

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SSM

SATAN'S SINNERS MC

SERENA AKEROYD

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

NYX

ŞEYTAN'IN GÜNAHKÂRLAR MC'Sİ: BİRİNCİ

SERENA AKEROYD

Telif Hakkı © 2020 Serena Akeroyd Publishing Ltd.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve arşivleme dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri.

✿ Vellum ile oluşturuldu

Serena Akroyd

PREPARE TO LOVE THE WEIRD

Gerçek Giulia için.

Tüm hayranlarıma büyük penisli, ağır piercingli bir motorcu kahraman veremem, ama eğer bir istekte bulunursanız... bir yazar ne yapabilir ki? ;)

Seni seviyorum, tatlım. <3

Arkamı kolladığın için teşekkürler. Her zaman.

Sevgil

er

Serena

xoxo

İÇİNDEKİLER

Duh, duh, duuuuuuhhhh.

Önsöz

1. Nyx
2. Nyx
3. Nyx
4. Nyx
5. Çelik
6. Nyx
7. Bağlantı
8. Nyx
9. Giulia
10. Nyx
11. Giulia

Sonsöz

Sonsöz

Ayrıca yazar: Serena Akeroyd

DUH, DUH, DUUUUUUUHHHHH.

Benim kreşendo anlayışım bu.

Tamam, çocuklar, Nyx ismi kelimenin tam anlamıyla gece demektir. Yani... KARANLIK.

Yani, hadi ama, hikaye karanlık olmadan DARK adında bir kahraman hakkında yazmayacağım, değil mi?

;) Sadece seni hayal kırıklığına uğratmış olurum.

Şahsen, bir uyarıya ihtiyacı olduğunu düşünmüyorum, ama asistanım Julia bana "Gem -bu benim gerçek adım- nasıl başlıyorsa öyle başlıyor - spoiler vermeyeceğim- bu yüzden elbette bir tetikleyici uyarıya ihtiyacı var" dedi. Ben de isyan ediyorum. Size vereceğim tetikleyici uyarı bu kadar - eğer karanlık kitaplardan hoşlanmıyorsanız, bu kitap size göre olmayabilir.

Yani, uyarıldınız... şimdi, karanlığa doğru gidiyorsunuz... Oh, ve bu şarkı bu kitaba süper uyuyor, bu yüzden bir dinleyin. <3

[Florence and the Machine - Blinding](#)

Sevgi

ler,

Serena

xoxo

PROLOGUE

NYX

"BANA BUNU NEDEN YAPIYORSUN?"

Çılgılık Steel'e kaşlarını çatmama neden oldu. "Bu adam salak mı ne?"

"Kan kaybı yüzünden," diye düşündü Steel. "Hepsi kafasını terk ediyor, bu da normalden daha aptal olduğu anlamına geliyor."

Mantık karşısında kaşlarını çatıttım. "Ereksiyon böyle olmuyor mu?" Çelik omuz silkti. "Aynı fark."

Yaptığım işe bakarken, "Bunun ereksiyonla aynı başlık altında değerlendirilebileceğinden emin değilim, kardeşim" diye mırıldandım.

O kıs kıs gülünce Haune'nin ellerinden birini tuttum ve tombul bir parmak seçtim. "Bu pis pençeler dokunmaması gereken bir şeye dokundu. İşte bu yüzden bunu yapıyorum, seni amcık."

Gözleri büyüdü. "Hayır! Hayır! Ben iyiydim. Hiçbir şey yapmadım!"

"Saçmalık," diye hırladım. "Küçük Jessie Dresden mi? O bir *hiç*, ha?" Yüzü kızarınca fısıldadım: "Senin için ben Tanrı'yım. Her şeyi görür, her şeyi duyar, *her şeyi bilirim*." Bıçağı parmağa bastırdım ve parmağı kestim. Anında fişkıran kan beni sıırılsıklam etti ama o acı içinde çılgınlık atarak kıvrılırken tek yapabildiğim gülümsemek oldu.

Steel telefonundan başını kaldırarak, "Ne yazık ki dokuz parmağın daha var," dedi.

Bir oyunun rahatsız edici müziği duyuldu ama ben duymadım.

Haune'nin çılgınlıkları o anda doruğa ulaştı. "Yardım edin!" diye haykırdı, çaresizliği pantolonunun önündeki ıslak yama ile doruğa ulaştı.

"Senin gibi hasta bir pisliğe kimse yardım edemez, Sammy Boy," dedim ona, her kelimeyi memnuniyetle yükleyerek. "Tıpkı şimdi Jessie'ye kimsenin yardım edemeyeceği gibi. *Benden* başka kimse."

Ve böylece bir parmağımı daha kapıp et ve kemikten oluşan kalın parçayı kestim.

Geceki işim daha yeni başlıyordu.

Lanet olsun, dünyanın en iyi işine sahiptim.

BİR

NYX

"BUGÜN Belediye, polisin Samuel Haune'nin ölümünü bir cinayet olarak değerlendirdiğini açıkladı. Bu, eyalette üç yıl içinde bilinen bir cinsel suçlunun işlediği yedinci cinayettir."

Haberler bardaki büyük ekran televizyonda yayınlandığında, odaya anında bir sessizlik çöktü. Altmış motorcu - çoğu o kadar sarhoştur ki ayaklarının üzerinde sallanıyorlardı - bir ton gürültü çıkardı,

Ama Link, altında "Son Dakika" yazan haberleri açtığı anda herkes çenesini kapattı. Kendi başına bir mucize, ama New Jersey'deki küçük Bridgeton kasabasında geride bıraktıklarıyla kıyaslanamaz bile.

Bu gece sokaklarda bir bok parçası daha yürümedi.

Benim sayemde.

Elbette, Şeytan'ın Günahkârları da işin içindeydi ve ana etkinlikten önceki tüm çalışmalar, tüm lojistik benim tarafımdan organize edilmedi, ama öldürmek?

Hepsi benimdi.

"Bay Haune bilinen bir pedofiliydi ve hapisneden salıverilmesi halkın tepkisini çekmişti. Polis korumasını reddetmiş, memleketine dönmemesi yönündeki tavsiyelere kulak asmamış ve hapisten çıktıktan sonra çok sayıda ölüm tehdidi almıştı.

"Emniyet Müdürü yetkililerin cinayetler arasında bir bağlantı aradıklarını ve benzer kanunsuz cinayetler için diğer eyaletlerle de görüştiklerini doğruladı. Şu anda dedektifler dün saat 02:00 sularında Johnson Reeves oyun alanı civarında bulunmuş olabilecek tanıklar arıyor.

"Bugün birkaç kişi bizimle konuştu ve sadece linç olarak adlandırabilecekleri korkunç manzarayı hatırladılar-"

Hikaye tanıklarla yapılan röportajların videolarına geçtiğinde, barda bir grup çığlık yükselmeden önce sessizlik bir saniye kaldı. Gürültüye sırtıttım, sonra Prez'im Rex'in beni kolumdan tutmasına izin verdim, böylece yirmi dokuzuncu katliamımızı kutlarken yumruklarımızı havaya kaldıracıktı. Bunlardan yirmi ikisi ABD'nin dört bir yanında gerçekleştiği için birbiriyle bağlantılı değildi, sadece yedisi New Jersey'deydi.

Elbette, suçlarımız ortaya çıkarsa tutuklanırdık ama ben bunu sınanmaya değer bir kader olarak görüyordum ve geçmişim hakkında ne bildiklerini biliyor muydum? Günahkarlar da biliyordu.

Biz bir MC'ydik. İliklerine kadar kötü olan tek merkezli bir kulüp, ama çocuklarla uğraşmazdık. Çocuklar bizim saflarımızda kutsaldı ve onları korurduk. Kardeşlerden birine ait olup olmadıkları önemli değildi, yasal sistem onları savunmadığında biz onları savunurduk.

Parti yeniden başladığında, Rex kulağıma mırıldandı, "Başka bir dövme ihtiyacın var."

Memnuniyet sırtışı genişledi. "Kesinlikle öyle." Sırtım, çocuklara tecavüz eden, istismar eden, döven ve/veya öldüren yirmi dokuz canavarın ölümüyle bağlantılı dövmelemlerden oluşan yamalı bir yorgan gibiydi.

İlki kendi canavarımı temsil ediyordu. Benim ve kız kardeşimin. Ben o pislikten kurtulmuştum ama o kurtulamamıştı.

Ve o pislige bunu ödetmişim. Tıpkı hepsine ödettiğim gibi. Sadece bu düşünce bile parmaklarımı çatlatmama neden oldu. Hayatta kalanların suçluluğu asla yatıştırılamayacak bir öfkeye dönüşmüştü, o kadar güçlü bir kederden kaynaklanıyordu ki, ölümünden otuz yıl sonra, onu lanet dolabındaki çubukta sallanırken bulduğum günkü kadar hala onun yasını tutuyordum.

Cruz barın arkasından, "Yakında yeriniz kalmayacak," diye işaret etti. Kardeşlerim bardaklarını ona doğru iterken o da hızla bira dolduruyor, Sin de tekila shot'ları dağıtarak 'yardım' ediyordu ama doldurduğu her iki shot'tan birinde şişeden bir yudum da o alıyordu. O pislige zehrini çok gördüğümünden değil, Haune'u ipe çekmeme yardım eden oydu. Biraz dinlenmeyi hak ediyordu.

"Bu başa çıkabileceğim bir sorun," dedim suratsızca, kadehime bakarak. Rex sırtıma bir tokat atıp omzumu kavradığında ona, "Dün gece diğer her şey yolunda gitti mi?" diye sordum.

Kaşlarını kaldırdı. "Kiliseyi ben mi çağırdım?" Sessiz azarlama karşısında irkildim. "Hayır."

"Peki o zaman, her şey yolunda dostum." Yakışıklı piçin sırtışı çenesi boyunca kıvrıldı. "Başarının tadını çıkar. Bunu hak ettin, kardeşim. O şerefsiz..." Işık çaldı. "Domuz gibi ciyakladı."

"Biliyorum." Memnuniyet damarlarımda dolaştı. "Ona ödettim."

"Hepsine ödeteceksin." Rex bana bir bakış attı ve gözlerinin derinliklerinde, o bebek mavilerinin içine gömülmüş bir endişe olduğunu biliyordum.

"Ben iyiyim dostum," diye sessizce ona güvence verdim, manzara karşısında tedirgindim. Önemsemediğini biliyordum, ama endişelenmesi, en azından bugün, gerekli değildi. Tabii ki, bu şeyi kapatıp açabileceğin gibi bir şey değildi. Akraba değildik ama öyle de olabilirdik. Rex beni aileden biriymişim gibi severdi ve bir bakıma öyleydik de.

Rex, Steel, Link, Storm, Maverick ve ben hepimiz bir noktada yerleşkede büyümüştük. Kardeş olarak büyüdük ve hepimizin Günahkârlar konseyinde yer alması kaderin bir cilvesiydi, ancak bu cilve, ister konseyde ister sıradan bir kardeş olsun, MC'deki her erkeğin bu haçlı seferim söz konusu olduğunda arkamda olduğu anlamına geliyordu.

Rex, seçtiği içeceğin koyu kehribar rengine bakarken homurdanarak, "Sen iyyinin tam tersisin dostum," dedi. Temiz. Taşsız. Ertesi gün acı hissetmeden bir şişe içebilirdi. "Ama kuduza yakın bir yerde değilsin, bu yüzden sorun değil."

Kıs kıs gülmeme engel olamayıp tekilamı fondipledim ve "Çıldırırsam beni yere mi yatıracaksın?" diye karşılık verdim.

"Vahşilikten ne anladığınıza bağlı." Öne doğru eğilip dirseklerini fıstıkla kaplı bara dayarken kaşlarını kaldırdı. Bakışları Cruz ve Sin'in üzerinde gezinirken bardaki stoklara dikkat ettiğini gördüm ve bu manzara karşısında başımı sallamak zorunda kaldım.

Piç kurusu cidden çalışmayı hiç bırakmadı.

Endişe tek yönlü bir şey olmadığı için, "Siktir olup gidecek misin?" diye sordum. Seni bilmem ama Cammie sikimi yalamak istiyor, değil mi hayatım?" Son kısmı bağırarak söyledim ki seçtiğim orospu o güzel kıçını buraya getirsin. Uzun sarı saçlarını savurarak, diğer birkaç fahişeye birlikte oturduğu kanepeden sıçradı, göğüsleri sallanıyordu.

öyle yaptı.

Ona bakan Rex homurdandı. "Ne zamandan beri dinleyicilerin olmasını umursuyorsun?"

Tatlı kışkık kız kalçalarını var gücüyle sallayarak bana doğru gelirken, "Herkes Cammie'nin utangaç ve çekingen olduğunu bilir," diye mırıldandım. Rex ve ben gülmeden önce birbirimize baktık, çünkü Cammie'yi utangaç ve çekingen olarak tanımlamak, on dört yaşındaki bakire bir çocuğun ıslak rüyalar görmediğini söylemek gibiydi... ama tüm günahlarına rağmen, o, tüm niyet ve amaçlar için benimdi. Onu sahiplenmemiştim, asla da sahiplenmeyecektim ama MC'deki her kardeş ganimetlerimi paylaşmadığını biliyordu. Ben böyle çalışıyordum ve kimse benim kötü tarafıma geçmek istemediği için, tatlı popodan uzak durdular.

Cammie'nin bunun ona Yaşlı Kadın ayrıcalıkları verdiğini düşündüğünün ve bunu diğer fahişelere üstünlük sağlamak için kullandığının farkındaydım, ama gerçekten umurumda değildi. Bir şeyleri değiştirecek kadar değil. O benim kadınımdı değil, asla da olmayacaktı ve eğer üç delikten daha fazlası olduğunu düşünmesi ona kendini daha iyi hissettirecekse, o zaman ben de onun kendini boktan hissetmesine neden olacak kadar aşağılık biri değildim.

Gördün mü, o bendim. İyi bir insan olmak. Ben lanet bir melek değil miydim?

Ona bile yasak olmasına rağmen, bu Rex'in manzarayı takdir etmesini engellemedi ve kesinlikle iyi bir manzaraydı. Bir azizin yüzüne ve bir günahkârın vücuduna sahipti - tam da orospularımı sevdiğim gibi ve Rex, yaptığı gösteriden eğlenerek, sırtımı tokatlamadan önce bana sırtıttı ve rahatsız etmesi gereken başka bir kardeşe doğru yürüdü - adam bir ana tavuktan daha kötüydü -Ve Cammie'nin bana gelmesine izin verdim. Anın tadını çıkarıyordu, ama onunki kadar sıkı bir am ve her hamlede zıplayan göğüslerle mi? Bundan kurtulmasına izin verirdim.

Barın tepesine yaslandım, dökülen bira ve tekiladan ıslanmış olması umurumda değildi, üzerinde fıstık kabukları olması da umurumda değildi. Dürüst olmak gerekirse, kişisel alkol limitimi çoktan aşmıştım.

Ben hiç içmedim.

Sadece bu gece gibi gecelerde. Kutlama yaptığım geceler.

Bu yüzden bana Nyx derlerdi. Ben gecenin, karanlığın bir yaratığıydım ve bu anlar, sonrasında, kendimi serbest bırakabildiğim zamanlardı. İçimdeki şeytan doyduğunda, huzurun tadını çıkarmak için birkaç saat ayırabilirdim.

Cammie'nin bütün akşam benden kaçtığını biliyordum. Biliyordum çünkü ünüm benden önce gelmişti. Bu yüzden ben onu çağırmadan önce diğerleriyle birlikte kalmıştı, bu yüzden şimdi bana sokuluyor, sarılıyordu... beni yumuşatmaya çalışıyordu.

Evet, çünkü işe yarıyordu. Sevgi, gerçekten umurumda olmayan bir sürtükten, beni ekmek teknesi olarak gören bir kadından geldiğinde, gerçekten bir şey ifade etmiyordu, değil mi?

Bir cinayetden sonraki gece, şeytani bir amcığı ayaklarıma kapattıktan sonraki gece, tam anlamıyla bir canavardım, Rex'in bana endişeyle bakmasının nedeni de buydu.

Nasıl biri olduğumu biliyordu.

Kimse için tehlike oluşturmadığımdan emin olmak için tatlı poponun adına kontrol ediyordu. Kuduz olup olmadığımı kontrol ettiğini söylerken ciddiye.

Dönüşüp dönüşmediğimi anlayıp anlayamayacağını bilmiyordum. Beni iyi tanıyordu, muhtemelen çoğu kişiden daha fazla, ama bu her şeyi bildiği anlamına gelmiyordu. Bir parçam

kuduzdu, sadece onu derinlerde saklıyordum. Bana ve kız kardeşime olanlardan ve onca cinayetten sonra bir adamın ruhuna *olan* buydu. Böyle bir şey sizi değiştirir, insanların içindeki diğerlerinin asla fark etmediği karanlığı görmenizi sağlar. Güvenmeyi ve inançlı olmayı daha da zorlaştırdı.

Cammie bana sarılmaya çalıştığında, boğazım düğümlenirken onu uzaklaştırma arzum doruğa ulaştı

Carly'yi, ne kadar berbat durumda olduğumu ve Haune'ye acı çektirmekten ne kadar zevk aldığımı düşündüm ve bir an için sadece kız kardeşimin yasını tutmadım, *kendimi* kaybetmenin de yasını tuttum. İçimdeki umut, geleceğim, hepsi bir kişi yüzünden yok olmuştu.

Kişisel şeytanım bir kez daha kıpırdanmaya başladı ve öldürdükten hemen sonra bununla başa çıkamadığım için, Sin'in elinden şişeyi almak için uzandım, her zaman var olan öfkeyi sadece alkolün azaltabileceği uyuşuklukla bastırmaya ihtiyacım vardı. Kokain ya da uyuşturucu bile bu duyguyu yok edememişti, birkaç kez denemiştım ama sadece tekila bunu yapabilimişti. Canavar diken üstündeyken sadece o beni rahatlatıyordu.

Sin şişesini kaybettiği için homurdandı ama geri çekilmesi gerektiğini biliyordu. Sadece kulübün İnfazcısı olduğum için değil, neden kutlama yaptığımızı da biliyordu.

Koşumuz bize üç milyon dolar kazandırmıştı ama asıl partiyi Haune'nin ölümü üzerine veriyorduk.

Sin yeni bir şişenin kapağını açmadan önce bana ters ters baktı ve ben yanan sıvıdan biraz ağzıma dökerken Cammie bana doğru sallandı. Bana doğru kasıla kasıla yürürken kendinden emindi ama gözlerinde ihtiyatı gördüm. Bu gece ateşle oynadığının farkındaydı ama temkinli olmasına rağmen hiçbir şey söylemiyordu. Ne *zaman* ne istersem yapardı. Ondan hoşlanmamın bir başka nedeni.

Gözlerinin içine baktım, sonra da "Ağzını aç" dedim.

İtaat etti. Anında. Herkes bana itaat etmesi gerektiğini biliyordu. Fahişelerden kardeşlere, konseyin çoğu bile dediğimi yapıyordu çünkü iş söz konusu olduğunda beynimin doğru çalıştığını biliyorlardı - en azından çoğu zaman. Gerçek beni saklamakta o kadar iyiydim ki, muhtemelen bir akıl hastanesine kapatılmam gereken bir güç konumuna ulaşmışım.

Ağzı sonuna kadar açıkken, benimkine biraz daha tekila döktüm, sonra eğildim ve alkolü dudaklarının arasına damlattım. Yakut kırmızısına boyanmışlardı ve üzerlerine sıvı sıçradıkça parlıyorlardı. Garip bir şekilde bana Carly'nin en sevdiği Disney *filmi* olan Pamuk *Prenses*'i hatırlattı. Zehirli elma Cammie'nin dudaklarından daha az parlak görünüyordu, gerçi dudakları sikime dolanmak üzereydi.

Teklifimi yutarken, "Benden kaçıyor musun Cam?" diye meydan okudum.

Gözleri irileşti ve anında başını salladı, parlak yeşil bakışlarında korku vardı ve ben onun korkusundan zevk alarak ve bu yüzden hasta olduğumu bilerek uzandım.

Bir canavar değildim ama bir yırtıcıydım ve Cammie onun benim avım olduğunu biliyordu. Ona zarar vermezdim, bunu hayal bile etmezdim ama bunu bilmek zorunda değildi, değil mi?

Denizaşırı ülkelerde görev yapmış olan Maverick'i saymazsak, en çok öldüren bendim ve bunun kanıtını omurgamda taşırdım. Bu bana tüm tatlı dilli adamların dikkat etmesi gereken bir avantaj sağlıyordu.

Uzanıp çenesine dokundum. "Bana yalan mı söylüyorsun, Cammie?"

Bir el omzuma çarptı. "Onunla taşak geçme, Nyx."

Steel'e bir bakış attım ama bana gözlerini devirince sıırttım. Anlaşılan bu gece benim saçmalıklarımla uğraşmak istemiyordu. "Cammie'nin hoşuna gitti, değil mi bebeğim?"

"E-Evet, Nyx," diye kekeleyerek kaşlarını çatmama neden oldu.

Steel kuru bir sesle, "Kulağa ikna edici geliyor," dedi.

Nefes nefese, "Dizlerinin üzerine çök, memelerini çıkar ve sikimi yala," diye emrettim.

"Bunu özel bir yerde yapmak isteyebileceğini düşündüm?"

Kelimeler ağzından döküldüğü anda hata yaptığını anladı. Bu boku çekmeye devam etti. İşleri başka bir seviyeye taşımaya çalışıyordu ki bu asla olmayacaktı. O bir kulüp fahişesiydi. Ne eksik ne

fazla. Başka bir şey söylemeden, kaşımı bile kaldırmama gerek kalmadan dizlerinin üzerine çöktü ve giydiği sütyenin düğmelerini açtı. Memeleri serbest kaldığında, dikkatimi Cammie'ye göz diktiğini bildiğim Steel'e çevirdim. O benim değildi, ama her erkek kardeş onun arkasında durması gerektiğini bilirdi.

Siktir et onu. Paylaşmadım. Herkesin içinde böyle bir hareket yaparsam kimsenin izlemeyeceğini umuyordum.

"Şovu falan mı izlemek istiyorsun?" Hırladım.

"Bardasın. Özgür ülke, değil mi?"

Bunun üzerine kaşlarım çatıldı ve bu iki *kelime* sayesinde bir anı canlandı. "Mav'ı buralarda görmedim."

"Odasında."

"Bu gece biraz am bulmasını umuyordum. Bu geceki kutlamanın hepimiz kadar ayrılmaz bir parçasıydı."

Çelik omuz silkti. "Aşağı gelmeyeceğini biliyorsun."

Evet, biliyordum ama Haune hedef aldığımız en kötü piçlerden biriydi ve Mav, o piçin ne yaptığını herkesten daha iyi biliyordu. Bu orospuları öylece katletmedik. Araştırma yaptık. Cezayı hak ettiklerinden emin olduk ve bu Mav'ın ona asla yeterince teşekkür edemeyeceğim bazı şeyler yapmasını gerektirdi.

Eğer hapishaneden rehabilite edilmiş olarak çıkarlarsa, onları rahat bırakırdık. Mav bazılarını izledi, gözlerini cinsel suçlular listesinde tutan ajansları izledi. Ama salıverilenler ve iğrenç yollarına geri dönenler? Onlara alçaklığın gerçek tanımını gösterdik.

Bu gece bir şişe tekilayı ve saksoyu hak eden biri varsa o da ben değil Mav'dı, ama tabii ki o da kendi yaraları yüzünden kafayı yemişti ve sokaklarda dolaşan hasta bir puştun daha eksilmesini kutlamaktan bile zevk almıyordu.

Cammie'nin eli fermuarımı indirmeye başladığında aklım başka yöne kaydı, ama tam parmaklarını fermuarımın içine soktuğu sırada barın penceresinde farlar parladı. Elini tuttum, tüm erkek kardeşlerin bu gece burada parti yaptıklarının farkındaydım.

Bu da kapıya gelen herkesin hoş karşılanmadığı anlamına geliyordu. Bu gece değil.

Belki de hiç.

Elini iterek, neler olduğunu anlamaya çalışırken neredeyse Cammie'ye çarpıyordum, sonra orada olduğunu fark ederek onu yakaladım ve ayağa kaldırdım. Tüm fahişelerin giydiği ve içinde yürüyemediği çok yüksek topukların üzerinde yalpalayarak biraz yürüdü ve onu Steel'in bakımına bıraktım. Ona dokunacağından değil, ama bu orospuları eğlendirmek sıradan bir kadını becermek kadar sıkıcıydı.

Yerleşke West Orange'ın eteklerinde, her noktasında üç gösterişli golf kulübünün bulunduğu bir üçgenin tam ortasında yer alıyordu. Amerika'daki diğer dört MC şubesinin ana şubesiydik ve biri Rex'in babası Bear olan Orijinaller'in sırf yerel halkı kızdırmak için buraya dükkan açtıklarını biliyordum.

Caldwell'e yakın bir yerde, paranın tam ortasındaydık. Para konuşuyordu, ama en zengin golf kulübünden bile daha fazlasına sahiptik ve şerif ile yardımcıları hepimizin cebindeydi. Ne olursa olsun, tetikte olmalıydık.

Yerleşkede asla uyuşturucu depolamadık. Asla. Bu bizim ana gelir kaynağımızdı, bunun yanı sıra bazı yerel vitrinleri bölgemize girmeye çalışan lanet Bratva'dan koruyan bir koruma raketi ve New York'taki birkaç Aile için yaptığımız nakliye. Yani kazandığımız para da hiçbir zaman burada kalmadı.

Şerif elinde arama emriyle geldiğinde güvende olduğumuzu biliyordum, çünkü yerel zenginlerden biri sekiz kapılı garajına çok yakın bir yerde pislik olduğu için kendini kaybetmeye karar vermişti

Klasik arabalarla doluydu, ancak bizim için bir risk olmaması, özellikle baskın sırasında her şeyi mahvettiklerinde, rahatsızlığı takdir ettiğim anlamına gelmiyordu. Yataklarımızı ve diğer yumuşak mobilyalarımızı parçaladılar, saklandığımız yerleri ararken her şeyi sürükleyerek dışarı çıkardılar...

Çünkü, evet, görünüşe göre o kadar aptal görünüyorduk ki, lanet olası koltuk minderlerimizde bok saklıyorduk.

Aptal herifler. Ve bizim cahil olduğumuzu söylediler çünkü hiçbirimizin lise diplomasından fazlası yoktu-evet. *Doğru.*

Şehrin lüks bölgelerine yakın olmamıza rağmen, yaklaşık üç dönümlük bir arazimiz vardı ve bina, konsey için yatak odaları, bazıları fahişeler için ve birkaç tanesi de herhangi bir nedenle site dışında yaşamayı göze alamayan aileler için özel olarak inşa edilmiş bir kulüp eviydi. Mutfaklar, yaşam alanları, bir yemek alanı ve yerel konseyin muhtemelen belediye binasında sahip olduğundan daha fazla ofis vardı.

MC'miz büyük bir işti ve bu yüzden evimizi korumak için çok şey gerekiyordu. Aynı zamanda bu yüzden her zaman tetikteydim, özellikle de ailemin benim için büyük bir mücadele verdiği bu gece gibi gecelerde. Minnettarlığımı kimsenin bizimle uğraşmamasını sağlayarak gösterdim.

Bu benim işimdi, ama aynı zamanda benim şerefimdi. Hiçbir şey ve hiç kimse benim için bu piçlerden daha önemli değildi ve bunu hepsini güvende tutarak gösterdim.

Güvenliğimizin ihlal edilmiş olabileceğini fark etmemiş olan kardeşlerimi iterek kalabalığın arasından zorla geçtim. Bros beni tebrik etmek istedi, ben de onlara sırttım ve sırtlarını sıvazladım, çünkü bu neden acele ettiğimi açıklamaktan daha hızlıydı.

Sonunda ahşap panelli koridordan geçip ön kapıya ulaştığımda kapı ardına kadar açıldı ve bu gece kapıya koyduğum Prospect Jaxson içeri girmeye hazır bir şekilde oradaydı.

"Sadece senin için geliyorum, Patron."

Yol ismim Nyx'ti ama güvenlik görevlileri bana Patron derdi. Sanırım bu bir onur nişanıydı. Sadece Rex'in farklı bir 'etiketi' vardı ve o lanet olası Prez'di.

"Neler oluyor? Kapılarda kim var?"

Jaxson elini kaldırıp ensesini ovuştururken yüzünü buruşturdu. Onu çocukluğundan beri tanırdım. Buralarda büyümesini izlemiştim. Sonuna kadar sadık bir kardeş olan babası, 66. Yol üzerindeki bir barda çıkan aptal bir kavgada ölmüştü.

Piç kurusu kan kaybından öldüğünde oradaydım ve son nefesini verirken çocuğuna göz kulak olmam için bana söz verdirmişti.

Sorun şu ki, Jaxson'a göz kulak olmak onu kulüp hayatından korumaya çalışmak anlamına geliyordu ve bunu yapabilmemin imkânı yoktu. İroniktir ki Hills de çocuğunu kulüp hayatından uzak tutmamı istemezdi, yani bu anlamsız bir ölüm döşeği vaadiydi. Ama vahşi bir şekilde ölen bir adamın, oğlunun da benzer bir sonla karşılaşmaması umuduyla anlamsız şeyler söylemesine izin verilebileceğini düşündüm.

Jaxson'ı iyi tanıdığım için rahatsızlığını görebiliyordum. Yamasını kazanmasına yaklaşık sekiz ay kadar vardı ve güvenlik konusunda iyiydi. Payını aldıktan sonra onu yanımda tutacak kadar iyiydi.

"Lizzie Fontaine'i hatırlıyor musun?"

Islık çalarken bu isim gözlerimi kısmama neden oldu. "Lanet olsun. Bu ismi uzun zamandır duymamıştım. Dog'un bundan bahsettiğini duymasına izin verme. Hâlâ çok acı çekiyor-"

"O öldü," diye ağzından kaçırdı Jaxson.

Beni şaşırtmak için çok şey gerekiyordu ama açıklaması şaşırttı. "Öyle mi? Bu çok utanç verici." Lizzie, Dog'un onu resmettiği gibi bir sürük değildi. Aksine, iyi bir insandı ve bu boktan

dünya, içinde olmadığı için daha kötü bir yerdi. Yine de... "Bunu nereden biliyorsun?" Temkinli bir şekilde sordum. Lizzie, Jaxson on dört yaşlarındayken gitmişti. O yaşta böyle bir şeyi bilmesine imkân yoktu.

Muhtemelen onu o kadar iyi hatırlamıyordum, bu yüzden bu konuşmanın nereden geldiğini bilmiyordum.

Omzunun üzerinden az önce geçtiği yola baktıktan sonra beni sinirlendiren bir yüz ifadesi takındı. "Onun ve Dogs'un çocukları az önce kapıda durdular. Eve gelmek istiyorlar."

GIULIA

İçinde bulunduğum kafesin kabinini ayak gibi kokutan aşırı Cheetos kokusu gibi EGZOZ da son sinirlerimi de gerdi.

Yine de daha iyi bir hayat için kimden şikâyetçi olabilirdim ki?

Denver City'den uzaklaşmak tüm ailem için en iyisiydi, kardeşlerim başlangıçta taşınmam için çok uğraşmak zorunda kalsalar bile, şu anda olmam gereken yerin burası olduğunu biliyordum.

Günahkârlar'ın yerleşkesine geri dönmek buruk bir tatlıydı. Burası büyüdüğüm, yirmi bir yılımın çoğunu geçirdiğim yerdı ve yine de bir sürü kötü anıyla doluydu. Denver Şehri daha iyiydi sanırım. Annemle babam arasında tartışma yoktu, şiddet yoktu ama burayı özlemiştim.

Burası evimdi ve her zaman da öyle kalacaktı.

Ve bunun benim hakkımda ve ne tür bir pislik olduğum hakkında ne söylediğinden emin değildim.

Motor rölantide çalışıp kamyon kasasındaki eşyalarımızı titretirken, kardeşlerimin oraya bağladığı iki domuz bağlandıkları yerde sallanırken, parmaklarımı dizime vurdum. Şortumun paçasıyla oynarken, bu yürüyüşe başladığımızda içine soktuğum topuzdan kurtulan bir tutam saç da çekiştirdim. Ona dokunmak kendimi iğrenç hissetmeme neden oldu ve bana gerçekten bir duşa ihtiyacım olduğunu hatırlattı.

Burada geçirdiğim on iki yıl boyunca temiz olmam gerektiğini kafama kazımışım çünkü bir MC ile ilişkili olmak herkesin kirli olduğumuzu düşünmesi anlamına geliyordu. Ben kirli değildim. OKB de değildim ama kardeşlerimle birlikte para biriktirmek için geçen gece motelde kalmadığımızın gerçekten farkındaydım.

North ve Hawk tek başıma araba kullanmama izin vermeyi reddetmişlerdi. Ben onlardan daha iyi bir sürücüydim ama onlar ben bir bok yapmadan ülkeyi baştan başa, üç nokta beş bin mil boyunca yürümeye istekliyken ben kim oluyordum da şikâyet ediyordum? Yolculuğu AirPods'umu takarak, müziğimi açarak ve kindle'ımda bir kitap okuyarak geçirirken, onlar geride bıraktığımız her şey ve diğer tarafta bulacağımız harika şeyler hakkında sohbet ediyorlardı.

Hiçbirimiz babamızın bizi burada istemeyebileceğini kabul etmemiştik. Durumun böyle olabileceğini kabul etmeye istekli değillerdi. Ben mi? Babamı hiç sevmemiştim, bu yüzden ona bir şey demezdim ama bize sırtını dönerse onlar için üzülürdüm. Ben de biraz kaybolurdum, çünkü annem olmadan? Utah'ta bizim için hiçbir şey yoktu. Beni sayamayacağım kadar çok kez süzen, bir yandan da bana şişko kaltak diyerek aşağılayan ve babamın izinden gitmek istedikleri için kardeşlerimi yargılayan POS bir üvey baba dışında hiçbir şey.

Elbette tek merkez olmak herkesin hayali değildi ama Hawk ve North'un hayaliydi. Ve

Ne diyebilirim ki? Eğer bir sikim olsaydı, onu da isterdim. Şu anki haliyle, amcığı olan hiçbir şeyin kesik giymesine izin verilmiyordu, bu yüzden seçeneklerim azdı. "Mülkiyeti..." yazılı bir kesim ve dövme takmadığım sürece.

Bu düşünce karşısında burnum kırıştı, tüm feminist hassasiyetim birinin malı olma fikri karşısında dikkat kesildi. Annemin başına gelenlere bakın. Babam da annemi en az annemin onu dövdüğü kadar dövmüştü. Ama, ki bu kocaman bir ama, benim sık kafalı üvey babam çok daha iyi bir av değildi.

Elbette, ikinci el araba işinden yasal para akıtıyordu ama bir o kadar da pislikti.

Babamın harika biri olduğuna dair hiçbir yanılsamam yoktu. Biyoloji iyi bir adam olduğunu göstermiyordu ama West Orange'a geri dönmek doğru gelmişti ve kulüp binasına geri dönmek, MC'de kalmasına izin verilmesi bizim için çok önemliydi.

Ne kadar gergin olduğumu hissetmiş olmalı ki Hawk elini enseme attı ve hafifçe sıktı. "Söz veriyorum abla, burada her şey daha iyi olacak."

Biz pek alıngan bir aile değildik, bu yüzden teselliye ihtiyacım olduğunu düşündüyse ne yansıttığımı merak etmek zorundaydım. Geçmişim yüzünden iki kardeşim de benden uzak durma eğilimindeydi. Onları suçlayamazdım. Eğer bir çift taşagım olsaydı, ben de yanımdayken onlar için endişelenirdim.

"Sadece kapılara kadar geldik," dedim kuru bir sesle ve beceriksizce bacağını okşadım. "Çok heyecanlanma," diye uyardım, bizi içeri almazlarsa hayal kırıklığına uğramasını istemiyordum. "Bizi hâlâ dışarı atabilirler."

"Babam izin vermezdi," dedi North kendinden emin bir şekilde ve başımı ona doğru sallamak istedim.

Babam, nam-ı diğer Dog, ebeveyn sorumluluğu konusunda pek iyi değildi. İkiz kardeşlerim benden altı yaş büyük olmalarına rağmen, Dog'un ne kadar berbat bir baba olduğunu gerçekten hatırlayan tek kişi benmişim gibi geliyordu.

Yine de onun için burada değildik. Günahkârlar için buradaydık. Yaşlı Hanımların çoğu benim ikinci annem gibiydi ve annem bizi ayrılmaya zorladığında, bizi ülkenin yarısına, MC'nin ulaşamadığı bir yere sürüklediğinde, muhtemelen Yaşlı Hanımları geride bıraktığım için kendi babamdan daha fazla yıkılmışım.

Hâlâ etrafta kimlerin olduğunu merak ederken içimde sinirler titriyordu. Bazı Yaşlı Hanımlar hayatları boyunca bu işin içindeydi, bazıları ise daha az. Kolay bir varoluş değildi. Sıfır beklenti, her an kapınızı çalabilecek polis tehdidi ve ilişkinizin bir kısmının hapse girip sizi karnınıza tıktığı çocuklarla baş başa bırakma ihtimali... Evet, kadınlar çok çabuk akıllanma eğilimindeydi.

Başlarda çok sıcaktı. Tehlike, heyecan, adrenalin. Sonra hayat araya girdi.

North parmaklarını direksiyona vurarak mırıldandı: "Hadi ama. Onay almak ne kadar sürer?"

Konuştugu kapıları koruyan Prospect beş dakika kadar önce kulüp binasına doğru kaçmıştı. Acaba onun yokluğu, kendi halimize bırakılmadan önce bize defolup gitmemiz söylenmeyeceği anlamına mı geliyordu?

Bunun doğru olmamasını bu kadar ummak beni şaşırttı. Bu gece daha fazla seyahat etmek istemiyordum ve sadece...

İç çekerek uzandım ve gözlerimi ovuşturdum. Sadece yorgun değildim, hâlâ acı çekiyordum. Annem daha üç hafta önce ölmüştü ve her şeyi geride bırakıp, hayatlarımızı toparlayıp boşa kürek çekmek bu ayı olduğundan daha da boktan bir hale getirecekti. Sonlara doğru yakın değildik ama bu onsuz bir dünyada olmak istediğim anlamına gelmiyordu. O gençti ve her zaman işleri yoluna koymak için zamanımız olacağını düşünmüştüm. Ama bu olmadı. *Lanet olası hayat.*

"Sorun yok. Muhtemelen silah çavuşunu ya da infaz memurunu arıyorlardır." Hawk çenesini kulüp binasına doğru eğdi. "Parti veriyorlar."

"Sen her zaman bir dâhiydin Hawk," dedim alaycı bir ifadeyle. Kulağı olan herkes bir parti verdiklerini duyabilirdi. Sadece bağırış çağırıştan değil, bir death metal konserini on parçalık bir klasik orkestra gibi gösterecek müzikten de.

"Deniyorum, deniyorum," diye alay etti, bacağımla kendi bacağıyla dürterek. "Neşelen biraz. Artık evde olduğumuza göre her şey daha iyi olacak."

Otuzuna yaklaştığı halde nasıl hâlâ bu kadar saf olabildiğini merak ederek ona bir bakış attım. Ama sessiz kaldım çünkü onun için bir şeyleri mahvetmek istemiyordum. Kamyonda sadece bir kötümser için yer vardı.

Uzakta, yerleşke her zamanki gibi değişmeden duruyordu. Özel olarak inşa edilmişti, iki kat yüksekliğindeydi ve son geldiğimde tunç grisi olan fıçı tahtası cephesiyle çok çirkindi. Kapılar ve pencere çerçeveleri hâlâ beyazdı, bahçede bir şey hareket ettiğinde rastgele açılıp kapanan projektörlerden bunu anlayabiliyordum. Karanlıkta görebildiğim kadarıyla, arazinin yan tarafında eskisinden çok daha fazla bisiklet varmış gibi görünüyordu ve kulüp binasının duvarlarında zonklayan gürültüye bakılırsa, Günahkârların yokluğumuzda iyi iş çıkardıklarını varsaymak zorundaydım.

Her zaman ikinci evim olan yere bakarken, ön kapı açıldı ve salonun arkadan gelen ışığında iki adamın belirdiğini gördüm. Biri Prospect'ti, biraz zayıf, çokça uzun boyluydu. Kamış gibiydi. Diğeri ise tam tersiydi. Uzun boyluydu elbette, ama kalındı, vücudunun her santimi kaslıydı. İki adam kapıya yaklaştı ve farların ışığında diğeri adamın kesimini gördüm. İnfazcı, tıpkı Hawk'ın tahmin ettiği gibi. Ama bu önceki Enforcer değildi. Buddy'nin bira göbeği kesiklerinden dışarı fırlamıştı ve ayrıca bu adamdan on beş santim daha kısaydı. Ayrıca yağlı bir tarağı vardı.

Bu kardeşin kısa saçları vardı, yaklaşık iki inç uzunluğunda, hepsi Bart Simpson gibi dik duruyordu, ancak iyi görünmesini sağlıyordu. En azından, elini saçlarının arasında çok fazla gezdiriyormuş gibi görüldüğü için sivri uçlarının yarısı etrafa sarkmadığında iyi gösterdiğini düşünmüştüm. Kesik bir pantolon ve Henley ile her ikisini de tam kapasiteyle doldurdu ve kot pantolonu sanki onunla doğmuş gibi üzerine yapıştı, sanki oraya boyanmış gibi bacaklarına şekil verdi.

Bana *Beverly Hills 90210*'daki Luke Perry'yi hatırlattı. Luke'un daha zayıf olması dışında, ya bu adam? Zerre kadar zayıf değildi.

Özellikle de bacaklarının arasında taşıdığı kütüğü, çünkü evet, adam odun taşıyordu ve bu odun iyi bir kereste parçasına benziyordu. Bu da bana tam olarak neyi yarıda kestiğimizi anlatıyordu ve bu düşünce karşısında burnum kıvrıldı. Siktiğimin motorcuları. Onların partileri lanet olası bir seks partisinin örtmecesi gibiydi.

Yüzüne, vücuduna ve sikine salyalarımı akıtmayı reddederek -çünkü bu kardeşlerin alışık olduğu şey buydu, kulüp fahişelerinin körü körüne hayranlığı- ona doğru baktım, ön camdan kardeşlerime değil bana baktığının farkındaydım. Nedenini merak etsem de çok geçmeden cevabımı aldım. Başını yana eğdi, sanki ön camdan gelen ışık ve gölge oyununda beni okuyordu ve yüzümde annemi görmeye çalıştığını biliyordum.

Bunun üzerine boğazım düğümlendi, kederim bana sert bir yumruk gibi çarptı. Ölümünün üstesinden asla gelemeyecektim, olabileceklerin kaybının üstesinden asla gelemeyecektim. Öldüğünüzde uzlaşmak mümkün değildi, bu da her şeyin bittiği anlamına geliyordu. Bitmemiş işimiz sonsuza kadar böyle kalacaktı. Her ne kadar son birkaç yıldır bir sürtük gibi davransa da, ondan önce iyi bir anneydi. Biz küçükken cezalar arıyorduk, bu yüzden biraz eli açıktı ama hiçbir

şey onun arasında geçenler gibi değildi.

ve babam. Yine de... Lizzie Fontaine iyi bir insandı. Dog tarafından hamile bırakılmasaydı en iyisi olurdu, ama bu zamanı geri alabileceğiniz bir şey değildi, değil mi?

Adam sonunda beni incelemeyi bıraktığında, kapıya doğru ilerledi; Prospect garaj yolunun hemen dışındaki küçük sığınakta bir düğmeye bastığı için kapı hareket etmeye başlamıştı. Enforcer taksiyi North'un tarafına doğru çevirdi ve kardeşim camı açarak sıcak havanın taksinin içine yayılmasına izin verdi. Hawk uzanıp iç lambayı da yaktı ve bütün gece karanlıkta yolculuk ettikten sonra parlaklığın verdiği acıyla gözlerimi kısıtım.

"Siz Dog'un çocukları mısınız?"

Bir selamlama için oldukça kibardı. Özellikle de kişisel bir şeyi böldüğümüzden beri. Ereksiyonu bunun için yeterli bir kanıttı.

"Evet. Lizzie Fontaine bizim annemizdi," dedim, anneme bizi sahiplendiğini ve sperm donörü olan o aptal herifi sahiplenmediğini söyledim.

Ağzı gerildi ve pişmanlık gözlerini gölgeledi. "Onu hatırlıyorum. Nasıl ölmüştü?"

"Kalp krizi," diye boğuk bir ses çıkardım, ellerimi yumruk yaparken çenemi eğdim.

"Lanet olsun. O sadece... kaç yaşındaydı? Kırklı yaşlarının sonunda mıydı?" diye haykırdı, sesi gerçekten üzgün geliyordu. Üzüntüsüne şaşırarak ona bir bakış attım ve

"Evet, kırk beş yaşındaydı" diye fısıldadım. "Çok gençmiş."

North ve Hawk cevap vermediler ama annemin ölümünü tuhaf karşılıyorlardı. Dürüst olmak gerekirse, bazen onların en büyük kardeş, benimse bebek olmamın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum. Çoğu zaman yeni yürümeye başlayan çocuklar gibi davranıyorlardı ve yas tutma şekilleri de bu teoriyi destekliyordu.

"Evet, öyleydi," diye fısıldadım, acım her kelimede çınlıyordu.

"Seni buraya getiren nedir?"

North boğazını temizledi ve sonunda konuşmaya tenezzül etti. "Burası evimiz, Nyx-" İsmi duyunca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Nyx mi? Lanet olsun, bu Nyx miydi?

"İyi bir hafızan var evlat," diye gürledi Nyx, gözleri North'un yüzünde geziniyor, ne aradığını bilmiyordu.

"Babamın bana sık sık yazması, yaptığın bazı şeyleri anlatması yardımcı oluyor." Bu benim için yeni bir şeydi.

Yine de Nyx'in gözleri kardeşimin açıklamasıyla kısıldı. "Bu bir tehdit mi?"

Kuzey her zamanki gibi ayağını ağzına soktuğunun farkına vararak kaskatı kesildi. "Hayır! Hiç de değil. Demek istediğim, bana yaptığın çılgın hareketlerden bahsetti. Ekstrem sporlar falan, anlıyor musun?"

Takside gerginlik arttı ve bir an için yorgunluğum, kederim ve yola çıktığımızdan beri doğru düzgün yemek yememiş olmamla birleşerek başımın dönmesine neden oldu. Alnımı ovmak için uzanıp şakaklarıma masaj yaptım. Nyx hareketi yakaladı - kahretsin, her hareketi yakaladığını hissediyordum - ve mırıldandı, "Şu anda devam eden bir parti var. Rex seninle ne yapacağına karar verene kadar ranzalarda uyuyabilirsin."

"Yeni Başkan Rex mi?" Gözlerim büyüyerek sordum, çünkü onu ben de hatırlıyordum. Belki de bu o kadar da kötü olmazdı. Tüm kardeşleri ve Yaşlı Hanımları tanısaydım öyle olmazdı.

"Evet. Öyle. Son dört yıldır. Neden?" Ağzı buruştu. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?" Ses tonu, umurunda olup olmadığını umursamadığını gösteriyordu.

Kibar olmaya çalışarak, ki bu pek sık yaptığım bir şey değildir, "Hayır! Tabii ki değil. Sadece onun bir Prospect olduğu zamanları hatırlıyorum, hepsi bu." Gülümsemem samimiydi. "İyi biriydi."

Nyx homurdandı. "Güzel. Evet. Bu Rex. Tüm kalbiyle." Prospect kapıların yanında duruyordu ve Nyx arkasını dönüp geri yürümeye başladığında ona, "Kamyonu en yakın park yerine sür. Misafirlerimizi ranzalara götüreceğim." 'Misafirler' kelimesi bana pek de samimi ya da misafirperver gelmedi,

O kadar ki kaşlarımı çattım.

"Nyx?" Sesimde bir titreme olduğunun farkındaydım ve bunun için kendimden nefret ediyordum çünkü bu piçler zayıflıktan besleniyorlardı. Aslında ailem olmaları, burada işlerin nasıl yürüdüğünü bilmediğim anlamına gelmiyordu.

"Evet. Ne?" diye sordu sabırsızca, bana bakmak için geri döndü. "Biz olduğumuzu biliyorsun, değil mi?"

"Annenin tıpatıp aynısı olmasaydın seni bu lanet kapıdan içeri almazdım. Şimdi, bütün gece bekleyemem. İçeri gelmek ister misin, yoksa Rex yarın öğleden sonra uyanana kadar burada mı kalacaksın?"

NYX

Giulia'yla bu şekilde konuşmam çok boktan bir şeydi, özellikle de o gecenin ilerleyen saatlerinde kardeşlerinden Utah'tan yola çıktıklarını, yolculuk boyunca pek durmadıklarını ve annelerinin daha birkaç hafta önce öldüğünü öğrendiğimde.

Kendimi amcık gibi hissettim. Ama genelde böyle hissederdim. Bunda bir değişiklik yok.

Ama ertesi sabah uyandığımda kendimi her zamankinden daha kötü hissettim.

Tavana bakarken, huysuzluğum karşısında gözlerinin nasıl karardığını düşündüm, duygularını incitmiş olabileceğimi düşündüm ve neden umursadığımı merak ettim.

İki elin parmaklarını geçmeyecek sayıda Glasgow gülümsemesini kabul etmiş, canavarları gözümü kırpmadan linç etmiştim ama annesi yeni ölmüş bir kızı yere yatırmak nedense bana en büyük günahımmış gibi geliyordu.

Özellikle de üçlüyü ranzalara doğru götürürken onu görmezden gelerek bu durumu daha da kötüleştirdiğimde. İyi olup olmadığımı sormaya çalışmasına rağmen -ben mi? İyi miydin? İyi değildim. İyi olmanın tam tersiydim. Ama nazik olmaya çalışmıştı ve ben de onu görmezden gelmişim, çünkü onu görmek bana gerçekten unutmak istediğim bir zamanı hatırlatmıştı. Annesine büyük bir aşk besliyordum ve bazen bu aşk beni o lanet günleri atlatmamı sağlayan tek şey oluyordu.

Cammiie yanımda inleyerek bana orada olduğunu hatırlattı. Dün gece onu çığlık attıracak kadar sert sikmişim, iyi anlamda değil. Yine de boşalmıştı, sikimi bir mengene gibi sıkıyordu... bu da o konuda hissettiğim suçluluk duygusunu biraz olsun azaltmıştı. Geriye kalan şey, kolunu itmemi ve "Yatağına dön" diye mırıldanmamı engellemeye yetmedi.

"Yatağa girdim bile." diye mırıldandı.

"Yanlış yatak," diye karşılık verdim. Tekrar uykuya dalabilmek için gözlerini kapatmaya başladığında onu daha sert salladım. "Cammie, siktir git kendi yatağına dön."

Gözlerini kısarak bana baktı, sonra da dudak büktü. "Kaba olma, Nyx. Seni daha sonra iyi hissettirebilirim," diye fısıldadı, seksi olmaktan çok uykulu bir şekilde.

"Daha sonra kendimi iyi hissetmek istemiyorum," dedim kuru bir sesle, sonra da kışına vurarak ve "Hadi, git," diyerek sertliğimi yumuşattım.

Öfkeyle yataktan yuvarlandı, eşyalarını topladı ve ayakkabılarını giymek için bir an bile beklemedi - onu suçlayamazdım, sadece bir aptal burada yalınayak dolaşırdı - ve kapıya doğru topallayarak yürüdü.

Arkasına bile bakmadan, çıırılçıplak ve utanmadan koridorda gözden kayboldu. Ama o zaman

neden utansın ki? Sabahın bu saatinde koridorlarda dolaşan tek kulüp fahişesi o olamazdı.

Elimi yüzüme sürerek esnedim ve saate baktım. Rex sapığın tekiydi. Bir gece önce sıkı bir parti yapmış olsak da olmasak da on bir olmadan önce kalkıp dolaşmayı severdi. Ve konseyde olduğum için bu benim de ayakta olmam gerektiği anlamına geliyordu.

Aslında, onun aptalca davranışlarına o kadar alışmışım ki, kendi sirkadiyen ritmim bu saatte uyanık olmam gerektiğini biliyordu - saat on kırktı.

Oturur pozisyona geçerken homurdandım ve odamı tararken bir elimi saçlarımda gezdirdim. Kardeşlerimin çoğu domuzdu ama ben değildim. Dün gece yere attığım kıyafetler ve çöp kutusuna atmadığım ıslak prezervatifler dışında buradaki her şey tertemizdi.

Beni yataktan kaldıran şey de buydu zaten. Çöpe atmadan önce onlara düğümler attım ve evet, garip olduğunu biliyordum ama sırf bu durum için başucu masamda sakladığım dezenfektanlı ıslak mendil paketini aldım ve o pisliği temizlemek için eğildim.

Evin geri kalanı siyah ışık altında parlayabilirdi, ama bu lanet oda değil. Bir cinayetten sonra DNA'larımı ortalıkta bırakmayacak kadar temiz tutmaya alışmışım.

Daha sonra Cammie'ye çarşafılarımı değiştirmesini söylemeyi aklıma not ederek banyoya yöneldim. İşedikten sonra tıraş oldum, sonra da duşa girdim. En az beş gündür tıraş olmamışım ve tıraş olmanın neden birdenbire zorunlu hale geldiğini düşünmek bile istemiyordum.

On dakika sonra Rex'in ofisine yetişmek için tam zamanında gelmişim. Onunki buradaki en büyük ofisti ve içinde bir konferans masası vardı. Konsey toplantılarını orada yapardık. Church ise bara inmişti.

Bir esnemenin ardından, büyük bir tepsinin yerleştirildiği masasına yöneldim. Kahve, Ibuprofen ve aspirin, birkaç tarçınlı çörek ve birkaç şişe su vardı.

Masada olan kardeşlerimi görmezden gelerek bir kahve, biraz aspirin ve bir şişe su aldım ama tarçınlı çöreklerle şaşkınlıkla baktım. Sadece taze pişmiş gibi görünmekle kalmıyor, aynı zamanda kokuyorlardı da ve bildiğim kadarıyla kimse burada yemek pişirmiyordu. Düzenli olarak becerdiğimiz sıska orospulardan hiçbiri pişirmiyordu.

"Yeterince tatlıyım," diye yorumladım, bir gece önce kafam güzel olmasaydı iştah açıcı olacağını itiraf etmem gereken ikrama bakarak.

Rex homurdandı. "Bana kalırsa bunlardan bin tane yesen de yeterince tatlı olmaz. Belki de seni daha iyi bir ruh haline sokmanın anahtarı budur. Seni zorla unlu mamullerle beslememiz gerekiyor." Güldü. "Yedi'deki gibi mi?"

On yaşındayken gizlice izlediğimiz o filmi hatırlayınca yüzümü buruşturdum. Ben bile birini midesi patlayana kadar zorla besleyecek kadar hasta değildim. *Hadi oradan.* "Hepiniz lanet olası kalpsiniz," diye karşılık verdim, sonra koridorda bazı gıcırta sesleri duyduğumda kapıya baktım. Ne anlama geldiklerini bildiğimden, "Mav gecikti" diye mırıldandım.

Rex saate bir göz atarak, "Her zaman öyle değil mi," diye homurdandı.

Birkaç dakika sonra, küfür sesleri yüksek ve net bir şekilde duyuldu, ardından Mav koltuk değneklerini -sadece kulüp binasında dolaşmak için koçbaşı olarak kullandığı koltuk değneklerini- kullanarak kapıyı itip açtı ve hızla odanın içine girdi.

Her zamanki kaşlarını çatmış, kesik bir pantolon ve kot pantolon giymişti. Göğsünü gösterdiğinde yara izlerini ve dövmelelerini görebiliyordum. Palyaço kıyafeti bile giyse umurumda olmayacağı için, ona neden her zaman yaralarını sergilediğini hiç sormadım, sadece artık onları gördüğümde şaşırmıyordum.

Onları ilk kez mi görüyordum? İlk tepkim şok olmuştu - onları gördüğümde değil, en başta hayatta kaldığı için.

Piç her zaman inatçı olmuştur ve eğer bir Tanrı olsaydı, bunun için ona teşekkür ederdim.

Maverick en iyilerden biriydi.

Eve geldiğinden beri çok huysuz olsa bile. Ve huysuz dediğimde ciddiye dim. Kış uykusunun ortasında rahatsız edilen bir ayıyı bile neşeli gösterirdi. "Lanet kapıyı ne zaman değiştiriyorsun?" Mav, Rex'e hırladı.

"Neden kapımı değiştirmem gerekiyor? Bunda yanlış bir şey yok." Rex kollarını göğsünde kavuşturmuş, orada Solomon gibi duruyordu, sanki Maverick'in bir milim bile kıpırdamadan yolunu değiştirmesini sonsuza kadar bekleyebilirmiş gibi.

"Kanatlı bir kapı yapsaydınız hayatım çok daha kolay olurdu."

Homurdandım. "O sandalyede kendi tercihinle oturuyorsun. Fizik tedaviye ağırlık vermeye başladığın an tekrar ayağa kalkacaksın."

Mav cevap vermedi, sadece bana kaşlarını çattı, sonra masaya doğru döndü. Kendine bir tarçınlı çörek aldı ve meydan okumaya yakın bir ısırik aldı.

"Sürekli oturarak şişmanlayacak olan ben değilim," dedim neşeyle, herkes yerine yerleşmeye çalışırken onun ters ters bakmasının tadını çıkararak.

Mav'a bir şeyler hissettirmek herkesin yapılacaklar listesinde bir numaraydı. Zavallı piçin denizaşırı görevlerinden dolayı TSSB'si vardı ve eğer ona izin verirse kıvrılıp ölecekti. Bu yüzden hazinedardı. Bethesda'daki son ameliyatından sonra uyanır uyanmaz Rex bu görevi ona yüklemiş ve iyileşmesini söylemişti, çünkü Boney'den sonra kulübün defterleri darmadağın olmuştu - bu bir yalandı çünkü Boney kurnaz bir orospu çocuğuydu.

Dört yıl sonra, doktorlar engelli olması için fiziksel bir neden olmadığını söylemelerine rağmen hâlâ o lanet sandalyedeydi ve Boney bir kardeşine yardım etmek için görevi devretmiş olsa da, konseyde olmak ona yüzde kırk daha fazla kazanç sağlamasına rağmen görevi geri almayı hiç istememişti. Herkes Mav'in sabahları kalkmasının tek nedeninin saymanlık olduğunu biliyordu. Bir de benim için yaptığı şeyler. İkimiz de bir görevdeydik, hükümet onaylı olmaması önemli değildi... Birinin çöpu dışarı çıkarması gerekiyordu.

"Kim yaptı bunları?" Link telefonundan gözlerini ayırmadan dikkatini bize vererek sordu.

Yüzündeki sırıtışa bakılırsa, cinsel içerikli mesajlaşıyordu. Ne hakkında olduğunu sadece Tanrı biliyordu. Link seks söz konusu olduğunda alışılmadık biri ydi ve bu çok nazik bir davranıştı. Dedikoduları hepimiz duymuştuk ve teyide ihtiyacım yoktu. Spor salonundayken aşırı paylaşım yapma alışkanlığı olsa bile.

Rex yüzünü buruşturdu. "Bu uzun bir hikaye."

"Lanet olası tarife ihtiyacım yok," diye mırıldandı Link, gözleri bir bildirimle çınlayan telefonuyla neredeyse aynı parlaklıkta parlıyordu. "Sadece bir isim."

"Aynen öyle," diye sertçe karşılık verdi Rex. "Dün gece bazı ziyaretçilerimiz vardı. Onlardan biri bize çörek yaptı."

Pişirmenin arkasında kimin olduğunu anladığımda kaşlarım çatıldı. İkizler partiye benimle gelmişti ve bu sabah porselen Tanrı'yı onurlandıracaklarından hiç şüphem yoktu, bu da demek oluyordu ki... "Giulia mı yaptı? Bunu yapacak zamanı ne zaman buldu?" O yolculuktan sonra çok yorulmuş olması gerektiğini biliyordum, ama sadece bu da değil, gözlerinin altındaki gölgelerden - dün geceki etkileşimimizin çoğunda kaçınmak için elimden geleni yaptığım gözlerden - bir süredir o kadar iyi uyumadığı anlaşıyordu. Ayağa fırlayıp Stepford karısı gibi davranması fikri beni geri yordu.

Kimse aklında bir neden olmadan bir bok yapmaz. Onun oyunu neydi?

Rex omuz silkti. "Bu sabah. Sanırım işe yarayabileceğini kanıtlamaya çalışıyor."

"Bunlar tam bir ıslak rüya," diye homurdandı Mav, bir lokma yerken gözleri pırıl pırıl parlıyordu. "Eğer böyle pişirebiliyorsa, işe yarayanaktan çok daha fazlasını yapabilir."

Rex kuru bir sesle, "Ona senin oyuna sahip olduğunu söyleyeceğim," dedi ve beni kahkahalarla güldürdü.

"Neden işe yaraması gerektiğini düşünüyor? O aileden biri," diye belirttim. "Onu dışarı atacak değiliz ya."

"Bekle, bekle, bekle," diye araya girdi Link, sonunda telefonunun ekranını kapattı ve hepimize dikkatini verdi. "Giulia da kim lan?"

"Dog'un kızı," diye bilgilendirdim onu. "O ve çocukları dün gece parti sırasında geldiler. Onları ranzalara götürdüm, Rex'e onlardan bahsettim ve bildiklerim bu kadar."

Bir de ölmüş annesinin tıpatıp aynısıydı. Gençken birden fazla kez mastürbasyon yaptığım kadın. Dürüst olmak gerekirse Giulia, Lizzie'nin pezevenkleştirilmiş bir versiyonu gibiydi. Daha büyük göğüsleri, daha küçük bir beli ve daha yuvarlak kalçaları vardı. Teni altına yakın İtalyan zeytiniydi ve gözleri şimdiye kadar gördüğüm en kalın kirpiklerle korunuyordu. Cammie'nin her ay göz kapaklarına yapışan böcekleri vardı. Giulia ise tam tersiydi. Kıvrımlarından, dün gece makyajsız olan yüz hatlarına kadar her şeyi doğaldı. Saçları boyalı değildi ve annesininkinden farklı olarak daha uzundu ve yumruğumun etrafına dolamayla düşünmeme neden olan bir kıvrımı vardı, bu da düşünmeye hakkım olmayan düşüncelere yol açtı. Lizzie'nin kızı hakkında değil.

Rex ayaklarını bileklerinden çaprazlayabilmek için masasının kenarına daha fazla yaslanırken çenesini ovuşturdu. "Storm ve Steel hangi cehennemde? Bunu iki kez söylemek zorunda kalmamayı tercih ederim."

"Ben geldim! Üzgünüm geciktim. Tink sikimi yalamak istedi ve ben kimim ki bir bayanı hayal kırıklığına uğratayım?" Storm fırtına gibi girdap gibi içeri girdi. Sırıtişı Cheshire Kedisi'ninki kadar genişti ve ben masaya doğru ilerlerken koluma yapıştı, kahvemi karıştırdı.

Her zamanki gibi ardında bıraktığı kaostan bihaber olan baş belasına, "Siktir git dostum, bazılarımızın uçacak kadar vakti olmadı," diye homurdandım.

Storm ıslık çalmaya başladı, bu beni daha da sinirlendirdi. Rex'i yumrukladı - her ne kadar yumruklamak için Rex'in yumruğunu kaldırması gerekse de - ve bir kahve aldı, yarısına kadar höpürdeterek içtikten sonra doldurdu ve bize bir kez daha sırtıttı.

Orospu çocuğu yumruklanmak istiyordu.

"Tanrım, Tink ne zamandan beri oral seks konusunda iyi?" Steel gözlerini kısarak pencereden içeri bakarken şikâyet etti. Pencereye yönelip panjurları kapatması beni şaşırtmadı.

Yarı karanlıkta otururken, o ve ben hariç neredeyse herkes gülmeye başladı.

"Lanet olası karanlıkta nasıl iş konuşacağız?" Rex karşılık verdi ama o da eğleniyordu. Ses tonundan ve Steel'in yaptığı işi geri almayarak odayı bir gölge bulutu içinde terk etmesinden de bu anlaşılıyordu.

"Umurunda değil," diye homurdandı Steel, masanın üzerine yığılıp kollarını başının üzerinde sürükleyerek, "ama gözlerim ışıktaki çalışacaksa ne olayım."

Rex ofladı ama masa lambasını yaktı. Bunu yaptığında beni hep güldürürdü. Bir motorcunun sert kışkırtıcı başkanı, masasını süsleyen lanet olası bir bankacı lambasıyla. Altın ayaklı ve yeşil camlı olan mı?

Gördüğüm manzara karşısında başımı salladım, özellikle de sandalyesine yaslanmış olan Steel'in spot ışıkları altında kalmasını sağlayacak şekilde çevirdiğinde. Rex onun iniltisine sırtıttı, sonra tekrar aşağı eğdi, böylece zeminin ortasında altın bir parıltı oluştu.

"Artık hepimiz burada olduğumuza göre... Geç olması hiç olmamasından iyidir, yine de bir daha olursa lanet olası kesintilerinizi yapacağımı biliyorsunuz."

Bir koro "Evet, evet, evet" diye şarkı söyledi. Sözünün eri olmadığını bildiğimizden değil, ama bazen bu, lanet olası limana yanaşmaya değerdi. Benim için bile bu çok erkendi.

"Bazı haberlerimiz var."

Çelik bir gözünden dışarı bakıyordu. MC'nin sekreteri olarak, parmağını nabzın üzerinde tutması gerekiyordu-

Beyni votkayla dolu olmadığında, herifin tercih ettiği içki. "İyi mi kötü mü?" Rex omuz silkti.

"İkisi de değil aslında. Sadece bilgi."

"Dün geceki partide Dog'un çocukları geldi," diye masadakilere duyurdum, istemediğim bir şeyi açığa vurma ihtimalime karşı gözlerimi kahvemden ayırmadan. Sözlükte ifadesiz tanımının altında bulunabilirdim ama Lizzie ve Giulia benimle sevişmek için yaratılmış bir eşleşmeydi. Sanki geçmişim ve bugünüm tek bir patlayıcı pakette birleşiyordu ve ben patlayıcılardan nefret ederdim.

Onlar Sin'in uzmanlık alanıydı. Benim değil.

Storm kahvesini yudumlarken kaşlarını kaldırdı. "Dog'un ve Lizzie'nin, değil mi?" "İyi hafıza," diye mırıldandım. "O öldü. Kalp krizinden."

"Yani eve mi geldiler?" Link çenesini ovuşturdu. "Onları suçlayamam."

"Neden? Köpek pisliğin teki," dedi Storm homurdanarak. "Bir baba olarak kardeşinden bile daha işe yaramaz."

Tamamen haksız olmasa da, sırf geçen ay domuzum üzerinde çalıştığı ve şimdi bir kaplan gibi mırıldandığı için onu savunmak zorunda kaldım. Geçen haftaki koşu çok keyifliydi ve sadece üstlendiğim ıslak iş için de değil. "Bu adil değil. Köpek bazı işlerde iyidir," diye karşı çıktım.

"Öyle mi? Ne gibi?" Link karşılık verdi.

Bir cevap bekliyormuş gibi baktığında homurdandım, "Angarya işler. Birinin bu tür işleri yapması lazım. Ayrıca, bazı teknisyenlerden daha iyi motor ayarı yapabiliyor."

"Seni orada yakaladı, Link. Köpek benim domuzumla tam bir büyücü," diye onayladı Steel. "Her neyse, sorun nedir?"

"Çocuklar yama yapmak istiyor."

"Yeterince büyükler mi?" Link kaşlarını çatarak sordu.

"Neredeyse otuz yaşındalar. Bence yeterince yaşlılar," diye alaycı bir yorum yaptım. "Bunu nereden bilebilirdim ki?" Link bana ters ters bakarak mırıldandı.

"Peki ya kız? Tatlı bir popo mu olmak istiyor?" Çelik hafifçe doğrulup sordu. Kaşları ilgisiyle birlikte sallandı. "Ateşli mi?"

"Siktir git. O bir kulüp fahişesi olmayacak," diye tersledim, Rex daha tek kelime bile edemeden.

Buna izin vermemin imkanı yoktu. Bir meleğin yüzünden bana bakan o büyük, çikolata kahverengi gözleri düşündüğümde, yapabileceğim hiçbir şey yoktu-

İçimdeki her şey onun sırtüstü yatıp İngiltere'yi düşünerek hayatını sürdürmesi fikrini reddediyordu.

"Ne zamandan beri bu konuda söz hakkın var?" Fırtına karşılık verdi, hırçınlaşmaya başladığında pazıları şişmişti

-Pislik herifin öyle boktan bir tavrı vardı ki bazen Rex'in ona neden katlandığını anlamıyordum. Yaşlı karısı Keira siktirip gittiğinden beri daha da kötüleşmişti. Onu suçlayabileceğimden değil. "Kahretsin, bu onun hayat boyu hayali olabilir. Ona çekmiş-"

"Sakın bir kelime daha etme," diye hırladım, her bir kelimeyi saldırganlık kaplamıştı. "Lizzie öyle biri değildi."

Rex başını salladı. "Değildi, Storm. Bunu biliyorsun, o yüzden saçmalamaya başlama." "Dog'un mızımızlanmasına bakılırsa-"

"Köpek düz bir çizgide nasıl işeneceğini bilmez," diye karşı çıktım, konunun gerektirdiğinden daha sinirliydim. "Lizzie, kızının kulüp için amını sergilediğini düşünseydi mezarında salsa yapıyor olurdu."

Link bir süre tartışmamızı düşündükten sonra mırıldandı, "Sonunda bu yüzden gitmedi mi? Kulüp fahişelerinden bıkmıştı, değil mi? Sadece on sekiz yaşındaydım, o yüzden pek hatırlamıyorum ama

sanırım şunu hatırlıyorum... sarışını. Meme uçları kırmızı rujla boyanmış gibi büyük memeler. Bu

kıçında kocaman bir kartal dövmesi var."

Kendime rağmen gülmek zorunda kaldım. "Evet. Kiraz."

Parmaklarını şıklattı. "İşte bu. Cherry. Benimkini aldı-"

"Herkesinkini aldı," diye şaka yapan Steel masadakilerin çoğunun kıs kıs gülmesine neden oldu.

"Ve Dog'la bir süre araları iyiydi," diye belirttim. "Hatırladın mı? Lizzie öğrendi ve büyük bir karmaşa yaşandı-"

"Tanrım, evet," diye mırıldandı Steel, elini başının üzerinde kaydırarak. "Lizzie öğrendiğinde bisikletini parçaladı, değil mi?"

"Evet, ve neredeyse onu boğazlıyordu. Şimdi hatırladım!" Link açıkladı.

"O gün daha sonra gitti," diye mırıldandım, koltuğumda kambur duruyordum çünkü o sabahı dün gibi hatırlıyordum. Dog'a bunu ödetme dürtüsü ağır basmıştı ama o zamanlar çocuktum ve o bir kardeşti. Kardeşler öldürülmez. Çok isterseniz bile.

"Tamam, bu kadar anı anlatma yeter," diye homurdandı Rex. "Tarih dersine ihtiyacım yok ve sabahın bu erken saatinde bakire sıklerinizi kimin emdiğini öğrenmeye de ihtiyacım yok."

"Yine de daha sonra kirli işlere var mısınız?" Çelik kükredi, sonra anında başını tuttu ve kafatasındaki zonklama onu ikiye ayıracakmış gibi tuttu.

"Siktir git," diye tersledi Rex ama gözlerinde kahkaha vardı. "Her neyse..." Kelimeyi uzattı. "Giulia amını kulübe ödünç vermek istemiyor. İstedğini hiç söylemedim."

"O zaman ne istiyor?" Storm, sanki MC-s snatch'in etrafındaki dişiler için tek bir kullanım alanı varmış gibi sordu.

Ne kadar pislik olsam da, o kadar da kötü değildim. Keira bu sıkık olmadan daha iyiydi. "Bizi beslemek istiyor." Rex, herkes ona Noel Baba kostümünü giymiş gibi bakınca kıs kıs güldü. ve her yerde 'Ho, ho, hoing' yapmaya başladı.

"Bizi beslemek mi? Neyiz biz, aşevi mi?" Çelik kaşlarını çatarak cevap verdi.

Mav umutla, "Bana o çöreklerden daha fazla yedirirse ona evsiz olduğumu söyleyeceğim," diye ekledi.

"İnanın bana, bu sabah bana kahvaltı hazırladı. O iyi, çocuklar. Çok iyi ve sizi bilmem ama ben JoJo'nun yarım yamalak yumurtalarından bıktım usandım ve diğer tatlıcıların servis ettiği şeyler de pek iyi değil."

"Bir insan sandviçleri nasıl berbat edebilir, bilmiyorum," diye homurdandı Maverick, açlıktan ölmek üzereymiş gibi ince karnını ovuşturarak.

İçimde bir beklenti oluştu. Giulia'nın burada bir amacı varsa, o zaman burada kalabilirdi ve bu özellikle açmak istemediğim bir konuydu. Kendi kafamda bile. Çünkü onun kalmasını istiyordum ama yine de istemiyordum. Sinirlerimi gizlemeye çalışarak Rex'e baktım. "Bunun için var mısınız?"

"Evet, öyleyim. O aileden biri. Onu mutfığa ittim ve elinden gelenin en iyisini yapmasını söyledim-" "Bunu oylamamız gerekmez miydi?" Storm sözünü kesti, Başkan'a kaşlarını çatarak sanki gerçekten

bugün kıçını tekmeleyecek. Ve bu *benim de hoşuma* gidecek bir şeydi.

Kesinlikle evet.

Sikin yumruklarımla randevusu vardı. Sadece başkan yardımcısı olduğu için şimdiye kadar ağzını burnunu kırmamıştım. Her zaman ters düşmüştük ama Keira çocuğuyla birlikte Batı Essex'e gittiğinden beri, pençesi ağrıyan bir ayıdan daha beter olmuştu.

Öfkeden kıpırdanan Rex gözlerini Storm'a dikti. "Ne zamandan beri seninle böyle şeyleri tartışmak zorundayım? O aileden biri. Dog MC işinde işe yaramaz bir pislik olabilir, ama daha önce de söylediğimiz gibi, motorlarla arası iyi, ki bildiğin kadarıyla işlerimizin çoğunu bu şekilde

yürütüyoruz," diye homurdandı, Storm haklı olarak özür dilemek yerine daha da kavgacı görüldüğünde kaşları çatıldı. "Yani, evet, onu mutfağa attım, ona her şeyi yazmasını söyledim.

Bize güzel bir akşam yemeği hazırlaması gerekecekti, sonra da bu gece işleri sonuçlandıracaktık." Omuz silkti. "Eğer yemekleri bana kahvaltıda yaptığına benziyorsa, hepimiz kilo alacağız demektir."

Çelik homurdandı. "Belki de bu yüzden fahişeler bizi boktan yiyeceklerle besliyor... böylece bizi yırtık tutabiliyorlar."

Link kıkırdadı. "Olabilir. Daha çok kendi kışlarını sıska tutmak istiyorlar ve mutfakta nasıl bir bok yapacaklarını bilmiyorlar gibi."

Çenesini ovuşturan Rex, "Sadece bir sorun var," diye mırıldandı. Storm kaşlarını kaldırdı. "Sadece bir tane mi?"

"Evet." Prez ona kaşlarını çattı. "Tamam, onu geç. Görünüşe göre iki sorunumuz var. Birincisi, berbat bir ruh haliyle uyandığın gerçeği. Ya siktir olup yatağına geri dönersin ya da ben senin canına okurum." Ellerini yumruk yaptı. "Hangisi bana uyarsa."

Storm burnunu çekti. "Akşamdan kalmayım." Sanki Steel'in dün gecedan sonra acı çektiği ortadayken bu bir mazeretmiş gibi, üstelik hıyarlık da yapmıyordu.

"Daha kötü bir tavır," diye karşılık verdim, ortalığı karıştırdım ve umursamadım bile. Beni terslediğinde ona sadece dudak buktüm.

"İkinci sorun nedir?" Mav dikkati Rex'in üzerindeyken sordu.

"Dog'a burada olduklarını söylemeliyiz."

GIULIA

ASLA yemek yapmak istememiştim. Asla. Yapabildiğim tek işlerden biriydi, düşünmeme gerek kalmadan mantıklı gelen bir şeydi. İşin özüne indiğimde ya yemek pişirecektim ya da temizlik yapacaktım ve temizlik yapmaktan yemek yapmaktan nefret ettiğimden daha fazla nefret ediyordum.

Sonra, tabii ki, bu konuda yetenekli olduğumu öğrendim. Hayat bir sürtük değil miydi?

Yaratıcı şeyler söz konusu olduğunda, resim yapamazdım, şiir gibi süslü bir şey yazmayı bilmiyordum ve dikiş dikmek? Neydi bu? On sekizinci yüzyıl mı? Bugünlerde kim dikiş dikiyor ki? Yemek pişirmek yapabildiğim tek yaratıcı şeydi ve ondan da nefret ediyordum ama işe yarıyordu. Hep öyleydi, hep öyle olacaktı. Annem beni evden attığında bir lokantada iş bulmuştum ve geçici olarak çalışmaya başlamadan önce bir süre başımı sokacak bir evim olmuştu. Böylece, geri dönebileceğim bir şey olduğu ve kardeşlerimin MC için aday olmak istedikleri için, onların etrafında kalmanın bir yolunu biliyordum. Onlar hayata geri dönmek istiyorlardı çünkü onlara göre bu her zaman yapmak istedikleri şeydi. Peki ya ben? Onlardan uzak kalmak istemiyordum. En azından annemin ölümünden bu kadar kısa süre sonra. Aptallardı ama onlar benimdi.

Sorun şuydu ki, bir MC'de kadınlar için kelimenin tam anlamıyla iki rol vardı. Ya motorcuların kaltağı ya da onların aşçısı ve hizmetçisi olmak. Her iki fikir de beni mutlu etmiyordu ama itiraf etmeliyim ki sallantıdaydım.

Biriktirdiğim az miktarda parayla kardeşlerimin yakınında bir daire tutmak sahip olmadığım bir

servete mal olacaktı. Burada, MC'de kirasız, faturasız kalabilirdim ve eğer iyiysen - ki öyleydim - belki bana ödeme yaparlardı ve buradan uzaklaşana kadar para biriktirebilirdim.

Günahkârlar'ın yerleşkesi kardeşlerimin hayaliydi ve onlar buraya kadar gelmişken beni Dipshit, Utah'ta bırakmalarına izin veremezdim.

Onları tanıyordum. İyi tanıyordum. Neredeyse hiç zaman kaybetmeden haftalık telefon görüşmelerinin önce aylık, sonra da yıllık olarak azalacağını biliyordum, çünkü hayat onları süründürüyor ve zamanlarının çoğunu alıyordu.

Geriye kalan tek ailem onlardı ve beni seviyorlardı, ben de onları; her ne kadar unutkan olsalar da.

Ben de uzlaştım.

Ben, Giulia Elisabetta Fontaine, konseye iyi bir yemek pişirmeyi kabul ederek uzlaştım.

Buzdolaplarının durumuna bakılırsa? Buna ihtiyaçları vardı.

"Kimsin sen?"

Mızımız ses rahatsız edici olmanın ötesinde kabaydı. Küçümsemesi duyulabiliyordu ve kahretsin, kaltağı görmezden gelip yaptığım işe odaklanmaya devam etsem bile dişlerimi sıkmana neden oldu.

Tanrım, kulüp fahişelerinden hep nefret etmişimdir. Öyle olmadıkları halde amcıklarının altından yapıldığını düşünüyor gibiydiler. Aksine, her şeyden daha fazla pisliğe neden olan hastalıklı fahişelerdi.

Annem de onlardan her zaman nefret etmişti ve Yaşlı Hanımların çoğunun hayatın bir parçası olduğu için onlara sadece tahammül ettiğini biliyordum.

"Hayatın bir parçası" bu bok çukurlarında sıkça duyduğunuz sözlerden biriydi. Bu dört kelime her motorcunun kötü davranışını mazur gösterirdi, sadece kadınlara karşı değil, toplumun kendisine karşı da, çünkü bu işin yolu buydu.

Dilenmek, çalmak ve ödünç almak 'hayatın bir parçasıydı'. Öldürmek ve uyuşturucu satmak 'hayatın bir parçası'. Sizi seven kadınla yatıp kalkmak 'hayatın bir parçasıydı' ve söz konusu kadının, erkeğinin hakkı, hatta ayrıcalığı bir pislik olmakmış gibi bu pisliğe katlanması da 'hayatın bir parçasıydı'.

Annemin, babam başka bir kadının kokusuyla ya da ruj sürülmüş yanağıyla döndüğünde onunla ne kadar sık tartıştığını hatırlayınca çenem sıkıştı - evet, kaltakların hiçbirinden hoşlanmaya yatkın değildim, ama sümüklü bir PIA gibi konuşmaları işleri kolaylaştırmayacaktı.

Kafamı buzdolabından çıkarmak yerine, endüstriyel büyüklükteki devin içindeki hurdaların envanterini çıkardım ve işime devam ettim.

"Hey! Seninle konuşuyorum. Sen de kimsin lan?"

Eğer şirretlik yapmaya devam etselerdi, bunu yapmazdım.

Davranırdım.

Bu benim ilk günümdü ve MC'nin boyumdan çok tavrım olduğunu bilmesine ihtiyacım yoktu... en azından makarna *puttanesca*'mı tadana kadar.

Ama sadece bana dırdır etmedi. Hayır, işleri fiziksel hale getirdi. At kuyruğumu tuttuğunda donakaldım, özellikle de başımı geriye çekip aynı hareketle beni kendisine doğru çevirmeye çalıştığında.

Beni yakaladığını düşünmesine izin verdim ama fırsatını bulduğum anda arkamı döndüm ve ona aynı şekilde karşılık verdim. Alnımı onunkine çarparak, ona bir futbol topuymuş gibi kafa attım. Kafataslarımız birbirine çarptığı anda hıçkırıklara boğuldu ve ağlamaya başladı. Ben mi? Dondurucuya uzandım ve bir paket bezelye alıp tacıma dayadım.

Plastik dokunduğu yeri yaktı ama buna değdi.

Birinci raunt benim.

"Bütün bu feryatlar da neyin nesi?"

Nyx'in burada olduğunu görmek için arkamı dönmeme gerek yoktu. O ses. Hay sikeyim. Sigara

içiyor olabileceği kadar derin ve hırılılıydı, ama bir motorcuydu ve bu yüzden yasaktı.

Sonum annem gibi olmayacaktı. On yedi yaşında hamile kalmış, üç çocuk doğurmuş ve sonunda aptal kocasının asla değışmeyeceğini anlamıştı.

Sesi tanıdığım için çok sinirlenmişim. Ve omzumun üzerinden, çatık kaşlı ve huysuz ama yine de çok güzel bir şekilde ona bir anlık bakışımın midemde keleklerin kök salmasına neden olması beni daha da kızdırdı.

Hiçbir şeyde kelekler uçuşmadı. Ne bir iş görüşmesinde, ne de penisli bir şeyde.

Ona karşı hissettiğim çekim benim için büyük bir sürpriz oldu ve hiç hoş karşılanmadı. Bir erkekte istemediğim her şey onda vardı. Yani, bir bakıma. Kesiği çıkarsam onunla bir çırpıda çıkardım çünkü adam iyiydi. "Yumurtalıklarım acıyor" tarzında. "Mami'ye gel" tarzında.

Vay be.

"Bana vurdu, Nyxy."

Bunun üzerine dudaklarım kıvrıldı ve bir kahkahanın kaçmasına engel olamadım. *Nyxy mi?* Siktiğimin Nyxy'si mi? Dün gece tanıştığım ve gözlerini üzerimden ayırmadığı süre boyunca bana kaşlarını çatan o çürük adamı düşündüğümde, 'Nyxy' diye çağrılmaktan hoşlanacağını sanmıyordum.

Soğutucuda saklanmayı bıraktım ve bunun yerine, bu kaltağın benim hakkımdaki düşüncelerini ne kadar az önemseydiğimi ifade edeceğini bildiğim buz gibi gözlerle, "Dikkatimi çekmek için saçımı çekti. Burası ilkokul değil. Eğer bu kulüp fahişesiyle konuşmak istemiyorsam, konuşmak zorunda değilim."

Nyx'in gözleri kısıldı ve daha da güzel görünmediyse ne olayım. Saçları yine dağınıktı ama bu sefer daha çok yataktan kalkmış ve şekil vermeye vakti olmamış gibiydi. Gözlerinin altında uykusuzluktan kaynaklanan gölgeler vardı ve bunun nedenini anlamak için fazla bir şey gerekmiyordu... Muhtemelen kaltağın biri onun sayesinde çarpık bacaklı dolaşıyordu. Dün geceki gibi bir Henley, koyu renk kot pantolon ve ağır botlar giymişti. Standart MC kardeş kıyafetleri ama onda bir şeyler vardı.

Belki de keskin elmacık kemikleri ve taştan yapılmış gibi görünen oyulmuş çenesiydi, hatta elmas bile diyebiliriz çünkü ben ona ters ters baktıkça çenesi daha da geriliyordu. Etkileyici bir ağza açılan o jilet inceliğindeki burun... ya da o gözler. Bana yoncaları ve zümrütleri düşündüren güzel bir yeşil. Öfkesinin kırılmaya yakın olduğuna dair bir uyarıyla bağlanmış olsalar bile. Sebep her ne olursa olsun, tek bildiğim güzel olduğuydu.

Gerçekten çok güzel.

Lanet olası bir sanat eseri.

Uzun süren bakışlarım karşısında kaşlarını kaldırdı ama yüzümü kızartmadım; üvey babamın yanında bu yeteneğimi yıllar önce kaybetmişim. Onun laf sokmaları ve hakaretleri, çoğu kadının sahip olduğundan daha kalın bir deri geliştirmeme neden olmuştu. "Saçımı çekmemeliydi," dedim sakince.

Üzerinde sadece lanet olası bir G-string ve belinden düğümlediği bir tişört olan sürtüğe bir bakış attı. *Lanet olası mutfakta.* Tel tel saçları tüm uzantılarını gösteriyordu ve onu da gevşek bir topuz yapmıştı. Cehennem kadar ucuz görünmesine rağmen güzeldi. Bundan kaçış yoktu. Alnındaki çiçek açmış morluğa rağmen, porselen bir bebeğin yüzüne sahipti ve kendini bu adamlara oda ve yemek için satmasının hiçbir yolu yoktu.

Kendi durumumu ona benzettiğimde boğazım düğümlendi.

Bu piçlerin hiçbirisiyle yatmamın imkanı yok. Asla.

Kesinlikle. Cehennemde.

"Bana cevap vermedi, Nyxy!" diye sızlandı sürtük.

"Kapa çenenin Kendra." Kulağa öyle geliyor olabilirdi ama bu sert sözlerin onun benim tarafımda olduğu anlamına gelmediğini biliyordum. <https://rantey.org>

O değildi.

Düşünceli bakışlarından bu çok açıktı.

"Size kim olduğunuzu soran insanlarla böyle mi başa çıkıyorsunuz?"

"Benimle bir çöpmüşüm gibi konuşup sonra da bana fiziksel olarak saldırdıklarında mı?" Ona dişlerimi gösterdim. "Evet." Başparmağımı ona doğru salladım. "Eski günlerdeki tüm kapkaçları hatırlıyorum. Başta yaptıklarının yanlarına kâr kalmasına izin verirsen boku yersin. Ben yaşlı bir kadın değilim ama bir kardeşin kızıyım. Bu da demek oluyor ki, şuradaki amcık benimle konuşmamalı bile..."

Devam etmeme izin vermedi. "Annen böyle konuşmana izin mi veriyor?"

Kaşlarımı kaldırarak güldüm. "Annem bana böyle konuşmayı öğretti. Özellikle de senin gibi erkeklerin yanında."

Tekrar bana baktı, beni *tekrar* değerlendirdi. "Kendra, defol git buradan."

"Ne?" Sızlanan sürtük bana ters ters baktı. "Yemek yapma sırası bende!" "Evet, bugün senin şanslı günün. Burada bunu yapacak başka biri var. Şimdi siktir git."

Kendra suratını astı ve angarya işlerden kurtulduğu için memnun görünmek yerine bana ters ters baktı ve

Kapalı.

Nyx, piç kurusu, kışının fırlayışını izlemek için bir saniye durdu, ama onu gerçekten suçlayamazdım - kız

güzel bir kıcı vardı. Hatta o kadar ileri gittim ki, keşke benimki de bir top mozzarella etrafındaki peynir teli yerine G-string içinde böyle görünseydi dedim. Daha gamzeli.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak dersini bekledim. 'Uslu duramıyorsan defol git buradan' kartını oynadı ama kızın poposuna bakmayı bıraktığında beni bir daha azarlamak yerine bana döndü ve mırıldandı: "Buranın senin için doğru yer olduğuna emin misin?"

Kalçamı, şaşırtıcı bir şekilde çok iyi bir mermer parçası olan tezgâha dayadım - mutfağın geri kalanı da güzeldi. Bir restoranın ticari mutfağı gibi her şey paslanmaz çelikti ve sakince sordum, "Bana cevap ver, yeni bir yerde ilk gün birinin sana bok gibi davranmasına izin verir misin?"

"Hayır," diye yanıtladı basitçe. Gözleri asla nazik sayılmazdı ama kötü de değildi.

Bu yüzden bunu olumlu bir şey olarak kabul ettim.

"Sweetbutt'ların tavır problemleri olan kevaşeler olduğunun farkında mısınız, değil misiniz? Hepsi bir torbanın içinde tıslayan ve birbirlerini becermeye çalışan kedilerdir." Cevap vermesini beklemeden devam ettim. "Ona bir santim versem, bir mil alır. Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum."

Başını yana eğdi. "Diğer kızlarla başını bir sürü belaya soktun.

Bu sürtüklerle işim bitti. Bunu unutmamalısın."

Bunun üzerine homurdandım. "O cadılardan her zaman bir bok yiyeceğim. Buna inanmıyorsan safsın demektir." Onu bir aşağı bir yukarı süzerken dudaklarım kıvrıldı. "Şüphelendiğim tek şey, Nyxy, senin saf olduğun."

Gözleri kısıldı ve öne doğru eğilerek kollarını tezgâhın üzerine bastırdı. Bunu yaparken göğüs kasları şişti ve Henley'sini kabarttı. Oraya odaklanmak yerine boğazına baktım; boğazında bir ötücü kuş dövmesi vardı ve üzerinde parşömen harfleriyle "Carly" yazıyordu. Bunu ilk kez görmüyordum ama gün ışığında, nostaljik kuşun arkasından çıkan afişin bir kızın adını barındırdığını ilk kez fark ettim.

Motorcuların vücutlarında sadece tek bir isim vardı, o da Yaşlı Kadın'inki. Belli ki bir kadını sahiplenmiş olması canını yaktı mı? Evet. Acı çektiğimi için kendimi aptal gibi hissettim mi? Evet.

Onu istemiyordum. O, MC'deki diğerkardeşler gibi -benimki de dahil- kötü haberdi ve bu hayatımda ihtiyacım olan son şeydi. Ya da yatağımıda. Yine de ateşliydi.

Ve o da bunu biliyordu.

Onu incelediğimi saklamak yerine kaşlarımı kaldırdım ve sııttım.

Dudaklarımı dudaklarıma götürdüm ve kollarımı göğüslerimi şişirdiğini bildiğim bir şekilde karnımın üzerinde kavuşturdum. Bakışları tıpkı tahmin ettiğim gibi düştüğünde, "Söyleyecek bir şeyin mi var Nyxy?" diye mırıldandım.

"Evet."

"Ne?" Başka bir şey söylemeyince ben sordum. "Bu Nyx."

"Sadece becerdiğin insanlar sana böyle diyebilir, ha?"

Sırıttı. "Bilmek istemez miydin?"

"Aslında, ben böyle iyiyim." Küçümsemem alaycı bir gülümsemeye dönüştü. Zırvalamayı bırakmaya karar verdim ve ona, "Bak, buraya sorun çıkarmaya gelmedim ama bu kendimi korumayacağım anlamına gelmiyor. O kaltakların bana atabileceği her türlü saçmalıkla nasıl başa çıkacağımı biliyorum."

"Hepsi orospu değil," diye araya girdi, sözüm üzerine kaşları çatıldı.

"Kendileri gibi olmayan herkes için öyledirler. Yaşlı kadınlara bile." Çünkü onun gibi pislikler, kevaşelerin bundan kurtulmasına izin veriyor.

Kaşları daha da çatıldı. "Sanki benim suçummuş gibi konuşuyorsun."

Bir omuz attım. "Annem burayı terk etti çünkü babam hiçbir fahişeyi hizaya getirmede. Ona saygısızlık ettiklerinde asla bir bok demedi, hiçbir şey yapmadı." Ağzım gerildi. "Bana bu şekilde davranmalarına izin vermeyeceğim. Asla."

Sözlerim hoşlandığımdan daha fazla duygusallık içeriyordu, ama bana bunu söylemedi, bunun yerine bana biraz daha baktı - ve bu neden rahatsız edici değildi? Bakışları neden sinir bozucu değildi?

Aksine, tüylerimi diken diken etti ve bu iyiye işaret değildi. "Babanla konuştun mu?"

Soru beni şaşırttı. Tepkimi kontrol etmeden önce gözlerim bir an için yuvarlandı - bu onun da dikkatini çekti. Ama o zaman, yüz ifademi dünyadan saklamakta ne kadar usta olduğumu nasıl anlayabilirdi ki?

Benimle aynı şeyleri yaşamış birinden başkası bunu nasıl anlayabilirdi ki? Ve işin kötü tarafı, elbette ben şanslı olanlardan biriydim. Kurtulmuştum. Ama bu yaralarım olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Neden yapayım ki?" Ona sırtımı dönüp bir kez daha buzdolabına bakarak kolayca cevap verdim. Akşam yemeği için ne yapacağımı çoktan bulmuştum - biftek. Erkeklerin midesine ulaşmanın başka ne yolu vardı ki? En azından kendimi toparlayıp buradan banka hesabımda biraz parayla ayrılana kadar beni yanlarında tutmaları için onları etkilemeye çalışırken. *Puttanesca* makarnası başka bir güne kalabilirdi. İmza yemeğim bir başyapıta yakın olsa bile biftekler onları cezbederdi.

"Çünkü o senin baban," diye mantık yürüttü Nyx, ilk kez şaşırmış gibiydi. Tek söylediğim "Bir baba," oldu. "Beni görmek istiyorsa, gelip beni bulabilir." Nyx homurdandı. "Madem onu umursamıyorsun, o zaman neden buradasın?"

Omzumun üzerinden baktım. "Çünkü kardeşlerim taşınyordu. Onlar buradayken Utah'ta kalacak değildim."

"Yani onlar için mi geldin?"

"Az önce söyledim, değil mi?" Sinirli bir şekilde mırıldandım. "Onlar da mı Köpek'ten nefret ediyor?"

"Babamı ondan nefret edecek kadar önemsemiyorum," dedim ona, her kelimesinde ciddiymdim. İçinden mırıldandı, ama açık sözlülüğümle onu yine şaşırttığımı biliyordum.

"Ama sorunuza cevap vermek gerekirse, hayır. Onu idol olarak görüyorlar. Aptallar işte," diye mırıldandım ve bu konuşmanın bir yere varmayacağına karar vererek, "Neyse, şu biftekleri marine etmeye başlamam lazım," dedim.

Ve böylece onu aklımdan çıkardım ve işime devam ettim.

ÜÇ

NYX

İKİ GÜN SONRA

Kapının çalınması konsey toplantısının durmasına neden oldu. Herkes bizi rahatsız etmemeleri gerektiğini biliyordu, bu yüzden birisinin gelmiş olması ayağa kalkmamı ve her kim olursa olsun defolup gitmesi için bağırarak yerine kapıyı kendim açmak için yürümemi sağladı.

Giulia'nın orada dikildiğini görünce kaşlarımı kaldırdım. "Yapma. Rahatsız Etme. Rahatsız Etme," dedim ona hoyratça, kapıdaki tabelayı işaret ederek.

"Bu önemli," dedi Rex'in ofisine girerken beni koklayarak.

Kendine olan güveni beni şaşırtmadı. Kısıtlı etkileşimlerimize rağmen babasından daha cesur olduğunu biliyordum ama Dog'un altına işeyeceği bir zamanda konseyi karşısına alması, onun neyin peşinde olduğunu merak etmeme neden oldu.

"Kitchen Aid mikseri ihtiyacım var."

İlk başta onu doğru duymadığımı düşündüm.

Gerçekten de bir konsey toplantısına girip önemli bir konuyu bölerek mikser mi istemişti?

Rex'in kaşları çatılıp kaşlarını çatması tüm yüzünü karartınca, "Benden makarna ve kek yapmamı istiyorsanız, stand mikserim yokken hepiniz için yapmayı reddediyorum. Benden bunları elle yapmamı bekleyemezsiniz."

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Maverick'in kulakları bu söz üzerine *seğirdi* ve tekerlekli sandalyesinde doğruldu ve umutlu bir ses tonuyla, "Bize kek pişirmek ister misin?" diye sordu.

"Pastalar kolay tatlılardır," diye homurdanarak cevap verdi ve kendini koruyan bir hareketle kollarını göğsünde kavuşturdu. Buraya girmeye cüret ettiğinin tek göstergesi buydu. Neden sadece bana sormadığını merak ediyordum; ne de olsa tatlılarla kendine özgü bir şekilde uğraştıktan sonra mutfakta onunla yeterince zaman geçiriyordum.

Yoksa tam da bu yüzden mi yapmamıştı?

Bu onun benim görüşlerime ihtiyacı olmadığını söyleme şekli miydi? Ha.

Şu anda onunla konseyin geri kalanı arasındaki tek kişi bendim. Herkes morarmış gözleri, burkulmuş bilekleri ve kırılmış burunları için sızlanan tatlılardan bıkmıştı. Sadece onun yaptığı yemekler, lanet bir restoranda servis edilebilecek kadar iyi yemekler, adamların çakallara dönüşmesini engelliyordu.

Aptal değildik.

Bizi besleyen eli ısırmadık ve yediğimiz birkaç yemekten sonra onun *iyi* olduğunu biliyorduk. Sadece iyi değil, italik olarak *iyi*.

"Ne tür kekler?" Çelik sordu, belli ki bu boka da bulaşmıştı.

"Nedir bu? Kek satışı mı?" Homurdandım. "Sadece lanet olası mikseri al. Neden sormak zorundaydın ki?"

"Şey, pahalılar." Alt dudağını ısırды.

"Ne kadar pahalı?" Maverick onu süzerken hazineci yanı ön plana çıkarak sordu. Acaba onunla fiyat konusunda pazarlık mı yapacak diye merak ettim.

"Tüm eklentileriyle birlikte yaklaşık altı yüz dolar. Ve makarna yapmak için bunlara ihtiyacım var." "Altı yüz mü?" diye tekrarladı, kaşları çatılmıştı.

"Evet." Ayak parmaklarının üzerinde kaydı. "Ama yemek hazırlamayı çok daha kolay hale getirecek-"

Bir elini kaldırdı. "Üç tane al. Eğer bu kek ve taze makarna alacağımız anlamına geliyorsa, dört tane alın, ben de kendi maaşımla karşılayayım."

Bu söz üzerine gözleri büyüdü, sonra çıplak karnına ve gövdesini kaplayan yara izlerine baktı ve mırıldandı: "En azından yemeklerimi nereye koyduğunu görebiliyorum."

Mav ona bön bön baktı. "Az önce bana şişman olduğumu mu söyledin?"

Buna güldüm. "Seni ilk kez görmüyor mu? Kıyaslamayı nereden bilecek?"

Giulia kızardı. "Öyle demek istemedim. Ben sadece... Jingles'ın daha önce hiç yemek yemediğini ama şimdi yediğini söylediğini duydum."

"Lanet olası kadınlar," diye homurdandı Maverick nefesinin altında. "Bir türlü kazanamıyorum. Yeterince yemezsem azar işitiyorum, çok yersem azar işitiyorum."

"Şikayet etmiyordum!" Giulia açıkladı. "Ben sadece bunun..." Gözlerini kırıştırdı. "Hepiniz çok fazla teşhirdesiniz, değil mi? Yani, tüm kaslarınız ve diğer şeyleriniz."

Çelik bir kahkaha attı. "Sanırım senden hoşlanıyor Mav."

Haznedar gözlerini kısarak ona baktı ve Çelik'i görmezden gelerek, "Bunu mu demek istiyorsun?" diye sordu.

"Ben sana şişko demiyorum ki," diye homurdanarak karşılık verdi. "Her neyse, eğer dört mikser alabiliyorsam, dört tane alırım. Şimdi gidiyorum. Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Onu geri çekebilirdim ama yapmadım. Onun yerine gidişini izledim. Kıçı kot pantolonunun içinde zıplıyordu ve kapı kapanana kadar bu hareketi izledim.

"Maverick'in bir hayranı var."

Storm'un ifadesi karşısında dişlerimi sıktım ve ona uyarıcı bir bakış attım. Onun da bana baktığını fark ettiğimde, bunu bıçağı saplamak için söylediğini anladım.

Çenemi yukarı kaldırarak onun alayını görmezden geldim ve homurdandım: "Konumuza geri dönebilir miyiz? Bazılarımızın günün geri kalanında yapacak çok işi var."

Maverick burnunu çekti. "Bu kadar güzel olduğunu fark etmemiştim."

Çelik çenesini kaşıdı. "Telaşlıydı. Onu her gördüğümde kaşlarını çatıldığını düşünürsek bu küçük bir mucize olmalı."

"Konseyin önünde olduğu için olmalı."

Link'in sözlerine güldüm. "Ne? Sence bu konuda tir tir titriyor muydu? Onu Kendra'yla birlikte izlemedin."

"Bu boku görmek için muhtemelen para verirdim," diye yorum yaptı Maverick. "İkisini jöle dolu bir çocuk havuzunda hayal edebiliyor musun?"

"Zamanını böyle mi geçiriyorsun?" Rex karşılık verdi. "Tuhaf pornolar mı izliyorsun?" "Daha sonra Jingle'ın sana sakso çekmesini sağla," diye tavsiye etti

Steel. "Bu sana çok iyi gelecektir." "Saksoya ihtiyacım yok."

"Her erkeğin sakso çekmeye ihtiyacı vardır," dedim kuru bir sesle. "Dünyayı düzenli tutar."

Maverick gözlerini devirdi. "Evet, evet." Sonra durakladı. "Sence pişirme konusunda ciddi miydi?"

"Seksten kaçtığında böyle oluyor," diye yakındı Link. "Yemeğe sevişmekten daha çok değer vermeye başlıyorsun. Bu çok garip, dostum."

Maverick ona ters ters baktı. "Bence Nyx haklı," diye homurdandı. "İşleri tekrar rayına oturtmamız gerekiyor."

Toplantının geri kalanı uzun sürmedi, ancak kulüp binasına geri döndüğümde, mutfaktaki tartışmayı duyduğumda bir şeyler kırmak istediğimi itiraf etmeliyim.

Tanrı aşkına. Kadının bir cesetle tartışabileceğinden oldukça emin olsam da, fahişelerin neden mutfağa dönüp durduklarını anlamıyordum. Neden her zaman inledikleri bir görevi sahipleniyorlardı? Orospuların hiçbir anlamı yoktu.

Ama en tuhafı ne? Sinir bozucu tatlıbuttonlardan ve şımarıklığa şımarıklık katan kardeşin kızından daha mı fazla?

Onunla tartışmak için mutfağa gitmeyi düşünürken damarlarımda garip bir vızıltı dolaşıyordu. Elbette, dırdırcı bir kaltak ve tavır sorunu olan bir bebeğe hakemlik yapmak berbattı ama Giulia'yla yüz yüze gelmek ve bir sonraki adımda ne söyleyeceğini merak etmek neredeyse buna değerd.

Kesin olan bir şey vardı.

O etraftayken burası hiç de sıkıcı değildi.

❖
GIULIA
Ertesi gün

"CARLY KİM?"

"Ha?"

Çelik bana aklımı kaçırmışım gibi bakınca, "Carly kim?" diye tekrarladım.

"Bizim buralarda Carly diye biri yok."

Yanında, Link makarnamdan bir ısırık alırken inledi. "Lanet olsun, bu çok iyi Giulia. Yani, bence bu lanet biftekte bile daha iyi olabilir."

Çelik'in kaşları kalktı. "Şaka yapıyorsun. Biftekte daha mı iyi?"

"Evet." Link biraz daha yemek yerken orgazm oluyormuş gibi inledi ve kardeşlerimi seksin ortasında duymaya alışkın olsam da, ki bu çok az kişinin anlamasını umduğum bir TMI seviyesiydi, onun tepkisi karşısında yanaklarım biraz sıcaktan yandı.

Hayatımda ilk defa insanlar yediklerime homurdanmak ya da hafife almak yerine takdir ediyorlardı.

Garipti.

Bunu sevdim, yemek pişirmeyi sevdiğimden daha çok sevdim. En azından daha katlanılabilir kılıyordu. "Benimki nerede?" Çelik önümdeki tencerelere aç gözlerle bakarak, "Benimki nerede?" diye sordu.

Bana ilham geliyor.

"Soruma cevap verene kadar hiçbir şey alamazsın." Altmış saniye haşladığım makarnayı tavaya attım. *Puttanesca* sosuyla kaplanmasına izin verirken ona gülümsedim. "Yemek için cevaplar."

"Burada işlerin böyle yürümediğini biliyorsun, değil mi?" Çelik homurdandı, tavada parlattığım parlak kırmızı *sosa* bakarak ev yapımı *sghetti*'nin sırlıklam olmasına izin verdi.

"Öyle değil mi? Görebildiğim kadarıyla, doyurmam gereken bir sürü aç boğaz var. *İlk önce*." Kaşlarını çatı. "Ben konseydeyim!"

Link homurdandı. "Seni taşaklarından yakalamış, dostum.

Sadece cevap ver." "Akşam yemeğim için bana rüşvet mi veriyorsun?" Çelik kekeledi.

"Sonunda anladı." Link bana sırtı. "Biraz daha sos alabilir miyim?"

"Elbette." Uzandım ve tabağına biraz koydum. "Al bakalım."

Bir ısırık daha aldığında yine inledi. "Bu şey... balık gibi. Neden?"

"Hamsi," diye açıkladım ama dikkatim Çelik'teydi. Bunun en büyük nedeni dün konsey toplantısında benimle uğraşmış olmasıydı. Link'in bana Carly'nin kim olduğunu söyleyeceğini hissediyordum ama Steel'e bulaşmanın bir zararı yoktu. Anladığım kadarıyla o ve Link konseyin en yumuşak başlılarıydı.

En azından bunun doğru olmasını umuyordum. Ya da sırf Carly'nin kim olduğunu öğrenmek istediğim için kıcıma tekmeyi yemek üzereydim.

Yani, sırf Nyx'in kadınına görebilmek için Carly adında bir Yaşlı Kadın'ı gözlüyor olmam zaten gururumu incitiyordu ama bu da bir sonuç vermeyince, ortada kaldığımı anladım.

Bir orospu olduğunu iddia edip etmemesi umurumda olmamalıydı ama yine de gerçekten umurumdaydı. Neden, kardeş huysuz bir baş belasıyken, bilmiyordum ama bunu ne zaman ortaya çıksa midemde oluşan kelebeklere söyleyin.

Çelik alt dudağını ısırdı. "Hamsiye bayılırım."

"Biliyorum," dedim ona tatlı tatlı. "Geçen gece pizza siparişini duydum." Bugün bu yemeği yapmamın nedeni bu değildi ama yardımı oldu.

Kollarını göğsünün altında kavuşturmuştu ve benden daha fazla bekleyebileceğini düşündüğünü biliyordum, bu yüzden seslendim, "Jingle-" Tanrım, ondan nefret ediyordum. "Maverick için tepsiyi hazırladım."

Duyduğuma göre yıllardır kulüp binasından çıkmayan kardeşimi düşündüğümde, ona kendi pastasını yapmaya karar verdim. Yaptığım incelemelere göre, ki bu incelemeler yanlış gitmişti, hâlâ şişmanlamaya ihtiyacı *vardı* ve eğer yemek yapacaksam, bunu doğru yapmalıyım.

Bunun ulusa hizmetim olduğunu düşündüm. Her seferinde bir askeri gaziye yardım etmek.

Jingle, konsey üyesi için tabağı hazırladığım anda masaya yönelip tepsiyi kaptığı için Steel homurdandı. Onun kıcını inceleme fırsatı bile bulamadı, onun yerine önümde kaynayan suya biraz daha makarna koyarken beni inceledi.

"Bunu gerçekten elle mi yaptın?"

"Evet. Yaptım." Çünkü bir yanım deliydi, diğer yanım da etkilemeye hevesliydi.

Tavaya biraz daha sos dökmemi izlerken nefesinin altından ıslık çaldı. Bunu tek tek yapıyordum çünkü önce konsey üyelerine servis yapılıyordu, bu da bana cevap vermesi için Steel'e işkence etmek için bolca zamanım olduğu anlamına geliyordu, çünkü Nyx genellikle yemeğe en son gelen kişiydi.

"Buralarda Carly diye bir şey yok," diye açıkladı Steel, bakışları sosun üzerindeydi. "Nyx'in boğazında Yaşlı Kadın damgası var-"

Link bana bir parmak salladı. "Nyx senin gibi küçük kızlara yasak."

Dişlerimi sıkmana neden oldu. "Merak ediyorum."

"Hepimiz hakkında sorular soruyorsun, değil mi?" Çelik kaşlarını çatarak karşılık verdi.

Eğer yanaklarım yanıyorsa, siktir et. "*Merak* ediyorum," diye tekrarladım.

Birbirlerine bakarken ikisi de homurdandı, sonra Steel'in sırtışı kayboldu. "Carly onun kız kardeşi. Uzun zaman önce öldü."

"Oh." Bu cevabı beklemiyordum ve bu rahatlamamı daha da korkunç hale getirdi. Onunla göz göze gelmek

beni bir kulüp fahişesinden daha iyi yapmadı. Yine de, Carly'nin adını neden hatırlamadığımı merak ederken bile Nyx için yas tuttum.

Buralarda büyüdüğüm için çoğunlukla kendi kuşağımın çocuklarını ve Yaşlı Hanımları hatırlıyordum. Nyx benden on dört yaş büyüktü, bu da onu farklı bir alana koyuyordu, ama adını hatırlamama ve konseyin çoğunu ezbere bilmeme rağmen, ayrıntılar belirsizdi.

Ve *onunla ilgili* ayrıntıların belirsiz olmasını istememem beni *çok* rahatsız etti.

Steel'in yemeği hazır olduğunda ekstra sos koydum ve "Bu sessizliğini satın alacak mı?" diye mırıldandım.

Link homurdandı. "Evet. Nyx'ten. Ama konseyin geri kalanına söylemeyeceğimizi düşünüyorsanız, aptalsınız demektir."

Aynı şekilde kıs kıs gülerek ve inleyerek uzaklaştıklarında dudaklarım kıpırdadı. "Neye gülüyorsunuz?"

Havlama sesiyle olduğum yerde sarsıldım ve Nyx'e ters ters baktım. Çoğunlukla hıyarın teki olduğu için, çoğunlukla da bana ters ters bakmasına rağmen midem düğüm düğüm olduğu için. "Gülümsemek suç değil, değil mi?" Onu tersledim.

Steel ve Link'in sırtlarını inceledi. "Ne istiyorlardı?" "Yemek," diye karşılık verdim hınzırca. "Bu yüzden buradasınız, değil mi?"

Gözlerini kısarak bana baktı, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bugün ne yiyeceğiz?" "Makarna *puttanesca*," diye mırıldandım.

Tezgâhın üzerinde gururla duran unlu Kitchen Aid mikserine dokunduğunda, "Dünkü konsey toplantımıza bunun için mi daldınız?" diye sordu.

Başımı salladım. "Yemek yapmayı kolaylaştırıyor." Sonuçta sadece bir tane almıştım ama annemin daha önce mutfağında kullandığından daha büyüktü.

"Gelecekte doğrudan bana sorun. Bu saçmalıklarla konseyi rahatsız etmeyin."

"Ne zamandan beri İnfazcı'nın bu işlere karışması gerekiyor?" Ben de karşılık verdim. "Kapkaç ne zamandan beri bir konsey toplantısını bölüyor?"

İfadesindeki doğruluk payını duyduğumda bile yanaklarım yandı. "Pahalı bir alet istiyordum. Bunun için doğrudan konseye gidip kendimi savunmak istedim." Bunu haklı bulduğumda ona ters ters baktım. "Bana bir daha öyle demeye cüret etme. Ben-"

"Ne değilsin?" diye meydan okudu, boğazını yumruklamak istememe neden olan bir sırtışla.

"Sakın bana da buradaki diğer sürtüklere yapıştırdığın yaftayı yapıştırmaya kalkma." Makarnayı suya atarken ona burnumu çektim, sonra da sosuyla uğraşmaya başladım. Steel ve Link'in aksine, o hıyarla konuşmaya zahmet etmedim. Beni gaza getirmişti. Öyleyse neden kendimi çok sıcak hissediyordum? Beni izlediğini bildiğim için mi? Gözlerinin dokunduğu her yerde içimi yaktığını hissedebildiğim için mi?

Tanrım.

Sifonumun çekilmesinin sobanın ısısıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Ama bu kadar zayıf olmaktan nefret ediyordum. Onun hakaretleri karşısında zayıf. Zihnim onun olduğu her şeyi reddederken bedenim ona nasıl karşılık verebilirdi? Ben sadece yürüyen bir korkak mıydım? O kadar zayıftım ki

-

Annem gibi değildim.

Onun gibi olmayı reddettim. Bir kardeşin içindeki tehlike ve vahşilik beni cezbettiler. O kadar ki mantığımı geride bıraktım ve tedbiri elden bıraktım.

Birkaç dakika sonra tabağı neredeyse ona fırlatacakken, bir anda döndüm ve artık ona bakmıyordum ve kendime neden gözlerimin yaşardığını sordum.

Tanrım, ne kadar aptalmışım?

Botlarının yere vuruşunu duydum ve gitmiş olması içimi rahatlattı. "Nyx Cammie'nin," diye alay etti bir ses bana. "Geri çekilmen gerek."

"Onun hastalıklı sikine hoş geldin," diye hırladım, adının Şeftali olduğunu bildiğim kevaşeye bakmak için döndüm - tuhaf herif saçını o renge boyamıştı. "Ne istiyorsun lan sen?"

"Yemek. Başka ne var, sürtük?"

Ona ters ters baktım. "Kendin yapabilirsin." Üst dudağım bir hırıltıya dönüştü. "Tabii seninkine tükürmemi istemiyorsan." İstemezdim. O kadar da iğrenç değildim ama bunu bilmesine gerek yoktu ve tatlıbutonların hepsi artık benim etrafımda temkinli davranmayı biliyordu.

Gözlerini bana dikti. "Benimle böyle konuştuğuna pişman olacaksın. Ben Rex'in favorisiyim." Bir kahkaha atarak, "Hiçbir şeyden pişman değilim ve her şeyden pişmanım" diye alay ettim.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, onun favorisi olup olmaman umurumda değil demek. Siktir git."

Ve böylece yemek yapmaya geri döndüm çünkü hâlâ beslemem gereken bir sürü adam vardı ama itiraf etmeliyim ki Peach'e laf attıktan sonra kendimi daha iyi hissediyordum. Nyx'in sözleri aptalca bir nedenden ötürü beni derinden yaralamıştı ve bu, onun hakkında daha fazla şey bilmeye duyduğum çılgınca ihtiyaçla birlikte, şimdi dağlamam gereken bir şeydi.

Hasar çok geç olmadan.

Anneme dönüşmeden ve pişmanlıklarla dolu bir dünyayla baş başa kalmadan önce.

DÖRT

NYX

Yumruğumu kum torbasına vururken, Lizzie'nin kızının beni garip bir şekilde tuttuğunu hayal etmeye çalıştım. Bir boğaz sıkmadan daha fazlasına ihtiyacı vardı, bu kesindi.

"Ne istiyorsun?"

İlgisiz sorgusu iki saat sonra bile hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Reddedilmeye alışık değildim ve o bunu yapmaya devam ediyordu. Bu sadece beni kızdırmakla kalmıyor, başka bir şey daha yapıyordu. Ona olan zayıf ilgimi başka bir şeye dönüştürüyordu.

Birkaç gün önce geldiğinden beri ona karşı garip bir farkındalık hissediyordum. Zaten hep gergindim ama ondaki bir şey beni daha da kötüleştirdi. Sanki bir odaya girdiğinde anlıyor gibiydim.

Elbette, orospu ateşliydi. Ve evet, sadece sikiyle düşünen bir gençken annesini sikmek istemiştım ve belki Giulia annesini iğrenç gösteriyordu, o kadar muhteşemdi, ama artık her zaman sikimle düşünmüyordum.

Lanet zamanın sadece yarısı, ve bu bir seçenek değildi. Böyle bir sürtüğe kafayı takmak... Ben böyle biri değildim.

Yumruğumu deri kaplı ağır kum parçasına vurarak, adrenalinin yanı sıra saldırganlık ve kızgınlığın da içime hücum etmesine izin verdim.

Bir pislikle kavga etmeyi tercih ederdim ama bugün Giulia dışında kimse beni kızdırmamıştı. "Eğer kahvaltayı kaçırdıysan, bu senin suçun. Benim değil."

Dokuz kelime.

Dokuz. Lanet olsun. Kelimeler. İstese bile beni daha fazla sersemletemezdi.

Kimse bana 'hayır' demedi. Hiç kimse. Onun dışında. Ve o bunu söylemeye devam etti.

Bir ya da iki aparkatla takip ettiğim birkaç yumrukla kum torbasına biraz daha vurdum ve beni bu kadar kızdıran şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştım. Terimin altımdaki mindere aktığını ve boncuk boncuk döküldüğünü hissedebiliyordum. Etrafımdaki hava, akıttığım terden dolayı nemle yoğunlaşmaya başlamıştı ve ne kadar iyi hissettirse de yeterli değildi.

Kızgınlığımı onun üzerine yağdırmak istediğimden değildi. Beni kızdırdığı içindi ama yine de hakaretlerine devam etmek için mutfığa gitmeye devam ediyordum. Lanet olası odaya hiç girmemesinden, kulüp fahişelerinin bir şeyler başlatıp başlatmadığına bakmak için günde en az iki kez ziyaret etmesine kadar. İşler garipleşmeye başlamıştı.

Benim için bile.

"Neyin var senin?"

Serbest ağırlıkları sanki kulüp fahişesinin memelerinden biriymiş gibi tutan Rex'i görmezden

geldim.

Halterle uğraşan bir korkakken pazılarının nasıl bu kadar büyük olduğu bir sihirdi ve bu sihi kimseyle paylaşmak istemiyordu.

"Benim bir şeyim yok," diye mırıldandım, her kelimeyi bir yumrukla *noktalayarak* Gürültü, bodrum katının tamamı boyunca uzanan özel yapım spor salonunun etrafında yankılanıyor.

"Normalde bir cinayetten sonra bu kadar huzursuz olmazsın." Duruşunu sıkılaştırıp pazularını kıvırmaya başlarken arka duvardaki aynadan bana kaşlarını kaldırarak baktı. "Yaklaşık bir aydır böyle değilim."

Çantaya kaşlarımı çattım. "Kararsız değilim."

Başkan olmasaydı boğazını yumruklardım.

Karın ağrısı mı?

Altı yaşındaki kızlar piyano resitalinden önce sabırsızlanıyorlardı.

On beş yaşındaki çocuklar, flörtlerinin çıkacağını düşündükleri mezuniyet balosundan önce tedirgindiler.

Sinirlenmedim.

"Siktiğimin karıncası," diye mırıldandım, buna Giulia'dan daha çok sinirlenmiştim, bana bir seferde on kelimeden fazla bir şey söylemeden kafamı karıştırıyordu.

Bu da neydi böyle?

Bütün orospular benim zamanımı istiyordu. Hepsi yatağımdaki yer için Cammie ile yarışlıyordu. Ama Giulia? Hayır. Beni görmezden geldi.

"Bana öyle geliyor," diye homurdandı Rex, sonra ağırlığı kaldırıp bir saniye tuttuktan sonra kolunu yavaşça indirirken homurdandı. "Kum torbası da bunu kanıtlıyor."

"Sözlüğü kim yiyor?" Link koşu bandından seslendi.

Rex sadece homurdandı. "Noel için bana 'günde bir kelime' tuvalet kağıdı alma, ben de daha iyi bir

senden daha fazla *sözlük*."

"Lanet olası Kendra," diye homurdandım. "Bu yıl Noel hediyesi yok. Biz lanet olası kanun kaçaklarıyız. Noel hediyesi almakmış, hadi oradan." Kum torbasına bir haç attım, sonra bir yumruk daha attım ve "Gizli Noel Baba bir şakaydı," diye hırladım.

Link güldü. "Hoşuma gitti."

Rex kuru bir sesle, "Çünkü Sugartits sana bir popo tıkacı aldı,"

dedi. "Hey, G noktama masaj yapılmasını takdir ettiğimi

söyleyebilir miyim?"

"Kimsenin umurunda değil," diye tersledim, "sen sürekli bundan bahsedip durana

kadar." "Çünkü bu bir keşif. Gelmiş geçmiş en iyi orgazm."

"Biliyorum. Ben yan odadayım. Her inişinde İsa'yı buluyormuşsun gibi hissediyorum," diye karşılık verdi Storm bileklerini bantlarken. Bant sesi kulaklarımı biftek için tetikte bekleyen bir tazi gibi diken diken etmişti.

Kum torbasına vurmayı bıraktım, sadece bana çarpmadan bir kıl payı önce onu yakaladım. Onun momentumunu emerken, o lanet şeyin düşmeden nasıl tavana bağlı kaldığını merak ettim.

Belki de Rex

haklıydı. Gergindim.

*Sınırd*a.

Kararsız değilim.

Storm'a baktım ve "Dövüşmek ister misin?" diye sordum.

"Ölmek istiyor gibi bir halim mi var?" diye alaycı bir şekilde cevap verdi. "Sen bu ruh

halindeyken seninle kavga etmemin imkanı yok. Bugün seni taşaklarından ne ısırıldı?"
Gözlerimi ona diktim. "Hiçbir şey."

Link homurdandı. "Evet, kışımındaki tıkaçtan başka bir şey değil."

"Gördün mü? Kış tıkaçı ile ilgili bu lanet referanslar da neyin nesi?" Kaşlarımı çatmadan önce homurdandım. "O bok orada dururken nasıl koşabiliyorsun?"

Sırıttı. "Mini orgazmlar."

"Saçmalık," diye karşı çıktı Rex, ama aynadan ona baktı. "Eğer bunun doğru olduğunu düşünürsem, payını senden alırım. Hiçbir şekilde senin dölünün yakınında olmak istemiyorum."

Link kıkırdadı. "Dün ben bilaro masasında Lottie'yle sevişirken sen ondan üç metre uzaktaydın." "Bu farklı. Barda çok fazla DNA'ya yakın olmayı beklerdim. Ama burada? Siktir et onu."

bok."

Link gülerek, "Ben de dün gece Lottie'ye öyle dedim," diye cevap verdi.

"Beni daha iyi bir ruh haline sokmanız gerekiyorsa, başarısız oluyorsunuz. Hepiniz," diye homurdandım.

"Küçük Nyx'in nesi var?" Storm alay ederek gözlerimi kısmamı sağladı.

"Benimle dövüşemeyecek kadar korkak olduğun için şükret."

O sadece sıritti, ama ben kum torbasını biraz daha dövmek için burnumu çekerek arkamı döndüm.

Spor salonunda sanki kuaförde saçlarını yaptıran bir grup piliçmiş gibi sohbet eden şerefsizleri duymazdan geldim ve işim bittiğinde onlara ters ters bakarak "Görüşürüz" diye bağırdım. Amcık götlü dangalaklar. Özellikle de Storm. Dipshit benimle dövüşemeyecek kadar korkaktı.

Şerefsiz.

Spor salonundan çıkıp birinci kata yöneldim ama mutfakta bir tartışma duyunca durakladım.

Bir an için oraya girip girmemekte tereddüt ettim. Yemek yapmaktan nefret eden bir avuç amcık için, Giulia'nın onların yerini almış olması, tüm amcıkların aşırı derecede hoşuna gitmişti. Şimdi düşününce, son birkaç gündür onu daha çok görmemin nedeni muhtemelen buydu. Bunun onu mutfakta ziyaret etmek istememle bir ilgisi yoktu, hayır efendim, Giulia'ya fiziksel müdahalede bulunduktan ve Giulia da kendini savunduktan sonra kırılan burunlar, çekilen saçlar ve burkulan bilekler için bana daha fazla tatlıbutonun gelmesinden kaynaklanıyordu.

Tanrım, onlarla her zamankinden daha fazla uğraşıyordum. Fahişelerin çoğu şirretti. Bu neredeyse verili bir şeydi ve üstesinden geldiğimiz bir şeydi çünkü şirretlik yumruklarımızı becermek zorunda kalmaktan daha iyiydi. Ama şiddet? Yakın zamana kadar değildi. Giulia ufak tefek olabilirdi ama iş yumruk atmaya hazır olmaya geldiğinde Floyd Mayweather'ı utandırıyordu.

Yaptıkları pislik yüzünden onu azarlayacağımı düşünmeleri, kadınlara karşı şiddetten nefret ettiğimi bildiklerinin bir göstergesiydi. Ama bu, herkesten çok bana mızımızlanan sürtükler olduğu anlamına geliyordu ve İnfazcı olduğunuzda insanlar size çok fazla mızımızlanıyordu. Ben sadece kardeşlerin yeni aşçımız hakkında değil de kulübün kapkaçı hakkında şikayet etmelerini tercih ederdim.

Sesler daha da yükseldi ve Giulia bugün görmek istediğim son kişi olmasına rağmen, özellikle de bu sabah kovulduktan sonra, mutfığa girdim ve Giulia'ya bir avmış gibi bakan dört fahişeye ters ters baktım.

Ve erkeklerin türün daha ölümcülleri olduğunu söylediler.

Doğru.

Elimi saçlarımda gezdirirken, Tink, Lottie, JoJo ve Enya saldırmanın eşiğindeymiş gibi görünseler de Giulia'nın bıçağını öyle bir şekilde tuttuğunu fark ettim ki, kesip biçmekten çekinmediğini anladım.

Bu benim aletimi acıttığı için, bıçağı kasıtlı olarak kullandığı düşüncesini bir kenara ittim ve

"Neden yine aranızda hakemlik yapmak zorunda kalıyorum?"

Giulia'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ben bir bok yapmadım! Akşam yemeği için lanet olası bir rosto yapmaya çalışıyorum ve bu lanet olası sürtükler buraya geliyor, Büyük gibi davranıyorlar. Sanki tüneği onlar yönetiyormuş gibi-"

Tiradı durdurmak için bir elimi kaldırdım, doğrusu biraz da hak etmişim, çünkü öyle olmadığı halde onu suçluyormuşum gibi konuşmuştum. Dikkatimi Tink'in üzerinde toplayarak ona kaşlarımı çattım. "Giulia'dan uzak durman gerektiğini bilmeni istiyorum, Tink. Bu saçmalıktan bıktım ve senin de saçmalık başlatmana ihtiyacım yok."

"Kızlara zarar veriyor," diye mızımızlandı diğer kadın ve ben bu ses tonuna sadece en yaşlısı ve clubwhores'un fiili lideri olduğu için katlandım.

Mızımızlardan nefret ederdim.

Hem de büyük bir tutkuyla.

Ensemden tutarak ve sabırlı olmam için dua ederek, "Bu saçmalığa bir son verin. Giulia, bela aramak için buraya gelen tatlıbuttolara karşı kendini savunuyor. Bildiğim kadarıyla siz sürtükler yemek yapmaktan nefret ediyordunuz, o halde neden bu konuda tartışıyorsunuz?"

"Prensip böyle," diye tersledi Enya.

"Ne prensibi?" Hırladım, ağzımın kenarındaki kaslarda bir tik pırıldadı. Bu manzara karşısında yutkundum, sözümün kesilmesine kızdığımın farkındaydı.

Lottie kaşlarımı çatmamak için başını eğerek, "Parasını alıyor," diye mırıldandı. "Ne olmuş yani?"

Giulia homurdandı. "Sanırım benim işim için para aldığımı, onların ise oda ve yemek için senin gibi çirkin piçlere sakso çekmek ve onları becermek zorunda kaldıklarını düşünüp surat asıyorlar."

Diğer kadınlar nefeslerini tuttular ama gözlerinde bir beklenti vardı; bu beklenti, ona yeni bir dayak atacağımı düşünmelerinden kaynaklanıyordu.

Bunun yerine onlara odaklandım ve açıkladım, "O Dog'un kızı. Senin gibi bir sürtük değil. Siktirin gidin buradan ve bir daha Başkan'ın sözünü ya da emrini sorguladığınızda bunu öğrenmesini sağlayacağım." Koşarak uzaklaştıklarında, gidişlerini izlemedim. Enya'nın giydiği G-string'in poposunu mükemmel bir şekilde çerçevelediğini *deneyimlerimden* biliyor olsam da, geldiğinden beri beni rahatsız eden kıcımdaki acıya odaklanmaya devam ettim.

Çatık kaşları, mükemmel yemekleri ve benimkinden daha kötü tavırlarıyla beni kızdırmaya hiç hakkı yoktu.

Ben ona bakarken o da bana baktı, utanmadan, gözünü kırpmadan. Lanet olsun, taşakları vardı. Belki de bu yüzden benimkiler onun elindeydi.

Kendra'nın suratını tezgâha çarptığını ya da JoJo'nun bileğini burktuğunu her düşündüğümde ereksiyon oluyordum. Nasıl kalkmasın ki?

Kan dökmekten hoşlanan içimdeki iblis, onun kendini savunma isteğini takdir etti.

İşini zorlaştırmaya çalışan sürtükler hakkında sızlanmak yerine, onlar gibi ağlayarak bana gelmek yerine, her şeyi halletti.

Onu korumama ihtiyacı yoktu.

Ve eğer bu onu daha fazla korumak istememe neden olmuyorsa lanet olsun.

Rex'in 'günün kelimesi' tuvalet kâğıdında kare şeklinde yer almaya layık bir paradokstu. "Eğer bakmayı bitirdiysen," diye alay etti, "hazırlamam gereken sebzeler var."

"Boktan bir tavrın var," dedim, ses tonumu yumuşak tutmaya dikkat ederek. Omuz silkti. "Yirmi bir yıldır böyle."

"Yaşlı köpeklere yeni numaralar öğretemez misin?" Ben de yardımsever bir şekilde karşılık verdim.

Burnundan bir koku kaçtı. "Bana kaltak mı demek istiyorsun, söyle gitsin."

Ben de ona omuz silktim. "Kaltak." B'nin patlamasına izin verdim. Tezgâha baktım, üzerindeki tüm döküntüleri gördüm ve "Burada yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordum. Bizi beslemenin ne kadar zor olduğunu ancak o zaman fark ettim.

Storm programlamadan sorumluydu ve herhangi bir zamanda dört ya da beş kızın yemek hazırladığını biliyordum, ancak burada onun kendi başına yapmasını bekliyorduk.

"Yalnız olmayı tercih ederim."

Bunun üzerine kaşlarımı çattım. "Her şeyi kendi başına yapmanın bir anlamı yok-"

O da kaşlarını çattı ve her nasılsa hâlâ güzeldi. Ancak, gözleri için bir zevk olmasına rağmen, lanet kişiliği baldan çok sirke gibiydi. Onu konuşurken gördüğüm tek insanların erkek kardeşleri olması hiç de şaşırtıcı değildi.

"O kadınları gördün mü?" diye sordu, onun üzerinde düşünmeye hakkım olmayan düşüncelerime dalarak. "Dişlerimi onların kış yanaklarının arasındaki iplerden daha büyük iplerle temizliyorum. Yediğin yemeğin içinde kılların yüzmüyor olması bir mucize."

Dudaklarım kıpırdadı. "Bakalım doğru anlamış mıyım?" Ne kadar ciddi olduğu ve gülmek istediğim için midem ağrımaya başladı. Ben. Asla gülmeyen ben. "Hijyen nedeniyle yardım istemeyecek misin?"

"Aynen öyle. Ne taşıdıklarının bir Allah bilir." Burnunu çekti. "Aslında, bakterileriniz yemeğime bulaşmadan önce siz de mutfaktan çıkmalısınız. Bir kez yemekhaneye girdiniz mi, orası hiç kimsenin toprağı değildir."

"Bugün bana ikinci kez hakaret ediyorsun."

Soğukkanlı ses tonum karşısında irkilmedi. "O zaman iki kez çok az." Yutkundüğünü gördüğümde, tamamen şov yaptığını anladım. Eğer bir adam elması olsaydı, o da sallanırdı.

Onun bu tavrını takdir ettiğim için bir omuz attım. "Bana ilk kez hakaret ettiğinde nasıl tepki verdiklerini gördün."

"Ben yaptım."

"Yine de hakareti tekrarladın." Uzandım ve çenemi ovuşturdum. "Annene çok kötü davranmış olmalısın."

İlk kez tepki verdi; sanki ona vurmuşum gibi geri çekildi. Anında arkasını dönerek bana sırtını döndü. Beni daha fazla kızdırmak için değil, yüz ifadesini benden saklamak için.

Bu manzara karşısında kaşlarımı çatarak, özellikle de tüm sürtüklerin öfkeme dikkat etmem gerektiğini bildiği gerçeğine değil de annesine atıfta bulunmama üzüldüğünü bildiğim için iç çektim. Annesini hatırlatarak onu incitmek gibi bir niyetim yoktu.

Bir an için orada öylece durdum. Ben.

Lanet olası gezinme.

Burada ne haltlar dönüyordu?

Başka bir sürtük olsaydı, oradan hışımla çıkıp gideceğim gerçeğini düşünmemeye çalıştım. Onun yerine, kolumu lanet olası omzuna dolamak ve iyi olup olmadığını sormak istedim.

Tamam.

Sik beni.

Ne zamandan beri vajinalı bir şeyin nasıl olduğunu umursuyorum?

Bu endişe verici bir gelişme olduğu için, kulübümden başka hiçbir şey umurumda olmadığından, sadece mırıldandım, "Eğer çok fazla olursa, bir Prospect getirin. Onlar tatlı popoları beceremezler, bu yüzden sizin standartlarınız için yeterince temiz olmalılar."

Cevap vermesini beklemedim, sadece oradan siktir olup gittim. Çünkü çıkarken duyduğum o koklama onun ağlamasıysa?

O zaman gerçekten onun yanına gitmem gerekirdi.

Teselli ettiğim son kadını düşündüğümde çenem sıkıştı ve Carly'nin başına gelenleri düşündüğümde, yirmi dokuzuncu değil otuzuncu dövmemi planlamaya başlamak istedim.

FIRTINA

"Onun için yanıp tutuşuyor."

Rex'e homurdandım. "Bunu daha yeni mi anladın?" Bana ters ters bakınca kaşlarımı kaldırdım ve eldiven giymeyi düşünmeden önce ellerimi bantın içinde esnettim.

Yapmak istediğim son şey spor yapmaktı ama bu saldırganlığı yenmenin tek yolu buydu. Bir erkeğin gereksiz hissetmeye başlamadan önce, lanet olası bir erteleme gibi hissetmeye başlamadan önce yapabileceği çok fazla seks vardı.

İşte bu, otuz beş yaşında olduğumun ve yirmi beş yaşında olmadığının kanıtıydı.

Tanrım, o zamanlar ne sıklıkta ya da kiminle sikiştiğim umurumda bile değildi, yeter ki sikim ıslansın. Ya şimdi? Her şey farklıydı. Susuzluğumu gidermek için lanet olası bir Yaşlı Kadın'a sahip olmam gerekiyordu, bunun yerine, en başta lanet olası hayal kırıklıklarımın arkasında o vardı.

"Cammie'nin suratını çiğnerken onu izlemesi için cesaretlendirdiğini gördüğümde anladım."

Ona göz kırptım. "Bir de romantizmin öldüğünü söylerler." Link bir kahkaha attı. "Bu yerde öyle."

Koşuya çıkarken kışına tıkaç sokan ucubeye başımı sallayarak, "Öyle olmak zorunda değil," diye mırıldandım. Ama bir kadının kalbine giden yol, sevgilin izlerken bir sürtüğe aletini yalatmak ya da ağzını çiğnetmek değildir."

"Boo biraz güçlü, değil mi? Neredeyse hiç etkileşime girmiyorlar!" Rex aynada bana kaşlarını çatarak karşı çıktı. "Bazen bu bir bakışta olur, konuşmada değil." Bunun ne kadar gerçek olduğunu görünce yutkundum. Geri döndüğümde

O gün Keira ve benim için tek gereken buydu. Uzun bir bakış ve nerede olduğunu, nasıl hissettiğini, ona neler olduğunu biliyordum.

Onun benim olması gerektiğinden bu şekilde emin olmuşum.

Ona tek bir bakışın böylesine anlam yüklü olması, onunla ilgili her şeyin farklı olduğundan emin olmamı sağlamıştı.

Şimdi, tüm bu saçmalıklardan sonra bile, bunun doğru olmadığını söyleyemezdim. O benimdi, her zaman da öyle kalacaktı. Onu bu konuda ikna etmek zor olabilirdi ama yavaş yavaş onsuz bir hayatın-

"Fırtına mı?"

Prez'ime göz kırptım. "Ne?"

"İyi misin dostum? Orada öylece durmuş boşluğa bakıyordun." Link homurdandı. "Belki de senin kışını kontrol ediyordu."

Dudaklarım seğıirdi. "Ne zamandan beri erkeklerden hoşlanıyorum?"

"Bilmiyorum ama son zamanlarda çok aptalsın. Belki de Rex'in üzerine giderek hatalarını pekiştirmek istiyorsundur."

Yavaş yavaş, söylenen her kelimeyle birlikte, denesem bile daha şaşkın görünemeyeceğimden emin olana kadar gözlerim genişledi.

Link bana kıs kıs güldü. "Dilini kedi mi yuttu?"

Rex, Link'e ters ters bakarak, "Hayır, ama senin olmalıydı," dedi. "Onunla bu şekilde konuşurken aklın nerede senin?"

Link omuz silkti. "Sabahın dördünde birinin Yaşlı Hanımından gelen bir telefonla uğraşmayı dene..."

"Ne?" Link'in ima ettiği şey karşısında tüm vücudum gerilmişti. "Keira'm seni mi aradı?"

Link koşu bandının yavaşlamasına izin verdi ve durduğunda suyunu alıp derin bir yudum aldı. Tüm bu süre boyunca, lanet olası kafasını koparmak isteyene kadar lanet olası ilgiyi sağdı.

"Ne zaman senin Keira'n olsa-"

Rex aniden oradaydı, eli omzumdaydı ve beni geri çekiyordu. "Yaşlı kadınlarla oynaşmaman gerektiğini biliyorsun, Link," diye homurdandı ve bana endişeli bir bakış fırlattı.

"Onlarla oynaşmak mı?" Link kaşlarını çattı. "Siktir git, Rex. Kız üzgündü."

"Neden üzgündü?"

"Görünüşe göre seninle konuşmaktan rahatsız olduğu bir şey yüzünden." Burnunu çekti. "Bana sır olarak söylediği şey tekrarlanamaz."

Gözlerimi ona diktim. "Kıçının tekmelenmesini mi istiyorsun?"

"Deneyebilirsin," diye tersledi Link. Kollarını göğsünde kavuşturdu, terden lekelenmiş pazıları gerildikçe bükülüyordu. "Kafanı kıçından çıkar dostum. Tek söyledim bu."

"Ne yaptığım hakkında fikir yürütmeye hakkın yok."

"Beni arayan Keira olduğunda her türlü hakka sahibim."

İçim çalkalandı. Keira neden başka birine kardeş desin ki? Yakın olduklarını hiç fark etmemiştim. Keira burada o kadar çok zaman geçirmemişti. Yaşlı hanımların hiçbiri geçirmedi. Çoğunlukla tatlıbutonlar yüzünden.

Tamam, tek sebep buydu.

Onları gerçekten suçlamıyordum. Erkek kardeşler için amcığın muslukta olması ve gittiğimiz her yerde yürüyen bir striptiz şovuna sahip olmak ne kadar harika olsa da, Yaşlı Bayanlar için pek de eğlenceli bir zaman değildi, değil mi?

Kendi buluşmaları olduğunu biliyordum. Her hafta evlerinde düzenledikleri partiler ya da onun gibi bir şey, ama Link davet edilmezdi, değil mi? Bütün mesele kardeşlerden arınmış bir bölgede olmaktı, değil mi?

"Aklını karıştırdığımı görebiliyorum," dedi kuru bir sesle, "ama her zaman olduğu gibi Storm, lanet olası ağaçları görmüyorsun."

Rex ofladı. "Tam tersi."

Link omuz silkti. "Fark etmez. Her iki şekilde de doğru. Beni aradığı, konuştuğu kişinin ben olduğum gerçeğine odaklanıyor, ağladığı gerçeğine değil."

"Çoğunlukla onu kışkırtmak için lanet bir eldiven gibi fırlattığın için, aptal herif." Rex kolumu sıktı. "Sana neler oluyor Storm?"

"Hiçbir şey."

Rex homurdandı. "Keira iki ay önce mola vermek için taşındı. O zamandan beri hareket eden her şeyi beceriyorsun."

"Keira'ya bunu söylememiş olsan iyi edersin," diye hırladım Link'e. Yerleşkede olup biten her şey kutsal sayılırken kardeşimin Yaşlı Hanım'a söylediklerinden endişe duyuyordum.

"Sanki zaten bilmiyormuş gibi." Bana kaşlarını kaldırdı. "Aslında, sanırım o da

kendi başına bir şeyler yapmak istiyor. Onu ve Cyan'ı son ziyaret ettiğimde bir randevudan bahsediyordu." Nabzımın kulaklarımda attığını duyana kadar kanım damarlarımda dolaştı.

Keira biriyle mi çıkıyordu?

Bir mola olarak başlayan şey, sadece kafalarımızı toplamak için biraz zaman, başka bir şeye dönüşmüştü.

Tekrar bir araya gelemeyeceğimizden korkmama neden olan bir şey. Farklılıklarımızı çözmek yok. Tanrım.

Ne halt ettik biz?

Asla ara vermemeliydik, aramıza mesafe koymamalıydık. O bizim aile evimizdeyken ve ben burada, yerleşkede kalırken işleri nasıl düzeltebilirdik ki?

Kendimi titrek hissettiğimi itiraf etmekten utanmıyordum. Bok gibi titriyordum. Bir an için beni ayakta tutan tek şey Rex oldu ve bunu bildiğini biliyordum çünkü mırıldandı: "Sorun değil dostum. Hâlâ bir şeyleri düzeltebilirsin."

Çenem sıkıştı. "Başka birini beceriyorsa nasıl yapabilirim?"

Link her zamanki gibi yardımsever bir tavırla, "Bütün tatlı popoları beceriyorsun," dedi. "Onlar senin için önemli mi?"

"Keira benim gibi değil," diye hırladım ona. "Önemli olmadığı sürece yatıp kalkmaz."

"Belki de değişmiştir." Omuz silkti. "Çok daha kötülerini yapmışken onu kınayamazsın." O haklı olsa da ben istedim.

Benim kızımken ne cüretle bir piçle çıkar?

Rex içimdeki saldırganlığı hissetmiş gibi iki elini omuzlarıma koydu ve "Sakin ol, Storm. Düşüncesizce bir şey yapma. Bir hata daha yaparsan bu ayrılığın kalıcı hale gelmesi için tek gereken bu olur."

Çünkü haklıydı, geri çekildim, geri çekildim. Ama yine de kusmakla Link'in ya da Keira'nın görüştüğü adamın kafasını koparmak arasında kalmış gibi hissediyordum.

Geri çekildim ve duvara yaslanabilmek için sendeleyerek duvara doğru yürüdüm. Çıplak tuğla tenimi keserken, beni topraklamasına izin verdim. Bir süre önüme baktım, aslında hiçbir şeye bakmadım, o kadarını bile düşünmedim.

Düşünmek *acı*

veriyordu.

Keira'yı

kaybetmiş

miydim?

Sonsuza dek mi?

Elimi yüzümde gezdirdim ve o anda Link oradaydı. Her zamanki gibi şansını zorluyordu.

"Link," diye uyardı Rex, ama ağırlıkların çıkardığı cılız sesler onun tekrar çalışmaya başladığını gösteriyordu. "Ne?" diye tersledi, Rex'in makamına saygı duymakla küstahlık arasındaki sınırdaki.

"Sana söylüyorum

kafasını kışından çıkarması için. Bunu bir süre önce yapmalıydık."

Dikkati dağılınca, bıraktım. Tek bir yumrukla saldırganlığımın bir kısmını serbest bıraktım ve Link karnını tutarken bağırsaklarını kustu. Yine de ileri atılmadım, kavgaya girmedim. Bana bu saçmalığı söylediği için o herife borcumu ödemem gerekiyordu.

Link karnını tutarak bana baktı ve peşimden gelmemesi ve Rex'in yaptığı şeyi durdurmaması, bana bunu daha fazla ileri götürmeyeceğimi bildiklerini söyledi.

Buna hakkım vardı. Bir kardeş, başka bir adamın yaşlı karısına bulaşmaması gerektiğini bilirdi. Aralarına girmemesi gerektiğini de bilmeliydi ama Link burnunu boktan uzak tutamıyordu.

"Neden üzgündü?"

"Cyan'ın sınıfından bir çocuk ona sataşıyor."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Zorbalığa mı uğruyor?" Ağzımdan kaçırđım. Keira bunu bana neden söylememiştir ki? Link, "Hemen heyecanlanma," diye homurdandı.

"Hayır mı? Kadınığ, çocuğuma zorbalık yapıldığı için seni arıyor ve sen benim sinirlenmem gerektiğini düşünmüyor musun?"

Rex kuru bir sesle, "Haklı," dedi.

"Çok yardımcı oluyorsun," diye homurdandı Link, doğrulurken yüzünü buruşturdu. Karnını ovuşturarak bana baktı ve "Onlar üzüntü gözyaşları değildi. Öfkeli gözyaşlarıydı."

Her iki şekilde de gözyaşlarıydı. Kadınığ ağlıyordu. Ve bana gelemeyeceğini düşünüyordu.

Her şeyden öte, bu bana ilişkimizin bittiğinden her zamankinden daha emin hissettirdi.

Eğer üzüntüsünü ve öfkesini paylaşamıyorsa, o zaman biz neyiz ki? Hiçbir şey.

İşte bu.

Acı beni göğsümden mızraklarken dişlerimi sıktım.

Lanet olsun, acıyordu.

Çok kötü acıyordu.

Bu öneriyi ilk yaptığı zamankinden daha fazla. Aletimi istemediğim bir amcığa soktuğumdan daha fazla, ama teklif bile etmediğim bir durumdaki hayal kırıklıklarımın bir kısmını hafifletmek için kullandım.

Kendimi çömelmekten alıkoyamadım, çünkü aniden dünya bana fazla gelmeye başlamıştı ve ben hiçbir şey yapamadan hayatım etrafımda yıkılıyordu.

"Storm, ona git dostum. Kes şu saçmalığı."

Link'in samimiyeti o zaman gerçek oldu. Yardım etmeye çalışıyordu. Başından beri niyeti buydu. Ama...

"Bunun için artık çok geç," diye homurdandım.

"Asla çok geç değildir ve eğer şimdi bir şeyler yapmazsan, düşündüğümden daha büyük bir pislik olursun." Ciddiyetten iğrenmeye, Link'in fikrini değiştirmek için fazla bir şey gerekmemişti.

Ama bunu ve onu görmezden geldim ve Nyx'in yeni bir tane oyduğu kum torbasının etrafındaki ter lekeli paspasa odaklandım.

Aynı dürtü beni de vurdu.

Nyx anlamadığı duygular yüzünden yaşadığı hayal kırıklıklarını gidermek için çalışıyordu. Kardeşimi tanırdım. Nyx ve duygular yabancı değildi ama bir kadın söz konusu olduğunda öyleydi. Onların kıçlarını kurtarmaya, onları güvende ve tehlikeden uzak tutmaya alışkındı ama bu kolaydı. Tek tek kadınları önemsemek zorunda değildi. Onun umutları ve hayalleri, istekleri ve ihtiyaçları hakkında düşünmesi gerekmiyordu.

Bencil olabilir.

Kendini kilitleyebilir ve kimsenin girmesine izin vermezdi.

Ama baş belası olmasına rağmen Giulia öyle biri değildi.

Biliyordum çünkü düşmenin nasıl bir his olduğunu biliyordum. İşaretleri biliyordum ve onları Nyx ve Giulia'da görüyordum. Karşısındakinin baktığını düşünmediği anlarda birbirlerini iğnelemelerinde, mızmızlanmalarında, ters ters bakmalarında ve ateşli bakışlarında.

O gün Keira ve ben vardık. Her şey ters gitmeden önce.

Kalbim boğazımda, dengemi geri kazandım, ama düşmeden ayakta durabildiğim anda, titreyen bacaklarımla kum torbasına doğru yürüdüm ve kemiklerimdeki zayıflığı görmezden gelerek aletin canına okudum.

İşe yaramadı ama Keira'nın yerime koymaya çalıştığı pisliği aramaktan daha iyiydi.

ve içini boşaltmak.

Lanet olsun, buradan nefret
ettim.

Gerçekten, gerçekten
yaptım.

Çocukken sevdiğimi hatırladığım her şeydi, ama bir şekilde bir yetişkin olarak daha kötüydü.

Küçük bir kızken, annemle babamın sürekli tartışmalarından kaçtığım bir yer olmuştu. Bir oyun alanı vardı ve her zaman arkadaşlarımla takılabiliyordum.

Bir kadın olarak, annemin bu yerle ilgili küçümsediği her şeyi gördüm ve neden gittiğini tamamen anladım. Kardeşlerimin de tıpkı babam gibi her şeye kapıldığını görmek, annemin onları görememesine sevinmeme ve bizi buradan gönderdiği için ona verdiğim tüm tepkiler için pişmanlık duymama neden oldu.

Nyx tam isabet etmişti.

Annem için tam bir baş belasıydım. İsyan ettim, karşı çıktım ve ona boktan başka bir şey vermedim.

Kahretsin, hiç şaşırmadım.

Geçirdiği kalp krizini düşündükçe boğazım düğümlendi. Bir gün önce nasıl tartıştığımızı ve o lanet telefonu bir sürtük gibi yüzüne nasıl kapattığımı.

Anneme söylediğim son sözler nefret doluydu ve bundan kaçış yoktu. Üstesinden de gelemezdim.

Nefes aldım çünkü boğuluyormuşum, ciğerlerime hava girmiyormuş gibi hissediyordum ve sonra o oradaydı.

Garip ama orada.

Geri çekilmek, onu tuttuğu yerden kurtulmak istedim. Mutfaktan çıktığını duymuştum, biraz yalnız kalabileceğimi düşünmüştüm ama hayır. O oradaydı. Kokusu çok baskındı.

Elbette terdi ama temiz terdi. Ve buradaki pek çok piçin aksine, bir gece önceki ağır içki seansının ardından gözeneklerinden sızan bira kokmuyordu.

Kolu omuzlarıma dolandığında, ona doğru dönmeyi hiç düşünmedim. Nedenini bilmiyordum, neden ayağımı onun ayak bileğine çarpmadığımdan bile emin değildim... Tamam, biliyordum.

Çünkü o Nyx'ti.

Bakmama gerek kalmadan biliyordum.

Başka biri olsaydı, topuğumu ayaklarına vurmaktan daha kötüsünü yapardım. Taşaklarına diz çöktürürdüm.

Ama...

Nyx.

Cehennemden gelen harpiller saldırılarım karşısında sızlanırken mutfağa gelme eğiliminde olan oydu. Bana asla bağırmasdı, sadece sabırsız bir bakış fırlatırdı ve genellikle sonunda benim tarafımı

tutardı. Yaptığım saçmalıkları yüzüme vururdu ama asla çirkinleşmezdi. Saçma sapan konuştuğumda ve ona gereğinden fazla iğneleme yaptığımda bile.

Onda bir şey vardı.

Ateşli bir şey, elbette, ama bundan daha fazlası. Hoşlandığım

bir şey. O bir sikti.

Sikini zaten görmüştüm çünkü o lanet olası Cammie sürtüğü her zaman lanet olası bir kemiğe sahip bir köpek gibi çiğniyordu ve çok kabaydı ve çok hırliyordu, ama-

Ama ne?

Bilmiyordum ama bu beni ona dönmekten alıkoymadı, tere lanet olsun ve yüzümü ilk kez mutfaktan çıktığından beri giydiği tişörtlere bastırdım. Jestini takdir ettim ama gözyaşlarım kumaşı ıslattığında "Özür dilerim" diye fısıldadım.

Cevap vermedi. Cevap vermesini beklemiyordum. Az konuşan bir adamdı ve bunu sadece etrafta onu izlerken değil, mutfığa girip çıkarken de görmüştüm.

Çoğu erkeğin bağırarak yaptığından daha fazlasını ters ters bakarak yapardı ve ben bunu takdir ederdim. Annemle babamın birbirlerine bağırdıklarını duyduğum bir çocukluktan sonra, bağırarak erkeklerden nefret ederdim. Bir kavga sırasında sesini yükselten bir erkek arkadaşına anında kırmızı kart gösterirdim.

Bu yüzden kelimelere karşı ne kadar acımasız olduğumu düşünerek ürperdim. Kesici olmak istediğimde sesi bile yükseltmezdim. Sadece en kötü şeyleri söyledim.

"Annem ondan nefret ettiğimi düşünerek öldü," diye mırıldandım, hem açıklamak istemiyordum hem de korkak olduğumu düşünmesini istemiyordum.

Benim ne kadar güçlü olduğumu takdir ettiği hissine kapıldım ve elbette öyleydim ama bazen ben de zavallı bir ukalaydım.

"Kalp krizi geçirmeden bir gün önce tartışmıştık ve-"

"Ondan nefret ettiğini düşünerek ölmedi," diye cevap verdi, sesi çakıllı ama ifadesizdi. Lanet olsun, tüm *varlığı ifadesizdi*. Bana sarılmıyordu bile. Gerçekten tutmuyordu. Orada duruyor ve kendimi onun üzerine bırakmama izin veriyordu.

Ve Tanrı yardımcım olsun, onun atkısı olmama izin vermesini takdir ettim, çünkü kelimenin tam anlamıyla boynuna yapışmıştım.

Yarın utanacaktım, zaten annemin sesini kulağında duyabiliyordum ve kendimi bir sürtük gibi hissediyordum.

"Bunu nereden biliyorsun?" Fısıldadım.

"Çünkü buradayken Lizzie ortalığı birbirine katmaktan başka bir şey yapmazdı. Ölümüyle birlikte bunun değiştiğinden şüpheliyim."

"Birbirimize karşı kötüydük," diye itiraf ettim.

"Ne hakkında?" Tereddüt etti. "Bunu bana söylemek zorunda değilsin."

Merakının onu alt etmesinden pişmanlık duyduğunu hissettim ve pişman olduğu için ve benim gibi aykırı bir sürtük olduğum için, "Bana bok veriyordu," diye mırıldandım.

"Ne hakkında?"

"Benim yaşıma geldiğinde bir erkeği ve kardeşlerim olduğunu söyledi." Adam homurdandı. "Hepsi bu mu?"

"Evet, işte bu." Ona kaşlarını çatabilmek için geri çekildim. "Bu on dokuz seksen beş değil. Bir kadının hayatının zirvesine ulaştığını hissetmesi için on sekiz yaşında zincirlenmesi gerekmez."

Omuz silkti. "Öyle olduğunu hiç söylemedim ama gülüyorum çünkü aynı fikirdeyim."

O gülüyor muydu?

Tam olarak altına işeyerek yerde yuvarlanmıyordu, sadece küçük bir homurtu ve dudaklarının seğirmesi tam anlamıyla bir eğlence miydi?

Göz açıcı bir an gibi geldi, bu yüzden ona bir saniye göz kırptım, sonra mırıldandım, "Her neyse, onun saçmalıklarından bıkmıştım ve ona çift doz geri verdim."

Bir homurtu daha. "Bu beni neden şaşırtmıyor?" Burnumu çektim. "Çoğu konuda ona çekmişimdir."

"Evet. Biliyorum." Gözleri göğüslerime kayınca ölmek istedim.

Tanrım.

Göğüslerimi anneminkilerle mi kıyaslıyordu?

Ellerimle yüzümü kapattım. "Sakın bana annem buradayken ona aşık olduğunu söyleme."

Boğazını temizledi ve bu yeterli bir cevaptı.

"Harika. Tek kelimeyle harika." Bakışlarından kaçmak için arkama döndüm çünkü annemin devasa göğüsleri bana miras kalmıştı ama kader bana bir beden daha büyük bir set ve yuvarlak bir kış bahşetmişti.

Orospu çocuğu.

Kelimenin tam anlamıyla.

"Artık iyiyim," dedim odun gibi bir sesle.

"Seni incitmek istememiştim," diye ağzından kaçırdı. "Sadece tavrının senden daha büyük olduğu gerçeği hakkında yorum yapıyordum-"

"Sakın göğüslerimi ağzına alma," diye tısladım.

"Ölmek istiyor gibi bir halim mi var?" diye homurdandı. "Bak, göğüslerine odaklanmasak olmaz mı?" Gözlerimi kırıştırdım, çünkü söylemesini beklediğim kelime bu değildi.

Hooters mı? Tabii. Kavun? Olabilir. Göğüsler? Hayır.

"Değildim. Sen düşünüyordun. Annem gibi olduğumu düşünüyordun, ama ben bacaklarımı motorcular için açmıyorum."

Bunun üzerine burun delikleri alevlendi ve öne doğru bir adım attığında korksam mı yoksa tahrik mi olsam emin olamadım. Ona bakarken kalbim çarpmaya başladı ve boğazım düğümlendi, nasıl başa çıkacağımı bilmediğim bir canavarı uyandırdığının farkındaydım ve sonra biri ağzından kaçırdı, "Giulia, acıktım."

Kardeşim olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Yemek zamanları dışında benden yemek isteyen tek kişi oydu, çünkü Kuzey güneşin onun üzerinde doğup battığını düşünüyordu ve annemizin gözbebeği olduğu için genellikle benim yanımda bir boktan kurtulabileceğini düşünüyordu.

Yanılıyordu.

Boğazımın çalışıp çalışmadığından emin olmasam da, "Şurada bir buzdolabı var. Kapağını açıp kendine yiyecek bir şeyler hazırlayabilirsin."

"BLT'lerini sevdiğimi biliyorsun."

Gözlerim hâlâ Nyx'in gözlerindeydi, hâlâ ona, onun gözleri de bana dikilmişti ve lanet olsun ki vücudum adrenalinle dolup taşmıyordu. Kendimi far ışığındaki meşhur geyik gibi hissediyordum ama bir yanımda ezilmeyi umursamıyordu.

Yanaklarım kızardı ve tüm vücudum aşırı ısınmış gibi hissetti ve sonra, "Sanırım ben de bir BLT alabilirim" diyerek alevlerin üzerine su döktü.

Ve öğrendiğim bir kural varsa o da konseyde şansımı zorlayamayacağımdı, kulüp fahişelerinden daha fazla hareket alanım olsa bile çünkü onları iyi şeylerle besliyordum, ama o anda? Şansımın tükendiğini düşündüm.

Yapmak istediğim son şey sık kardeşime bir sandviç hazırlamak olsa da Nyx'in ateşli bakışlarından uzaklaştım ve az önce North'u yönlendirdiğim buzdolabına yöneldim, böylece bir BLT için gerekli malzemeleri çıkarabilirdim.

Tüm bu süre boyunca, kıl payı kurtulmuş gibi hissediyordum, bu yüzden neden hayal kırıklığına uğradığımı daha sonra anlamam gerekecekti.

Ciğerlerim bir yarışta koşmuşum gibi yanmadığında.

BEŞ

ÇELİK

Bar alanına her zaman nüfuz eden duman bulutunun arasından, hesaplaşmayı ilgiyle izledim.

Sin yanımda, "Katy'yi onunla tanıştırmaya getirmediğine inanamıyorum," diye mırıldandı. Ben başımı salladım. "Yaşlı hanımlar bu tür etkinliklere gelmez."

Homurdandı. "MC'nin sorunu da tam olarak bu." "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, şuraya bir bakın."

Kaşlarımı çattım ama etrafa hızlıca bir göz attım. Görebildiğim kadarıyla her şey normal görünüyordu ve Sin genellikle düz bir çizgide yürüyemeyecek kadar pasta gözlü olduğu için, onun ne gördüğünü ve benim neyi kaçırdığımı merak etmek zorundaydım.

Bilardo masasının yanında, Jingle.

Dudaklarım kıvrıldı. "Kıçından bilardo topları mı çıkarıyor?"

"Görmek inanmaktır," diye mırıldandı Sin, ama inanmamı istediği kadar dindar değildi. O da yarı yarıya o şovu izliyordu. Jingle çömelmiş, ayak parmakları bilardo masasının kenarına kıvrılmış, kalabalığa bakıyordu. Her birkaç saniyede bir çıkan gümbürtü, bir bilardo topunun dünyaya ve yeşil çuhaya fırladığının kanıtıydı.

Her ne kadar etkileyici bir başarı olsa da, yine de "Jingle'a hatırlat da şu şeylerin üzerini cilalasın" dedim.

Sin homurdandı. "Tam anlamıyla.

İncelemeye devam ettiğimde, Dog'un kızının ya Jingle'ın tamamen çıplak olan görüntüsüne bakmamak için gerçekten çok uğraştığını ya da barın diğer ucundan babasının niyetli bakışlarından kaçınmak için mücadele ettiğini gördüm.

Bildiğim kadarıyla ikizler babalarını mirasyedi oğulların dönüşü gibi karşılamışlardı. Herkes yaşlı tavuklar gibi kız Giulia'nın her şeyden çok annesinin ateşine sahip olduğu hakkında konuşuyordu, çünkü babasına tek kelime etmemişti.

Elimi çeneme götürdüğümde Giulia'yı izleyen tek kişinin ben olmadığımı gördüm. Nyx izliyordu. Bu normalde olabileceği kadar sürpriz olmadı. Giulia'nın Nyx'i büyülediği herkes için oldukça açık hale geliyordu.

Nasıl tarif edeceğimizi bildiğimiz tek yol buydu.

Nyx'in saplantılı alışkanlıkları vardı ve Giulia, her ne sebeple olursa olsun, onun dikkatini çekiyordu.

Yakında onunla yatacaktı. Nyx'in beni boğacağını düşünmeseydim, bahse girerdim.

"Ona baktığınızı fark etti," diye mırıldandı Sin, beklemekte olan tekilaya birkaç tek atarken

boş bardaklar.

Haklı olduğu için, beni uyarırcasına gözlerini kısan Nyx'e sııttım, sonra birkaç cigara yakmış ve Jingle'ın kışına kıkırdamakla meşgul olan birkaç adama baktım. Oradan, çok sarhoş motorculardan oluşan iki büyük grubun Knicks'in bu yıl sonuna kadar gidip gidemeyeceğini tartıştığını ve bir diğerk grubun da Patriots hakkında söylenip durduğunu gördüm.

Bilardo masasının yanındaki sahne dışında her şey bana çok normal görünüyordu. Orada normal olan hiçbir şey yoktu. Hiçbir şekilde, hiçbir biçimde.

"Daha görmedin mi?"

"Neyi gördün?" Sin'e homurdandım.

Adamın bu yol ismini almasının bir nedeni vardı, o yüzden neden dindar, *sabe-lo- todo* bir görünüm sergiliyordu, emin değildim.

"Buradaki tek kadınların kulüp fahişeleri olduğunu."

"Yani? Bu bir parti. İçiyoruz, sevişiyoruz, parti yapıyoruz."

"Evet, ama kadınlarımızın burada olması gerekiyordu, değil

mi?" Gözlerimi kısarak ona baktım. "Senin bir kadının yok."

"Hayır, istemiyorum. Şu anda değil." Bana burnunu çekti. "Ama Yaşlı Hanımların hiçbirisi ortalıkta yok.

Bunu daha görmedin mi, salak?"

Bunu düşündüğümde, onun haklı olduğunu anladım. Konseyin çoğuyla birlikte buralarda büyürken, Yaşlı Hanımlar yerleşkenin doğal bir parçası olmuştu. Çocuklara göz kulak olmak için hep oradaydılar, her şeyi yarı hızda tutmak için hep oradaydılar. Yemek pişirip temizlik yaparlardı ve kulüp fahişeleri genellikle bar alanında kalır, yatak odalarına gitmedikleri sürece dışarı çıkmalarına nadiren izin verilirdi.

Şimdi düşündüm de, Rex'in annesi yaklaşık sekiz yıl önce öldüğünde Yaşlı Hanımlar yemek pişirme ve temizlik işlerini bırakmışlardı. Gerçi Rene'nin ölümü *pek çok* değişikliğin habercisiydi, o yüzden bunun gözden kaçmış olması şaşırtıcı değildi.

Öldürülmüştü ve Yaşlı Adam Bear, ellerinde onun kanıyla baş edememişti. Bu yüzden daha önce emekli olmuş ve Rex on beş yıl kadar genç yaşta görevi devralmıştı.

Rene olmadan, işler değişmişti ve görünüşe göre, daha iyisi için değil.

Konseyin çoğu bekar olduğu için, işlerin doğru yönde gitmediğini fark etmediğimizi düşündü. Ama kardeşlerden birkaçı artık Old Ladies ile birlikteydi ve ben onları çok az tanıyordum.

Digger'ın kaltağı, New York'tan bu kadar çok destansı sözleşme almamızın nedeni, kulüp binasının etrafında neredeyse hiç bulunmamıştı. Sonra düşündüğümde, Storm'un kadını Keira'nın da buralarda pek takılmadığını fark ettim.

"Bunu nereden çıkardın?"

Elindekini fark ettiğimi anlayan Sin omuz silkti. "Birkaç hafta önce fark ettim.

Garip, değil mi? Büyüdüğümüz zamanlardaki gibi değil."

"Hiçbir şey eskisi gibi değil," dedim yüzümü buruşturarak.

"Hiçbir şey eskisi gibi değil." "Rene'nin ölümü her şeyi değiştirdi."

"Mecburen," diye belirttim, ama kesinlikle düşünülmesi gereken bir konuydu.

Düşünmek için daha fazla yiyecek ne olabilirdi? Nyx'in Cammie'yi omuz silkerek uzaklaştırmasını izlemek - kaltağın ağzı gerçekten de vakum gibiydi - ve bara doğru eğilmek.

Giulia'nın hemen yanında değil, ama

ona yakın. Kaşlarımın kalkmasına
yetecek kadar yakın.

"Bir tek ister misin, Nyx?" Harekete daha da yaklaşarak sordum. Sadece dinlemek istediğim için değil, ki dinledim, aynı zamanda durumu izlemek istediğim için.

Nyx karanlık bir orospu çocuğuydu. Hepimiz kendimize göre öyleydik, ama Nyx? Hayır, o en karanlıklardan biriydi. Dolabında beş yaşındaki bir çocuğun kabuslarına girecek kadar çok canavar vardı ve ona işkence ediyorlardı.

Nyx kadar işkence görmüş bir adamın bu kadar yüksek işlevli olduğunu hiç görmemiştim. Tabii ki, pedofilleri öldürmeye devam etmesi gerektiğini düşünürsek, yüksek işlevli olarak kabul edilip edilemeyeceğinden emin değildim, ama lanet olsun, hepimizin bir hobisi olmalıydı, değil mi?

"Ben içmiyorum," diye gürledi Nyx, sanki bir çift boynuz çıkarmışım gibi bana bakarak. Nedenini biliyordum. Nyx içki içmezdi. Tabii bir cinayetden sonraki parti değilse.

Omuz silktim. "Her şeyin bir ilki vardır."

Giulia, parmağını içtiği kola kutusunun kenarında gezdirirken, "Nyx'in hâlâ çok az ilk seferi kaldığını tahmin ediyorum," diye alaycı bir şekilde ekledi.

"Şaşıracaksın," diye homurdandı Nyx, ona ters ters bakarak, tabii ki o da anında ters ters baktı.

Eğlendiğim için arka taraftaki tezgâha yaslandım, sadece duyabilecekleri bir yerde ama onların dikkatinden uzakta, çünkü bu iyi bir gösteri olacaktı.

Nyx, her ne kadar kızgın görünse de, birkaç saniye önce onda olmayan bir enerjiye sahipti.

Gözleri Giulia'ya dikilmiş olsa da parlaktı ve... lanet olsun, heyecanlı görünüyordu. Onu sadece birkaç nedenden dolayı böyle görmüştüm. Koşuya çıkmadan ve şeytanlarından birini öldürmek için yola koyulmadan önceki anlar ve bir diğeri? Gidip bungee jumping gibi saçma sapan bir şey yaptığında. Gerçi bunu pek sık yapmazdı, çünkü ağır bir seyahat gerektiriyordu ve kulüp onu sık sık yedekleyemiyordu. En son Bali'de kanyon geçişi yapmıştı ve öncesinde ve sonrasında ayaklarının altında hava varmış gibi dolaşıyordu.

Zaten etrafındaki hava da doluydu. İşin kötüsü Giulia da aynı derecede kötüydü. Sanki hayatın tüm cevaplarını içinde barındırıyormuş gibi kolasına bakıyordu, babasına bakmamak için her şeyi yapardı diye düşündüm, ama şimdi? Şimdi o da aynı şekilde vızıldıyordu.

Garip bir şekilde görmek acı vericiydi. Güzeldi de ama acı vericiydi. Ciddi ve dürüsttü. Basit bir bağlantı. Bir şeye, içinde barındırdığı vaadin doğma şansı olmadan önce bakmak gibi.

Bu şiirsel düşünce içimi burktu, çünkü benim çiçekli günlerim çoktan geride kalmıştı, ama yine de onlarda kalbimi sızlatan bir şey gördüm.

Bir kadının ne yaptığını umursamayacak kadar onu siklemeyeli uzun zaman olmuştu ama o anda neyi kaçırdığımı fark ettim.

Tabii ki, birbirlerine laf atarak düşüncelerimi bozmak zorunda kaldılar, ki bunun onların ön sevişme versiyonu olduğunu hemen anladım.

"Babanı neden görmezden geliyorsun?"

"Çünkü o bir pislik." Giulia'nın dudakları kıvrıldı. "Birini tanımak için biri gerekir."

"Yani bir sikin mi var? Birdenbire her şey çok mantıklı gelmeye başladı," diye karşılık verdi Nyx.

Giulia uzanıp kendini ayarlarken dudaklarım titredi. "Kahretsin, sırrım ortaya çıktı. Evet, bir sikim var ve sizi uyarıyorum, onu nasıl kullanacağımı biliyorum."

"İşte bu çok korkutucu," diye karşılık verdi kardeşi North onun yanında. Ama kıs kıs gülüyordu. "İnan bana Nyx, siki yok ama taşakları mı var? Evet, var. Onlarda var."

"Siksiz bir taşak takımı mı?" Nyx ürperdi. "Kulağa iğrenç geliyor."

"Senin kıcını tekmeleyebilirmişim gibi geliyor," diye karşılık verdi, sesi baldan tatlıydı.

Buna neredeyse homurdanacaktım. "Nyx uysal görünebilir ama pençesi ağrıyan bir ayıdır." "Bahse girerim onu hâlâ yere serebilirim," dedi gururla.

Nyx'in bu iddiada bulunan başka birine çok kızacağını bilsem de, o da en az dinleyebilecek kadar yakın olan diğer kardeşler kadar eğlenmiş görünüyordu. Ve Nyx'in eğlenmesi *çok tuhaf* görünüyordu. Gökyüzünün yeşil olması ya da ekmeğin tadının çiçek gibi olması gibi.

Sadece *yanlış*.

"Öyle mi? Bir ara tartışmamız gerekecek."

"Spar?" Kaşları çatıldı. "Ben öyle şeyler yapmam."

Sanki ayıp bir şeymiş gibi söylemişti.

Gülerek, "Yüzün. Seni sikmek istemiyordu."

"Ben öyle olduğunu düşünmüyordum," diye tersledi. "Ama ringde falan dövüşecek değilim. Siz piçler izler ve bahse girersiniz." Bana bir parmak salladı. "Unutuyorsun, ben siz piçlerin arasında büyüdüm. İşlerin nasıl yürüdüğünü bilirim. İlk turda Nyx'e kaybederdim, sonra da beni bir sonraki turda kulüp sürtüklerinden biriyle dövüştürürdünüz." Ofladı ve kollarını göğüslerinin altında kavuşturarak onları dolgunlaştırdı, eğer fark ettiysem bu benimle Tanrı arasındaydı.

Ve görünüşe göre Nyx. Bana

bakışını düşünürsek.

Dudaklarım bunun üzerine

kıvrıldı.

Eğer duygularını gizli tutmaya çalışıyorsa, başarısız oluyordu. En azından, onu önemseyen insanlardan saklamak istiyorsa başarısız oluyordu, çünkü bize Giulia'nın elini kolunu bağladığını açık ve net bir şekilde iletliyordu.

"Şimdi görebiliyorum. Sen bize jöle fırlatıyorsun ve ben ıslak beyaz bir tişört ve G-string içindeyim." Nyx gözlerini kırıştırdı. "Bu senin fantezine benziyor, benim değil."

Burnunu kırıştırdı. "Fantezi mi? Kulağa fantezi gibi mi geliyor? Beni ne tür bir kadın sanıyorsun? Seni ve Steel'i birbirinizin canına okurken izlemek... işte bu tam bana göre."

Homurdanarak kendime bir kadeh tekila doldurdum ve geri batırdım. "Herkes Nyx ile kavga etmekten kaçınması gerektiğini bilir. Tabii burnunuzun yeniden ayarlanmasını istemiyorsanız."

Burnunu çekti. "Bu hiç eğlenceli değil, değil mi?"

"Senin eğlence anlayışınla benimki tamamen göreceli," dedim

kuru bir sesle. "O her zaman sapkın küçük bir orospuydu."

Dog'un felaket tellallığı okyanusa düşen bir mayın gibi battı. Her ne kadar birbirimizi kesiyor olsak da, onun sözleri, tonu farklıydı.

Gözlerini viski bardağına dikmiş, ona odaklanmıştı ki bu onun ilk hatasıydı. Nyx'in bakışlarının gücünü görseydi, o zaman çenesini kapatması gerektiğini bilirdi.

Bunun yerine, "Onu küçük bir kızken elime almalıydım," diye homurdanarak aptallığını daha da artırdı.

"Ne yazık ki kulüp binasında etek giyen her şeyi becermekle meşguldün."

Giulia'nın alaycılığı güçlüydü. Çoğunlukla incinmediği için. Babasının herkesin önünde söylediklerinden zerre kadar incinmemişti.

Giulia değil ama erkek kardeşi rahatsız görünüyordu, bu da bana yakın zamanda baba-kız dansına katılmayacaklarını söylüyordu.

Giulia bu saçmalık için yaklaşık sekiz yaş büyük olsa

bile. "Eğer annen böyle olmasaydı-"

"Köpek, o lanet çeneni kapat," diye hırladı Nyx.

Barı vurmak üzere olan tehlikeyi görerek ve Nyx Dog'a saldırmaya başlarsa bu lanet şeyi tamir etmek zorunda kalacak kişinin ben olacağımı bilerek - tezgahı en son Nyx yüzünden tamir

etmişim

bar taburelerini kapmış ve onlarla bazı kardeşlerin kafasına vurmuş, istemeden de olsa kalın ahşap tezgahı tahrip etmişti; Dog'a ters ters baktım, "Söyleyecek güzel bir şeyin yoksa, hiçbir şey söyleme."

"Nedir bu? Pazar Okulu mu?" Dog bana ters ters bakarak karşılık verdi, bu da bana çok fazla içki içtiğini gösteriyordu, çünkü her ne kadar neşeli konsey üyelerinden biri olsam da, herkes beni kızdırmaması gerektiğini biliyordu.

Bana Steel denmesinin bir sebebi vardı.

Kafatasında çelik bir plaka olan tek kişi Nyx değildi.

"Ağzına dikkat etmek ister misin?" Ona tısladım. "Aptal herif," diye devam ettim, burnunu çekişini, sonra tezgâhtan kalkışını ve bilardo masasındaki gösteriyi izlemek için kamburunu çıkarışını izledim. Görünüşe göre Jingle'ın artık kışında taşak kalmamıştı ama bu Link'in onu tekrar doldurmasını engellemiyordu.

Weirdo kışla ilgili her şeye takıntılıydı. Aslında... O lanet topları kızın kışına sokanın kendisi olup olmadığını sormak için aklıma bir not aldım.

Nyx, Dog'un gidişini izlerken ona ters ters baktı ve North, "Neden hep onu kızdırmak zorundasın Giulies?" diye mırıldanarak onun bakışlarını hak etti.

Şimdi üzgün görünüyordu. Babasının söylediklerinin hiçbirini onu incitmemişti ama North'un onaylamaması?

Evet, bu onu vurdu. Çok sert.

"Onu kızdırmak için sadece nefes almam gerekiyor," diye homurdandı ve ayağa kalkmak için bardan uzaklaştı. "Eğlence için teşekkürler çocuklar." Kendini itip bardan uzaklaşmaya çalışırken ağzı alaycı bir gülümsemeyle çarpıldı.

Ancak bunu yaptığında, doğrudan yoluna çıkan Nyx'le çarpıştı. Nyx'in yaptığı hiçbir şey tesadüf değildi, onu bunu bilecek kadar iyi tanıyordum ama görmek gerçekten inanmaktı.

Kahretsin, patlayan kıvılcımlar bana kesilen saçları hatırlattı. Ya birbirlerine baktıklarında? Tanrım. Elime bir kalem alıp uzun zamandır yazmak istemediğim şeyleri yazasım geldi.

Bildiğim kadarıyla ikisi birbirlerine laf atmaya devam ediyorlardı. Sadece tartışıyorlardı. Ama Nyx'in flört anlayışının bu olduğunu düşündüm.

Bu düşünceyle dudaklarımı bir gülümseme büktü, sonra North şaşkınlıkla kız kardeşine bakınca daha da büküldü. Giulia Nyx'in yüzüne bakıyordu, onun gözlerinin içine derinlemesine bakarken başını geriye eğmişti. İkisi için de savunmasız bir andı ve bana dokundu. Evet, *beni*. Şeytanlarını katlederken genellikle Nyx'e yardım eden adam.

Katillerin bile kalbi vardı.

Büyük değil belki ama benimki oradaydı. Hala atıyor. Hala bekliyorum.

Giulia yutkundu, kirpikleri gözlerini korumak için aşağı indi ve "İyi geceler Nyx," diye mırıldandı.

"İyi geceler Giulia," diye tekrarladı, sesi boğuktu.

Etrafindan dolanıp dışarı çıkmadan önce dudaklarını yaladı. Bir an için hiçbir şey söylemedim, söylememe gerek yoktu. Sonra Nyx'in bakışları benimkilere takıldı ve bakışlarındaki paniği gördüm.

Tanınma.

Ona gülümsedim. Onu tedirgin etmek için değil, sinirlendirmek için değil, sakinleştirmek için.

Hissettiği şey muhtemelen hayatında hissettiği en normal şeydi ve Tanrım, acı çeken kardeşim için normal bir şey istedim, her şeyi daha iyi hale getirecek, her zaman var olan suçluluk duygusunu hafifletecek bir şey.

Nyx gülümsememi görünce nefesini tuttu, sonra başını salladı ve arkasını dönüp yerine oturdu. Cammie kucağına tırmanmaya çalıştığında, ona bir şeyler homurdanarak kaçmasına neden oldu ve partinin kaosunun ortasında öylece oturup boşluğa baktı.

Nyx anlaşılması kolay biri değildi ve çoğu kişi buna zahmet etmezdi.

Ama ben de çoğu insan gibi değildim, değil mi?

Nyx bile aramızdaki bağlantıyı bilmiyordu ve bana kalsa asla da bilmeyecekti.

NYX

İki gün sonra

İki gece önceki o *bakıştan* sonra işlerin değişeceğini ummuştum ama Giulia ertesi sabah yine savaşçı formuna dönmüştü. O kadar ki, zavallı tavrı inanılmaz derecede kötüydü, öyle ki beni eğlendirmeye başlamıştı. Normalde asla yapmayacağım şeyleri yapmam için beni sinirlendiriyordu.

Hayatım boyunca hiç bu kadar reddedilmediğim ve hiç bu kadar aşağılanmadığım için, en azından payımı ilk kazandığımdan beri, küçük kaltağın ilgimi çektiğini kabul etmek zorundaydım.

Bizim için yaptığı iki çeşit patates, iki çeşit sos ve iki çeşit sebzeden oluşan ilk biftek yemeği konseydeki her kardeşi memnun etmişti ve ben bu güzel yemeğin tadını çıkarırken, yaptığı diğer tüm yemekler de altın değerindeydi.

Tatlıbutton'ların yemek diye yutturmaya çalıştığı boktan şeylerden sonra, bize yedirdiği şeylerin ışığında herkesin çok daha neşeli olduğunu söylemek yanlış olmaz.

Bu hafta, ağzımda eriyen bir güveçten, lezzetli olmasının yanı sıra dudaklarını kiraz pembesine boyayan lanet olası bir vişneli turtaya kadar her şeyi yedik.

O ukala ağzından yalamak istediğim bir pembe. Jerry Hall evlilik hakkında ne demişti?

İyi bir eş salonda bir hanımefendi, yatak odasında bir fahişe ve mutfakta bir şef mi olmalıdır?

Bunun gibi saçmalıklar. Tek bildiğim lanet bir kadına ihtiyacım olmadığıydı, ama bir sürtük ve bir şef bana mükemmel bir şekilde uyacaktı. Özellikle de Giulia gibi BLT yaparsa.

Bir haftadan biraz fazla bir süredir buralardaydı ve hayatımda hiçbir kadını bu kadar çok düşünmediğime yemin edebilirim. Carly sayılmazdı. O benim kız kardeşimdi. Hayal kırıklığına uğrattığım kadın. Giulia mı? Onun benim için ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Tek bildiğim, hiç kimsenin, ama *hiç kimsenin* Giulia kadar canımı sıkma yeteneğine sahip olmadığıydı.

Çenemdeki kılları kaşırken Cammie'nin beni emmesine izin verdim. Ağzının sikimin etrafında olmasını istediğim için değil, hatta boşalmak istediğim için değil, Giulia'yı kızdırmak istediğim için. Ona bana karşı tavır alması için bir neden vermek istiyordum ki bunun anlamsız olduğunu biliyordum, ama lanet olsun, onun mantığı da öyle.

Cammie kıpırdanmaya başladığında, bunun boşalmamın her zamankinden daha uzun sürmesinden kaynaklandığını biliyordum ve çenesinin ağrıyorsa gerektiğini biliyordum, ama olduğum gibi bir amcık olarak, onun kalkmasına izin vermedim. Aksine, saçlarını daha sıkı kavradım ve boşalmam için daha fazla çaba göstermesini sağladım. Etrafta çırpınıyordu

her zamankinden daha fazla ve bu da beni kızdırıyordu.

Cammie aptal değildi. Ona olan ilgimin azaldığını biliyordu ama kalbime giden yol etrafımda dolanmaktan geçmiyordu. Aksine, dizlerinin üzerinde olmasına sevinmişim, böylece birlikte ne kadar 'iyi' olduğumuzdan bahsetmesini dinlemek zorunda kalmayacaktım.

O beni höpürdetirken ve ben sessizliğin tadını çıkarırken, Giulia'yı kardeşleriyle birlikte izledim. Barda çok fazla zaman geçirmiyordu ve bunun sebebinin ilk birkaç gün uzak kalan babasının gecenin bu saatinde genellikle burada olması olduğunu düşündüm. Daha önce gitmişti, bu yüzden içeri girmişti, ama neden rahatsız olduğunu merak etmek zorundaydım çünkü emilen tek kişi ben değildim, burada seks olağan bir şeydi ve onaylamadığı belliydi.

James Dean - yasal yol adı - Giulia'nın burnu havada oturduğu yerden sadece birkaç metre ötede, barın karşısında Lottie'yi beceriyordu. Bir de Enya vardı, bilaro masasında en az iki erkek kardeş tarafından yeniyordu. Bu sahnedeki her şey onu rahatsız ediyordu. Bunu gördüm, gerginliğini, tiksintisini kaydettim ve kendime rağmen sinirim arttı.

Garip olan şey, kendini beğenmiş biri olmamasıydı. Aksine, rahat biriydi. Birkaç erkek kardeşiyle yemek yerken şakalaştığını duymuştum ve kardeşleriyle, kimsenin onu gerçekten duyabileceğini düşünmediği zamanlarda komikti. Beni neyin rahatsız ettiğini söyleyemezdin. Sadece onun yaptığını.

Çok kötü.

Bir an onun cesaretini ve ateşini takdir edip, sonra o dindar bakışlarını alıp, onu gerçekten iğrendirecek bir şeyi görmesini nasıl sağlayabilirdim, bilmiyordum. Ama o, şimdiye kadar karşılaştığım herkesten daha çok sinirime dokunuyordu. Birinin bana tepeden baktığını hissetmekten hoşlanmıyordum ve Giulia tam olarak bunu yapıyordu.

Bu piçler benim ailemdi ve içeri girip bize bir çöpmüşüz gibi bakan kibirli, sümüklü bir etek parçasına ihtiyacımız yoktu.

Heather ondan birkaç adım ötede inlediğinde Giulia olduğu yerde sarsıldı, yanakları öfkeden olsa gerek parlak, kırmızı-sıcak bir pembe renkte yanıyordu. İkizlerden birinin koluna yumruk atmasını, ardından parmak uçlarında eğilip diğerini yanağından öpmesini izledim.

Fazla tahmine gerek yoktu. North kulüpteki amların çoğunu çoktan büyümüşü ve hâlâ sadece bir Aday olmasına rağmen, bu da tatlı popoları sınırların dışında bırakıyordu, orospular onları becerdiğinde Larry kadar mutlu olacaktı. Öte yandan Hawk sefil bir kancıktı. Ben bile böyle düşünüyordum ve ben de sefil bir kancıktım.

Arkasına bile bakmadan koşar adımlarla bardan çıktı ve itiraf etmeliyim ki bana bakmaması beni çok kızdırdı.

Nerede oturduğumun farkında olduğunu biliyordum.

Cammie'ye gelip beni emmesi için seslendiğimde, gözleri üzerimde gezindi, üst dudağı tiksintiyle kıvrıldı, sonra bakışlarını tekrar kardeşlerine çevirdi ve dikkatini onlara sabitledi.

Henüz boşalmamış olmamın nedenlerinden biri de onun bana bakmasını istememdi. Başka bir kaltağın beni emmesini izlemek için. Sebeplerim benim için bile şüpheliydi ama tek bildiğim Cammie'nin Dyson ağzının bu gece benim için hiçbir şey yapmadığıydı.

Seyirciler arasındayken değil.

O kulüp fahişesinin benimle birlikte olmasının sebebi oyken değil, ama yanlış ağızdı. Yanlış gözler bana bakıyordu.

O gider gitmez içimi bir gerilim kapladı ve Cammie'yi üzerimden ittim. Sendeleyerek geri çekildi, ağzını silmek için uzandı ama ben onu görmezden gelerek ayağa kalktım, fermuarımı çektim ve hışımla dışarı çıktım.

arkama bakmadan odaya girdim.

Giulia'nın nereye gittiğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu, bu yüzden onu takip ettim ve bu boktan tavrının beni kesmeyeceğini bilmesini istedim. Onaylamak zorunda değildi, onun lanet olası desteğine ihtiyacımız yoktu ama bir daha keyfimi kaçırmamasına asla izin vermeyecektim. O anda, gelemememin, küresel ısınmanın ve eriyen buzulların sorumlusu oydu. Ona yetişmek için neredeyse ön kapıya doğru koşarken -kısa bacakları şaşırtıcı derecede hızlıydı- gece için eve gittiğini düşündüğüm Dog'un elini onun koluna koyduğunu görünce aniden durdum. Onları ilk kez baş başa görüyordum ve neler olduğunu anlamaya çalışarak durumu hızla gözden geçirdim, çünkü bu bir kız-baba buluşması değildi. Kız, adamın parmaklarını tırmalıyor, onu bırakmasını sağlamaya çalışıyordu ve adam onu sıkıca tuttuğunda keskin bir çığlık attığında, çenem sıkıştı, ona olan tüm kızgınlığım unutuldu.

Ona doğru koştum.

"Beni rahat bırak," diye bağırdı, sesi her zamanki gibi sirke doluydu. "Utah'tayken senin çocuğun olduğumu unutmakta hiç zorlanmadın, şimdi de benim için kendini üzme."

Dog elini kaldırıp çevirerek ona ters vuruş yapmaya çalıştığında gözlerim açıldı. Tam zamanında yetişmişim. İrkildi, vuruşunu engellemek için ön kolunu kaldırırken bile bir tokat atmaya hazırlanarak geri çekildi. Etrafında ben varken, buna ihtiyacı yoktu. Bileğini yakaladım, sıkıca kavradım ve parmaklarımın arasında ezerken, kolunu arkasına ittim ve dizlerini altından tekmeledim. Bana küfretti ve ben onu tutmayı bıraktığımda haykırdı, böylece çakıllı yola sert bir gümbürtüyle düştü.

Az önce bir kardeşimi sakatladığımı umursamadan tısladım, "Tam olarak ne halt ettiğini sanıyordun, Köpek?"

Bileğini tutarken tükürdü, "Siktir git Nyx. O benim kızım. Ne istersem onu yaparım."
_"

"Hayır, yapamazsın," diye homurdandım, Giulia'ya karşı olduğumdan daha öfkeliydim. Barda. "Kadınları tokatlamanın doğru olduğunu mu düşünüyorsun?"

Giulia akıllı başında olmadığı için dudak büktü: "Neden olmasın? Bunu anneme hep yapardı." Bunun üzerine gözlerim ince bir şaşıya dönüştü. "Lizzie'yi dövdün mü?"

"Sana ne lan?" Köpek hırladı. "O benim orospumdu. Ona ne istersem yapabilirdim. Ve bu küçük amcık da en az annesi kadar kötü. Dilini ne zaman kontrol edeceğini hiç bilemedi-"

"Bunu gerçekten söylememeliydin," diye hırladım ve kolumu geri çekerek lanet yumruğumu onun sikik suratına indirdim. Kıkırdağının çatırdaması, burun deliklerinden fişkıran kan ve acı dolu feryadı bile kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı.

Ona vurmak istedim. Gerçekten. Gerçekten istedim. Suratını dağıtmak istedim. Ama Giulia'nın önünde? Hayır.

Bir erkeğin standartları olmalıydı.

Gerçi benimki o kadar yüksek değildi ama onun önünde böyle bir şey yapacak değildim. Sonra mı?

Evet, o başka bir meseleydi.

Kederini görmüştüm. Kulüp binasında hayatlarımızı sürdürme şeklimizden duyduğu tiksintinin altında bile acı çektiğini biliyordum, bu yüzden POS babasını dövmek bu gece yapılacaklar listemde yoktu.

Köpek yüzünü siper ederken kendi üzerine yığıldı ve "Burnum! Lanet olası burnum! Kırdın onu!"

"Bir daha yanımda Lizzie hakkında bir şey söylersen, onu kırmaktan fazlasını yaparım."

Tanrım, yere düştüğünde karnına bir tekme atmak için can atıyordum. Kabul edelim, zamanında daha kötülerini de yapmışım ama Giulia'yı bileğinden yakaladım ve onu yatakhanelere doğru sürüklemeye başladım.

Yirmi metre kadar gittikten sonra beni çekiştirmeye başladı. Kızgınlığımla onu sıkıştırmak için dönüp baktım. "Bir sorunumuz falan mı var?"

"Canımı yakıyorsun," diye bağırdı ama bu bir sızlanma değildi. Mırıltı bile değildi. Az önce babasının burnunu kırdığımı görmüştü ve beni tanımadığı halde sinmedi. Karşılık verdi ve eğer bu, Cammie'nin beni boşaltmaya çalışırken emdiğinden daha fazlasını sikime yapmadıysa, o zaman vücuduma neler olduğunu bir bilsem.

Onu incitmeye niyetim yoktu. Öyle olsaydı, her şey farklı olabilirdi. Yine de hemen elimi gevşettim ama bırakmadım.

Yapamadım.

Nedenini sormayın ama bu benim yapabileceğim bir şey değildi.

Bana baktığında, yarı kızgınlık, yarı bakış, gözlerinin parıldamasına neden olan bir alaycılıkla onu tutuşumdaki farkı kabul etmesini izledim.

"Sen bir pisliksin, değil mi?"

Kaşlarım havaya kalktı. Söylemesini beklediğim şey bu değildi.

"Bana daha kötülerini de söylendi, o yüzden 'göt' kelimesini iltifat olarak kabul ediyorum."

"Bunun bana senin hakkında ne kadar çok şey anlattığından haberin yok, değil mi?" diye homurdandı kuru bir sesle. Omzunun üzerinden babasının hâlâ diz çökmüş, lanet burnu için ağladığı yere baktı ve gülümseyerek bana baktı. "Bunun için teşekkür ederim."

Minnettarlığı gerçektir ve geçen hafta boyunca onun çok seksi olduğunu biliyordum - Lizzie'nin kızı nasıl başka bir şey olabilirdi ki? Gençken Lizzie'yi kardeşlerden birinden sigara çalmaya çalıştığımdan daha hızlı becerirdim ama o gülümseme? Vay anasını. Beni şaşkına çevirdi.

Şaşırdım derken, bunun bir vahiy gibi olduğunu kastetmişim.

Tüm kabadayılığı, tüm şımarıklığı, tüm huysuzluğu, hepsi o anda yok oldu ve gerçek kadını geride bıraktı. Tanımak istediğim Giulia'yı bırakarak. Kahretsin, bundan daha fazlasını. Bilmeye *ihtiyacım vardı*. Bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım vardı.

Tüm hayatım gözlerimin önünden geçiyor gibiydi, ondan önce yaşanmış bir hayat. Gördüğüm şey hoş değildi ama bendim. Her şeyimle. Kusurlarım, günahlarım ve her şeyim ve lanet olsun, bunu bilmesini istiyordum. Benimle ilgili her karanlık ve ahlaksız şeyi bilsin ki beni itebilsin, benden kaçabilsin, kendini uzaklaştırabilsin ki ben de onu kendi pisliğimle lekelemeye kalkışmayayım.

Bir an için ona bakmaktan başka bir şey yapamadım. Bencil bir amcık olmamayı, Giulia'nın ve annesinin hatırı için daha iyi bir adam olmayı diledim.

Ama ben değildim.

Ben bir Şeytan'ın Günahkârıydım ve istediğimizi aldık.

Rehavete kapılmadık, taviz vermedik ve geri adım atmadık.

Giulia o tek gülümsemeyle kaderini mühürlemişti ve bunun farkında bile değildi.

Onu istiyordum ve istediğimi alacaktım.

Konuşmayı yüzde yüz takip etmediğimi fark etmiş gibi kaşlarını çatı. Ama bu kaş çatma bile farklıydı. Bana her zamanki gibi kaşlarını çatmadı ya da ters ters bakmadı. Aksine, "İyi misin?" diye sorarken gözleri nazikti. Neyin var?" diye sordu. Sonra dudağını ısır. "Neden bana öyle

bakıyorsun?"

Yutkundum, hissettiklerimin gücüyle adem elmam sallanıyordu. Korkak biri değildim ama az önce hissettiklerim beni, kardeşlerden herhangi birinin antrenman sırasında hayal edebileceğinden bile daha fazla hırpalamıştı.

Oturum. Ve tatlı lanet, alt dudağını kemiren ben olmak istedim. Onun değil.

"Bir nedeni yok," dedim sesimi geri aldığımda, ama sesim hâlâ bir paket sigara içmişim gibi çıkıyordu. "Seni evine bırakayım."

Kaşları daha da çatıldı. "Hayır. Sorun yok Nyx. Buradan sonra iyiyim. Ön kapıya sadece iki dakika var."

"Görünüşe göre değil, eğer lanet olası baban odana giderken sana saldırmanın sorun olmadığını düşünüyorsa." İçimdeki öfke kabarırken çenem gerildi ve bende tetiklediği en ezici duyguları bile geride bıraktı. "Onunla ben ilgilenirim."

Başını salladı ve kestane rengi bir buklenin alnına düşmesine izin verdi. Ucunun, beni büyülemeye başlayan gül goncası ağzıyla çarpışmasını izledim. İğrenerek, tiksinererek ve düşünmesi bile beni sinirlendiren başka türlü şeylerle büzüştüğünü görmüştüm ama şimdi çoğunlukla sadece sikimin etrafındaki o gül goncasını düşünüyordum.

Kahretsin, bunu
istiyordum. Hem
de çok.

Giulia uzanıp dudak parlatıcısına yapışan saç telini çekiştirdi ve parmakları yanağının üzerinde gezindi; avucumun içinde hissetmek istediğim bir tene dokunuyordu.

Baştan çıkarma içimi yaktı.

Kahretsin, yakmaktan daha fazlasını yaptı. Beni kavurdu ama acıya alışmıştım. Alışmıştım ve hatta benimsemiştim. Beni toprakladı. Aklımı başımda tuttu.

"Sorun yok. Bana zarar vermez. Bütün hafta onu görmezden geldim. Bu da yaptığım görmezden gelmelerin bir sonucuydu." Giulia homurdandı. "Sanırım bu benim için pek iyi olmadı, ama bana daha fazla bok vereceğini sanmıyorum. Ben onu ne kadar az istiyorsam o da beni o kadar az istiyor."

Gözlerimi ona diktim. "Sana bok mu atıyor?"

Kadın homurdandı. "Neden umursuyorsun ki? O bir kardeş, değil mi? Sen onun tarafında değil misin?"

"Ben kimsenin tarafında değilim. Ama bu büyük bir ama, anneni severdim. Onu dövdüğüne dair bir şeyler duymak istemiyorum."

O moka rengi gözler parıldamayı bıraktı ve onları hüznün süsledi. "Dürüst olmak gerekirse, adam ona vurduğunda, o da ona karşılık verirdi. Genellikle iki kat daha sert."

Lizzie'nin bunu yaptığını kolayca görebildiğim için bir kahkaha attım. Birden kendimi daha iyi hissettim. Lizzie ona izin vermediği için Dog'un yaptığı yanına kâr kalmamıştı.

Gülüşüm karşısında irkildi, sonra da "Bunun gülünecek bir şey olduğundan emin değilim" diye mırıldandı.

"Öyle değil mi?" Başını salladı, ben de hâlâ bileğinde olmayan elimle parmaklarımın o zamandan beri okşamak için can attığı tenine dokundum. Başparmağımı yanağında gezdirirken içini bir gerginlik kapladı. "Bana göre öyle. Lizzie bir ateş topuydu." Umarım Giulia'da da onun ateşi vardır.

Şimdiye kadar onun hakkında öğrendiklerime göre, öyleydi ve ben onun cehenneminde yerle bir olmak için sabırsızlanıyordum.

Bana bakışını mı?

Daha önce hiç böyle bakılmamıştım. Sanki beni yutmak ister gibiydi.

Beni tüketmek.

Ve Tanrım, onun ateşinde yanmayı ne kadar çok isterdim.

Bunu daha önce hiç istememiştim. Hiçbir zaman. Hâlâ gençtim ama okulda popülerdim. Ne yapacağımı bildiğimden daha fazla memem ve kığım vardı ve futbol takımının yarısı lisenin çoğunu külotumun içine girmeye çalışarak geçirmişti.

Hiçbiri bunu başaramadı.

Neden?

Çünkü sahip olduğum bakışların bir kadına ne yaptığını gördüm. Bunu gördüm çünkü anneme benziyordum ve onun neler yaşadığını bilmek beni bir erkeğin bacaklarımın arasına girmesine kolayca izin vermeye yatkın yapmıyordu.

Bakire değildim, o kadar da değil, ama kiminle yattığım konusunda her zaman seçici olmuşumdur ve Nyx gibi adamlar? Evet, böyle bir şey olmayacaktı. Sadece erkek kardeş olduğu için değil, kadınlarla nasıl olduklarını bildiğim için de - babamın burnunu kırmadan sadece birkaç dakika önce o sürtüğün dudakları sikinin etrafındaydı - ama Nyx tam da vücuduma girmesine izin vermediğim türden bir adamdı.

Sert, karanlık, hatta çarpıktı. Bunu gözlerinde gördüm. Yüzünde gördüm. Orada nefret ettiğim bir acı vardı çünkü beni çağırıyordu. İçimdeki o aptal kadınsı parça, kıllı Neandertallerin peşinde koşan mağara kadınları olduğumuzdan beri her kadının sahip olduğu o ayrılmaz parça, onu düzeltmek istiyordu. Onu iyileştirmeye yardım etmek istiyordu.

Ama ben daha iyi biliyordum.

Böyle bir adamı iyileştirmek mümkün değildi. Onu düzeltmek yok.

Her neyse, içten içe boku yemişti ve bunu gördüm, onda fark ettim ve geri çekilmem gerektiğini biliyordum.

Ya da en azından denemek için.

Sorun şuydu ki, Nyx gibi bir adam sizi gözüne kestirdiğinde, ondan kaçmak mümkün değildi.

Geçtiğimiz hafta fark ettiğim bir şey de bu adamların ne kadar barbar olduğuydu. Bu benim için yeni bir şey değildi, ama bir hatırlatma mı? Elbette. Ortaçağa geri dönmek gibiydi. Kadınlar seks, yemek ve temizlik için oradaydı. Ve bana kalırsa, neredeyse hiç temizlik yapılmıyordu ve yemek, daha önce yediklerini domuzlara yedirmezdim. Ama seks? Evet. İçinde genelev olan bir kardeşlik evinde yaşamak gibiydi.

Son yedi gün içinde pornoda gördüğümünden daha fazla sevişen çifte rastlamıştım.

Ve zamanında çok fazla porno izlemiştim. Çok, çok.

Burada kimsenin porno için para ödemesine gerek yoktu. Siktir, bir stüdyo kurup para alsınlar!

Bu da Nyx'ten neden geri çekilmem, tekmeleyerek ve çılgılık atarak tepelere doğru koşmam gerektiğini daha da doğruluyordu çünkü o da onlardan biriydi.

Etrafi yağmalamayı umursamayan lanet olası bir Viking, çünkü bu onun hakkıydı... Bana karşı hiçbir hakkı yoktu.

Çenemi kaldırdım ve geri ittim, böylece elini bırakıp bana dokunmaktan vazgeçecekti.

Tabii ki, bu lanet evrendeki herhangi bir normal adamda işe yarayabilirdi, sadece bu adamda değil.

Gözleri kısıldı ve gözlerinde öfkenin parladığını gördüm. Beni korkutması gereken ama bunun yerine misilleme olarak gözlerimi ona dikmeme neden olan bir öfke.

Kardeşlerin çoğu bana ilgisiz davranıyordu. Ben onlar için mutfak lavabosuydum. Yenilebilir yiyecekler yaptığım için daha kullanışlı olmam dışında. Bana başlarını salladılar, benim hakkımda konuştukları gibi konuşmadılar.

Kulüp sürtükleri ve temelde onların yanında bir hayalet olmama izin verdiler ve bundan Şikayet edecek değildim.

Ama Nyx?

Bunu yapmadı.

Beni izledi.

Belki de bunu tahmin etmeliydim. Belki de onun beni nasıl izlediğine dikkat etmeliydim.

Be

n. Ama ben bir mülk değildim.

"Aletin başka bir kadının rujunu sürüyor, Nyx. nce bunu düŐünmelisin

bana bir adım daha yaklaŐ."

Dudakları kıvrıldı, bu beni Şaşırttı. Ben fke bekliyordum.

"İzledin. İzlediğini biliyordum," diye mırıldandı, sesi memnun

gibiydi.

Ses tonu kaşlarını mı çatmama neden oldu. "O kulüp binasında çok fazla seks yapıldığını gördüm.

Tabii ki fark ettim." "Aletim ne renk ruj sürüyor?"

Parlak, bok gibi bir pembe.

Üst dudağım bir hırıltıyla kıvrıldı. "Bilemem," dedim ona sertçe.

"Eminim öyledir," diye nefes aldı ve bana bir adım daha yaklaşarak aramızdaki boŐluęu kapattı, ta ki yüzüme, alanıma gelene kadar ve geri çekilmekten başka seçeneğim yoktu. Bunu yaptığımda, sinirlenerek inlemek istedim çünkü beni kulüp binasının duvarına doğru itti, bu da gidecek daha az yerim olduğu anlamına geliyordu.

"Nyx-" diye başladım.

"Söyle bana, Giulia. Sikime ne renk ruj srdğm söyle." Ona

dudak büktüm. "Sıcak pembe." Burnumu ektim. "Bu senin rengin

değil."

Başparmağı yapış yapış olmuş alt dudağıma dokunduğunda, "Bunun yerine Őeffaf parlaticı sürmeyi tercih ederdim," dediğinde Şaşırmadım.

"Vazelin," diye karşılık verdim. "Ben makyaj yapmam."

Gözleri beni taradı. "Şanslısın, ihtiyaın yok."

"Belki." Ellerimi göğsüne bastırdım -Tanrım, gğs kasları nasıl bu kadar sertti- ve onu itmeye çalıştım ama onu geri itmek, kolunun altından sıyrılıp kaçmak mümkün değildi.

Hayır.

Gitmeme izin verene kadar

buradaydım. En tuhafı da

ne?

Başka bir adam beni böyle sıkıŐtırsaydı? Ne olacağı konusunda endişelenirdim. Tecavüz her kadının korkması gereken bir Şeydi.

Ama tehlikede olmadığımı biliyordum. Nyx'in bana zarar vermek istemediğini biliyordum, eğer Lizzie'nin kızı olmamın başka bir nedeni yoksa.

Bu düŐünceye iki elimle sarıldım. "Neden orada annemi savundun?" Gözlerindeki

duygu değişti, sıcak ve ağırdan sinirliye dönüştü. "Ne?" "Beni duydun," diye

ısrar ettim, bu kızgınlığı görünce rahatlamıştım. "Neden?"

"nk anneni severdim. Havalıydı." enesi yukarı kalktı. "Gittiğinde zlmŐtm ve çok geç yaşta öldüğünü duydğımda da zlmŐtm. Bunu hak etmemişti."

"Hayır, yapmadı." Alt dudağımı ısırđım ve her ne kadar rahatlamış olsam da alt dudağımın titremesi

yapmacık değildi. "Onu özlüyorum."

Bir iç çekti ve nasırlarla dolu, bu yüzden de daha iyi olan eli yanağıma sürdü, tüylerim diken diken oldu ve ensemdaki tüyler diken diken oldu.

"Üzgünüm, Giulia."

Tanrım, adım söyleyiş şekli beni eritmek istedi.

Gülümsemem gerginleşmişti. Hem kederden hem de benim için yanlış olmanın çok ötesinde olan bir adama duyduğum garip çekimden. "Teşekkürler."

Omuz silkti. "Hadi, seni içeri alalım." Havadaki gerginlik gitmişti ama ortalığı sakinleştirenin ben olduğumu bildiğim halde hâlâ etkilerini hissediyordum.

Geri çekildiğinde, bana karşı olan sıcaklığını özledim. Karnını benimkine, sertliğini yumuşaklığıma bastırmıştı. Sikini hissetmediğim için hayal kırıklığına uğramam garip miydi?

Aslında, boş ver onu. Tabii ki tuhaftı.

Sadece Cammie'nin aptal ağzını onun sikine doladığını düşünüyordum, bu yüzden onun aletinin vücuduma değmesini istemem için bir neden yoktu.

Görünüşe göre aykırı bir kaltaktım çünkü evet, buna biraz kızmıştım.

"İyi geceler" diye mırıldanarak beni yatakhaneye bıraktığında rahatlamıştım, çünkü bunu yapacağımı düşünmemiştim-

Ne

yapacağımı?

Ondan

kaçacağımı

mı?

Demek istediğim bu muydu?

Beni zorlamayacaktı. Bunu aynadaki yüzümü tanıdığım gibi biliyordum.

Kardeşlerin kulüp fahişelerine yaptığı her iğrenç hareket rızaya dayalıydı ve bu yüzden daha da akıl almazdı. Barın üzerinde kışları sikilen, bahçede dizlerinin üzerinde birine sakso çeken kadınlara rastlıyordum, bu saymakla bitmezdi. Ama hepsi rızayla yapılıyordu.

Bu konuşulmadı.

Kulüp fahişeleri bunu istedi. Sevdiler. Hatta can atıyor gibiydiler.

Anlamamıştım ama anlamak da istemiyordum. Bu onların yoluydu, benim değil ve yine de Nyx gibi bir adamı yatağınıza almak için bazı kadınların her şeyi göze alabileceğini düşündüm.

Kapıyı arkasından kapatıp kardeşlerimle birlikte kaldığım ranzaya döndüğümde Nyx'in ne kadar güzel olduğunu düşündüm. Tüm karanlığı, tüm gücü. Tümünüyle erkek.

Alt dudağımı kemirerek, kendimi dik tutmak için sırtımı kapının yanındaki duvara dayadım. Bacaklarım titriyordu ve hiçbir şey olmamıştı bile.

Uzandım, çenemi bana dokunduğu yerden tuttum ve kendi kendime fısıldadım: "Az önce Narnia'ya geçtin."

Narnia bile buradan daha berbat bir yer olamazdı.

Bana dokunduğu yerin izini sürerken nefesimi üfleyerek, daha iyi günler görmüş basit koltuklara ve buranın neredeyse tamamını oluşturan yıpranmış şilte, masa ve sandalyelere baktım.

Nyx bize ilk gece, buranın ziyaretçi kulüplerin, diğer Günahkârlar bölümlerinin yerleşkede kaldıkları süre boyunca konakladıkları yer olduğunu ve kardeşlerim armalarını kazanana kadar burada kalacağımızı söylemişti, peki ya ben? Şey, emin değildim. Şehirde bir yer edinecek kadar para kazanana ya da daha uzaklara gitmek için daha fazla para biriktirmem gerekene kadar burada kalacaktım.

New York'tan çok uzakta değildik ve itiraf etmeliyim ki bir süre daha burada kalmak istiyordum. Belki sonsuza kadar değil ama en azından birkaç aylığına.

Hiç uyumayan şehir mi?

Buttfuck, Utah'tan sonra
mı?

Aynen öyle.

Yine de buradan ayrılma, kardeşlerimden ayrı kalma ihtimali bana çok zor geliyordu.

şu anda başa çıkabilirim. Barınağım vardı, maaşım vardı -tüm yaptığının yemek pişirmek olduğunu düşünürsek oldukça cömert bir maaş- ve güvendedim.

Evet, *güvenli*.

Aslan sürüsünün ortasında bir ceylan gibiydim, ama bu çılgıncaydı, aslanların dokunamayacağı tek ceylanın ben olduğumu biliyordum.

Biri hariç hepsi.

Görünüşe göre.

Gözlerimi kapattım ve Nyx'i yakınımda tutmanın neden kötü bir fikir olduğunu bir kez daha düşündüm.

Bunun binlerce nedeni vardı ve en önemlisi şuydu

Sol tarafımdaki kapı tıkırdadı ve itilerek açıldığında şaşkınlıkla irkildim. Yarı babamı bekliyordum, çünkü kardeşlerimin bütün gece parti yapacaklarını biliyordum ve barda ne yapacaklarını sadece Allah bilirdi, kapıyı itmeye başladım.

Güvende olmak hakkında ne düşünüyordum?

Aptalca. Aptal, aptal, aptal.

Sonra gelenin Nyx olduğunu görünce gözümü kırptım. İslanmıştı.

En azından saçları ıslaktı, teni nemli ve kavga etmeyi bıraktım çünkü lanet olsun, çok güzeldi. Güzelin de ötesinde. O kadar çılgınca güzeldi ki, birkaç saniye boyunca ona bakakaldım, neden kendime onun bu kadar güzel olduğunu düşünmenin bile aptalca olduğunu söylediğimi anlayamadım.

Eşikten geçerken sendeleyerek geri çekildim, çünkü ya bu olacaktı ya da ayaklar altında kalacaktım.

"Neden ıslaksın?" Boğazımı, şu anda orada ikamet eden kurbağadan kurtulacak kadar temizleyemediğim için hırıldadım.

Omuz silkti. "Duş aldım." Dudakları öyle sıcak bir gülümsemeye dönüştü ki, neredeyse külotum eriyecekti. "Sikim artık ruj sürmüyor."

Lanet olası bir duş almasına yetecek kadar uzun süre sersemlemiş miydim?

Ve, ne? Penisinde başka bir sürtüğün DNA'sı olmadığı için memnun olmamı mı istedi?

Gözlerimi ona diktim. "Umarım düşündüğüm şey için burada değildir."

Omuz silkti. "Belki öyleyim, belki değilim."

"Bu da ne demek oluyor?"

Dudakları büküldü. "Bunun ne anlama gelmesini istiyorsun?"

"Tanrım, cevap vermeyenlerden nefret ediyorum." Onların kraliçesi *olsam* bile. Homurdanarak topuklarımın üzerinde döndüm ve boktan masa ve sandalye takımının hemen yanından geçip dolapların olduğu duvara ve mutfağı oluşturan tezgâha doğru yöneldim. "Sıcak süt yapıyorum. Biraz ister misin?"

Soruma cevap gelmeyince omzumun üzerinden ona bakmak için döndüm. Onu ağzı açık bir şekilde bana bakarken bulduğumda gülmek zorunda kaldım. Aslında gülmekten daha fazlasını yaptım. O kadar sert kıkırdadım ki neredeyse altıma işeyecektim.

"Süt mü?" diye ağzından kaçırdı, sanki ona siyanür teklif etmişim gibi bana ters ters baktı.

"Sıcak süt mü? Benim bir şöhretim var." "Benim de öyle," diye karşılık verdim.

Gözlerini bana dikti, bu durum onu şaşırtmıştı. "Ne tür bir temsilci?" diye sordu ihtiyatla.

"Ben takılmam."

Düşündüğüm gibi geri çekilmesini sağlamak yerine, gözleri üzerimde gezinirken yanıyordu. Bir

santim bile onun incelemesinden kurtulamadı ve Tanrı yardımcım olsun, bacaklarımın arasında ve karnımın derinliklerinde bu bakışın baskısını hissettim. Sırılsıklam olduğumu anlamak için kendime dokunmama bile gerek yoktu, vücudum kendini onun dokunuşuna hazırlıyordu.

Nyx kötü haberdi ama vücudumun umurunda bile değildi.

"Bunu öğrendiğim iyi oldu," diye homurdandı, sesi başımı çevirip mutfığa doğru ilerlememe neden olacak kadar alçak ve boğuktu, böylece gözlerimi kapatıp sesinin ne kadar ateşli olduğunu anlayabilecektim.

Ağız sulandıracak kadar sıcak.

Bir sesin bana bunu yapabileceğini bile bilmiyordum. "Bir seks hattında çalışmalısın," diye mırıldandım.

Biraz daha sessizlik, sonra bana gereğinden fazla yaklaşarak, "Bunun bir iltifat olması mı gerekiyor?" dedi.

"Sanırım." Ona bakmak için döndüm, bir adım kadar uzakta olduğunu gördüm ve "Çok yer kaplıyorsun" diye homurdandım.

Bu onu harekete geçirmede, aksine sanki ben yeni bir vahşi yaşam türüymüşüm ve o da benim hakkımda bir makale yazması gereken bir zoologmuş gibi bana bakmaya devam etti.

Nefesimi üfleyerek biraz süt almak için buzdolabına daldım. Eğildiğimde eli kışımı kavradığında şaşırdım mı? Hayır. Göbeğimin sıkışmasına neden olsa da ona ters ters bakmak için döndüm.

"Çek ellerini, Nyx."

Omuz silkti ama -bunun sürpriz olup olmadığından emin değildim- geri çekildi. "Bu kadar güzel bir şeye dokunduğu için bir erkeği suçlayamam."

"Temsilciyi hatırlıyor musun? Ben söndürmem. Şimdi, biraz sıcak süt ister misin?" "Daha sert bir şey tercih ederim. Su gibi."

İznim olmadan bana dokunduğu için ona kızgın olsam da buna gülmek zorunda kaldım. "Su var." Bir bardağa biraz süt doldurup mikrodalgaya attıktan sonra buzdolabından bir şişe aldım ama eğilmek yerine kışımı içeri soktum ve bir daha popoma dokunamasın diye aşağıya doğru mekik dokudum, sonra tekrar yukarı çıktım.

Şişeyi ona uzattığımda gözlerinde neşe vardı ve kapağı açarken gördüğüm manzara karşısında başımı salladım.

"Burada ne yapıyorsun Nyx?"

Omuz silkti, sonra bir yudum su aldı, ben de uzun süre boğazına odaklandım. "Emin değilim ama yakında öğreneceğimi düşünüyorum."

Sözleri beni rahatlatmadı. "Ben. Koymayacağım. Koymayacağım. Dışarı," diye tekrarladım, mesajı iletmeye çalışıyordum. "Aletini beyazlatıp beyazlatmaman umurunda değil, böyle bir şey olmayacak. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman."

Bu son dört kelimeyi söylediğim anda pişman oldum.

Bana bunu söyleten neydi?

Neden bu kadar aptalca

davranmıştım? Bir meydan okuma mı?

Lanet bir meydan okuma mı?

Aç bir köpek sürüsünün önüne bir sığır filetosu da atabilirdim.

Bu ifadem üzerine güldü ama yüzündeki niyeti gördüm ve ne olduğunu anladım. "Bunu göreceğiz."

ALTI

NYX

"BİR SORUM VAR."

Çok küçük kanepeye sırtımı yaslariken kaşlarımı kaldırıp ona baktım. Burası çok rahatsızdı ama dürüst olmak gerekirse benim odam da pek rahat sayılmazdı. Bir yataktan ibaretti ve hemen hemen hepsi bu kadardı.

Motorcular yumuşak mobilyalar hakkında endişelenme eğiliminde değillerdi.

Ama Giulia? O bir kadındı ve kadınlarla mobilyalar el ele giderdi.

Sahip olduğu ilkel kazılara daha ne kadar katlanacağını merak ediyordum ama bunu sormak yerine "Kahretsin" diye mırıldandım.

Dudakları kıvrıldı. "Beni kışkırtma." "Silahlı olduğunu fark etmemiştim."

Gözleri parladığında, o şey tekrar oldu. Şu bağırsaklara yumruk atma olayı. Geldiğinden beri sözlü bir savaş içindeydik ve yine de, amcık babasıyla olan o küçük sahneden sonra biraz sakinleşmişti.

Ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece ateşkesin devam etmesini istediğimi biliyordum. "Kendimi nasıl idare edeceğimi biliyorum."

Elinde bir silah olması ihtimali ilgimi çekti ve horozum sertleşti, "Silah mı taşıyorsun?" diye mırıldandım.

"Artık değil."

"Neden artık değil?"

"Çünkü New Jersey'e taşındım. İşler yoluna girdiğinde ehliyetimi alacağım." "Hazır olduğunda bana söyle. Seni iyi bir poligona götüreceğim."

"Bunu benim için yapar mısın?"

Onu güvende tutmak için mi? Tabii ki. Silahlı olsaydı, onun için bu kadar endişelenmeme gerek kalmazdı. En azından kendini koruyabilirdi.

"Elbette," dedim huysuzca, onun nefes nefese sözlerine verdiği tepkiden hoşlanmamıştım. Söylediklerim karşısında gözleri kocaman açılmıştı, bu da bana yardım edilmeye ne kadar az alışık olduğunu gösteriyordu.

"Teşekkürler Nyx," diye fısıldadı, şortunun paçasını çekiştiriyor, kottan kopan gevşek bir ipliği koparıyordu.

"Dediğim gibi, sorun değil." Boğazımı temizleyerek ve konuyu değiştirmeye hevesli bir şekilde, "Her neyse, ne sormak istiyordun?" diye sordum.

"Sen ve ekstrem sporlar hakkında duyduklarım doğru mu?"

Gözlerimi kırptım. "Nereden duydun lan bunu?" Sonra kafama dank etti. "Oh. Baban."

Başını salladı. "Şey, ikizler söyledi. O değil. Dog onlara burası hakkında çok şey yazardı." "Ve eve yazdığı mektuplarda ben de var mıydım?" Homurdandım. "Çünkü çok yakınız."

"Pek sık yazmazdı ama yazdığında da her harfini didik didik eder, kelimesi kelimesine öğrenirlerdi" diye itiraf etti.

"Anlamıyorum." Ben anlamadım. Köpek pek örnek alınacak biri değildi.

Kıs kıs güldü. "Ben de öyle, ama onların kahramana tapmaları onları bağlar, beni değil. Ben gözümü kırpmadım."

"Madem onu bu kadar çok seviyorlardı, neden geri dönmediler?" Daha önce bana verdiği su şişesinin kapağını çevirerek ona uzanmamak için kendimi zor tuttum.

Bacağına dokunma, onun okşadığı yeri okşama dürtüsüyle savaştığım zorunda kaldım.

Parmaklarının etek boyu boyunca dans edişi hem baştan çıkarıcı hem de lanet bir eziyetti.

"Çünkü annem onlara motorcu olmayacaklarına dair söz verdirdi."

"Yani? Dinlediler mi?"

"Evet, dinlediler. Annemi hatırlarsın. O uğraşılacak bir kadın değildi."

Başımı yana eğdim ve ses tonundaki o garip hüznle bir kez daha konuşmaya başladım.

Birbirimize laf atmadan konuştuğumuz için, "Bunu neden yapıyorsun?" diye sorabileceğimi hissettim. "Neyi?"

"Annen hakkında böyle konuşuyorsun. Yas tuttuğunu, onu özlediğini söyleyebilirim ama aynı zamanda sanki-"

"Onunla ilgili pek çok pişmanlığım var. Ölmeden önce tartıştığımızı size zaten söylemiştim."

"Çocuklar ve ebeveynler tartışır. Hem de çok."

"Doğru. Ama bu kötü bir tartışmaydı ve bundan birkaç hafta önce yaşadığımız kötü bir tartışmanın ardından geldi. Sonunda yakın değildik ve sanırım senin anladığın da bu olabilir. Artık hiçbir şeyi değiştiremem. Zamanım tükendi. Onun da zamanı tükendi. Buna pişmanım."

Sesinde duyduklarımınla örtüştüğü için, "Neden iyi anlayamadınız?" diye sordum. Birbirinize çok mu benziyordunuz?"

Dudakları kıvrıldı ve gözlerinde bir parıltı belirdi. "Onun kadar huysuz olup olmadığımı mı soruyorsun?" "Bunu sormuyorum," diye alay ettim. "Öyle olduğunu zaten biliyorum."

Kıs kıs güldü ve beni kolumdan iterek uzaklaştırdı. Biraz sertti, bu yüzden koltuğumda biraz kıpırdandım, şişeye uzanıp bir yudum alırken sııttım.

"Lance, yeni kocası, benden hoşlanmıyordu. Anlaşamıyorduk ve her zaman onun tarafını tuttuğu için ben de onunla anlaşmayı bıraktım." Omuz silkti, gülümsemesi soldu. "Basit."

"Az önce söylediğin hiçbir şey basit değil." Dudakları büküldü. "Doğru."

Niyetim bu olmadığı halde onu hüzünlendirdiğim için, "Artık ekstrem sporları pek yapmıyorum," diye mırıldandım.

"Ama daha önce yaptın?" Konuşmadaki değişikliğe iki eliyle sarıldığını hissedebiliyordum.

"Evet. Elimden geldiğince. Mümkün olan en kısa sürede araştırma yaptım ve tam bir kardeş olmak için yapmanız gereken onca şey varken ve sonra da yamalandığınızda, hobilere ayıracak vaktiniz olmuyor."

"Ama bazı şeyler yaptım. Aslında yaptığım en iyi şey Bali'deydi. Orada bir sürü şelale, bir sürü ekstrem spor ve doğayla karşı karşıya kaldığınız şeyler var." Yüzümü buruşturdum. "Yapmak istediğim bir şeydi, ben de yaptım. O gezi muhtemelen Dog'un bahsettiği şeydi. Bir süredir herkesin konuştuğu tek şey buydu."

"Neden?"

Homurdandım. "Çoğu kardeşin pasaportu bile yok."

Gözleri irileşti. "Amerika'yı terk ederek riske girdiğini mi düşündüler?" Aslında sorduğu şey, hakkımda tutuklama emri olup olmadığıydı.

Kaşlarımı kaldırıp ona baktım. "Ülkeye girip çıkarken hiçbir sorun yaşamadım."

Merak onun içinde zonkluyordu. Öyle ki kıpırdanmaya başladı. İzlemesi bu kadar eğlenceli olmasaydı, şüphesiz ona bilmek istediği şeyi söylerdim, bunun yerine, eğlence beni ateşledi, sessizce acı çekmesini izledim.

Bir süre sonra aramıza huzur yerleşti ve lanet olsun, eğer bu beni dinlenmiş hissettirmediyse. Daha önce bir amcığı öldürdüğüm anlar dışında böyle bir şey yaşadığımdan emin değildim ve itiraf etmeliyim ki bu çok güzeldi.

Sadece, güzel kelimesi hissettiklerim için çok yetersiz kalıyordu.

İçimde bir sonraki nefesimden daha çok istediğim bir huzur vardı ve en iyi kısmı?

Tüm bunları hissederken, onu izleyebiliyordum.

Ve beni izleyebiliyordu.

Onun nesi vardı?

Birlikteyken aramızdaki şey neydi?

Aynı çantayı paylaşan iki kızgın kedi gibi hırlayıp hırlayıp duruyor, ama işin özüne indiğinde burada sessizce oturup sadece var olabiliyordu.

Birkaç dakika sonra titrekle bir nefes alıp "Ben yatmaya gidiyorum" diye mırıldandığında şaşırmadım.

"Bunu sen yap," diye bilgilendirdim onu, kaşlarının büzülmesini izlerken. "Gidecek misin?"

Ayaklarımı dışarı attım ve bileklerimden çaprazladım. "Hayır."

Ve böylece gitti. Bu şekilde geceyi ranzada onunla birlikte ama onsuz da geçirdim. Bu yüzden ertesi sabah konsey toplantısına girdiğimde ılık çalacak *kadar mutluydum* ve kardeşlerimi gördüğümde hallerine gülecek *kadar* da mutluydum. Sadece Mav akşamdan kalma değildi, o da konsey toplantısı dışında odasından çıkmadığı içindi.

Jingle her zaman ona yemek götürürdü ve ben de onun iyiliği için acısının bir kısmını kızın amının içinde dindirmiş olmasını umuyordum. Yine de bundan şüpheliydim. Rex bana bir keresinde Mav'in seks yapmayı reddettiğini söylemişti. Neden reddetmişti? Bilmiyordum ama denizaşırı ülkelerde yaşananlar yüzünden ereksiyon olamıyorsa, neden Jingle'dan akşam yemeğini getirmesini istediğinden emin değildim.

Kendini cezalandırmaktan bahsediyorsun.

Jingle kulüp fahişeleri arasında en büyük göğüslere sahipti ve göğüs uçlarında küçük çanlar vardı.

Çıplakken -ki çoğu zaman öyleydi- hep şingirdarlardı. Adı da buradan geliyor.

Diğer herkes inerken ve oda yine yarı karanlıkken, itiraf etmeliyim ki ağzım pamukla uyanmamak oldukça güzeldi. Nadiren içki içerdim, ama birkaç kadeh tekila bile nefesinizi ejderha sidiğinden daha kötü kokuturdu, ama bugün değil. Benim için değil. Neden mi? Çünkü Giulia'nın evine döndükten sonra su içmiş ve onun sıcak süt içişini izlemiştim.

Sıcak süt.

Kaç yaşındaydı? *On mu?*

Bunu şaka olsun diye yaptığını düşünmüştüm ama içkiyi yutuşunu ve bunu yaparken mırıldanışını izlediğimde, bu saçmalığı sevdiğini anladım.

Aslında hoşuma gitti.

Onunla ilgili tuhaf olan bir sürü başka şey de vardı. Bir kadın kadar rahatsız edici olmayan

sıcak süt tercihi. Ama bence en endişe verici olan buydu.

Gitmeden önce Lizzie de en az Köpek kadar Günahkârdı ve Giulia'nın ikiz kardeşleri de onları doğuran insanlar kadar kötü -ya da eğiliminize bağlı olarak iyi- görünüyordu. Asıl soru şuydu: Bu kız nereden gelmişti? Ve neden hem sinirimi bozuyor hem de onu kulüp evindeki diğer sürtüklerden daha çok istememe neden oluyordu?

Rex, "Pekâlâ millet, hadi herkes sıraya girsin," dedi, ses tonu sertliğin biraz ötesindeydi ve herkes homurdanıyordu.

Tabii ki, bunu bilerek yaptı.

O ve ben, ayrıca Mav -ama onu bu karışıma dahil etmedim- her akşam tamamen sikilmelerine izin vermeyen hemen hemen tek kişilerdik. Rex'in en büyük nedeni, bir şey olup da kafayı yediğinde kendini asla affetmemesiydi.

Bizim dünyamızda bu imkânsız değildi ve dürüst olmak gerekirse benim de her gece içmememin en önemli nedenlerinden biri buydu. Ama hasta bir orospu çocuğunu bu dünyadan temizledikten sonra? Parti yaptım. Hem de çok. Partiledim ve dolabımdaki şeytanlarım sayesinde asla normal olamayacak hayatımın tadını çıkardım. Carly'yi benden çok erken koparan şeytanlar. Tekrar ve tekrar öldürmek isteyen şeytanlar, her ne kadar tecrübelerime dayanarak herhangi bir miktarda amcık kanı dökmenin ablamı kaybetmeyi asla telafi edemeyeceğini bilsem de.

Birine bedel ödetme ihtiyacı damarlarımda zonklarken kalbim çarpmaya başladı. Az önce hissettiğim mutluluk duyguları için daha da güçlüydü. Sanki içimi parçalayan suçluluk duygusuyla bedelini ödemek zorunda kalmadan mutlu olmama izin verilmiyor gibiydi. Bazen öyle bir noktaya geliyordu ki, kendimi ele geçirilmiş gibi hissediyordum. Sanki içimdeki bu ihtiyaç başka birine aitti ve ben sadece gezintiye çıkmıştım. Ama bunun saçmalık olduğunu fark etmemi sağlayan tek şey, masumlara zarar verenlere zarar vermekten aldığım zevkti.

Hasta olabilirim.

Sapıtmış olabilirim.

Ama ben onlar kadar hasta ya da çarpık değildim, bunun da bir anlamı olmalıydı.

"Tanrı aşkına. Eğer sen de dinlemiyorsan Nyx, o zaman ben de lanet olası duvarla konuşabilirim."

Rex'in şikâyeti, toplantıyı onun başlattığını fark ettiğimde gözlerimi kırpıştırmama neden oldu ama sözleri üzerine dikkatimi ona yönelttim. "Özür dilerim."

"Evet. Sesin öyle geliyor." Burnunu çekti, diğerlerine baktı ve sonra gözlerini devirdi. "Konuşmamız gereken şeyler var. En iyi performansınızı göstermenizi istiyorum."

"Şu Giulia denen kız biraz yiyecek getiremez mi?" Maverick sanki bir haftadır beslenmemiş gibi karnını kaşıyarak mızımızlandı. "Ben açım."

Ona kaşlarımı çattım. "O senin kölen değil."

"Öyle." Burnunu çekti. "Onun yüzünden iki kilo aldım."

"Bu bir şikayet mi yoksa övgü mü?" Storm alaycı bir ifadeyle.

Ona ters ters bakarak mırıldandım: "Mav'in bir deri bir kemik kaldığını düşünürsek, olumlu diyebilirim." Bu, onun Giulia'dan sürekli yemek istemesi fikrinden hoşlandığım anlamına gelmiyordu. Sevinmiş olsam bile-

Kahretsin.

Bana ne oluyordu böyle?

Giulia sadece benim değildi, herkesi doyurmak için buradaydı. Bu devasa görev için yardıma ihtiyacı olduğunu düşünsem bile, onun işi bir şeyler yemek isteyen herkesin karnının doyduğundan emin olmaktı, bu yüzden Mav'a aç olduğu için söylenemezdim.

"Bu toplantılarda ne kadar sık yemekten bahsettiğimizi biliyorsun çünkü Giulia

Bizim için yemek mi pişiriyorsun?" Rex homurdandı.

"Geldiğinden beri sadece iki tane içtik," diye mırıldandım. Dokuz gündür buradaydı. Dokuz. Doksan gün burada kaldığında ben nasıl olurum?

Onu görmekten ve sesini duymaktan sıkılacağımı umuyordum ama bunun olmayacağını biliyordum. Adımın Nyx olduğunu bildiğim gibi biliyordum.

Hayır, onu sahiplenmek istemedim. Hayır, onu kadını yapmak istemiyordum. Ama bu beni ona karşı daha az sahiplenici hissettirmiyordu.

Kimse benim onları sahiplenmemi hak etmiyordu. Kimse benim gibi hasta bir pisliğe sonsuza dek bağlanmayı hak etmiyordu. Peki ya bu, ruhumun hâlâ hayatta ve tekmeleyen küçük bir parçasını öldürürse? Bu çok zor bir şeydi. Kadınları ve çocukları korumak, onları kendimden korumak anlamına gelse bile yapmaya çalıştığım şeydi.

"Evet, tek yaptığımız yemek hakkında konuşmak. Yaptığı biftekler, o fahişe makarnası-"

Kaşlarımı çattım. "*Puttanesca*," diye düzelttim. "*Fahişe* makarnası değil." Bu kutsallığa aykırı etikete neredeyse dudak bükecektim, çünkü bu yemeği yeme deneyimim kutsallığa yakındı.

"Ne zamandan beri Gordon lanet olası Ramsay oldun?" Storm tersledi. Link onu yanından dirsekledi. "Sanırım Nyxy aşık oldu."

Kalbimin tekrar çarpmasına neden olduğu için yüzümü ifadesiz tuttum ve ona ters ters baktım. "Dikkatli olmazsan Nyxy bunu kışına sokacak." Lanet olası Kendra ve o lanet lakap.

Çelik kuru bir sesle, "Bu bir ceza olmaz," dedi. "Orada bir şeyler yapmaktan hoşlanıyorsa olmaz." Link kahkaha atarak elini masaya vurdu ve lanet bir sırtlan gibi kıkırdadı. "O kadar da komik değildi," diye karşılık verdim.

"Yüzün tam bir resim gibiydi!" Link yuhaladı, sonra da kahkaha gözyaşlarından yüzünü silmek için büyük bir gösteri yaptı.

Rex homurdandı. "Nasıl oldu da bu iş daha da rayından çıktı?" diye düşündü, herkesten çok kendi kendine.

Ona bir bakış attım. "Sanırım çeşitlendirme planlarımız hakkında konuşmak niyetindeydiniz." "Demek dinliyordun." Mırıldandı. "Güzel."

Son zamanlarda biraz fazla kazanıyorduk ve bu bir şikayet olmasa da, kulağa geldiği kadar harika olmadığı kesindi.

Ne kadar çok kazanırsak, o kadar çok aklamamız gerekiyordu ve yakın zamana kadar bu hiç sorun olmamıştı, ancak dağıtım için oldukça karlı olan bazı kanallar açmıştık.

Yeni Yaşlı Hanımlarımızdan biri Hell's Kitchen'daki bir Five Pointer ile akrabaydı ve İrlandalılar için kan her şey demek olduğundan ve Mary Catherine de üst rütbelilerin kızlarından biri olduğundan, bu bizi gözetim altına almaları anlamına geliyordu.

Bize başvurulalı sadece on üç hafta olmuştu ama o zamandan beri altı sefer yaptık ve lanet olsun, para mı? Kışımızı silmek için kullanabilirdik, o kadar para geliyordu.

"Tamam, sıkıcı şeyler için. Bar neredeyse bitti, lokanta ve striptiz kulübü de öyle. Garajı hazırladık ve kapıları önümüzdeki birkaç hafta içinde açılacak ve sonra senin mikro bira fabrikası fikrin Mav, mükemmel bir şekilde çalıştı. O projeye birkaç milyon dolar yatırıyorum."

Mav, her zamanki gibi ayık, ona 'barış' işareti yaptı. "Keşke hep beni dinleseydiniz," diye mırıldandı ve o sırıtmasa da konseyin çoğu sırıttı. *Benim* bile ağzımın kenarları seğirdi.

"Eğer bunu yapsaydı, o zaman gerçekten sıçmış olurduk," diye yorum yaptım, "kulüp binasından çıkmayacağını ve ne kadar zamandır sikini yalatmadığını düşünürsek."

Mav, kazılarıma alışkındı ve iyi bir yerden geldiklerini biliyordu, sadece "Benim horozumla bu kadar ilgileniyorsan, kendin emebilirsin" dedi.

Mav iki tarafa da sallandığı için tehdit boş değildi ama yine de homurdandım. "Cammie'yi yukarı göndereceğim. O benden daha iyi."

Kardeşlerimin üzerine bir durgunluk çökmüştü ama nedenini bilmiyordum. Mav ya bunu fark etmemişti ya da her zamanki gibi bu durumun içinden geçip gitmişti. "Eğer yaparsan, biraz yiyecek getirdiğinden emin ol. Kalçalarının arasındaki kara delikten çok bununla ilgileniyorum." Her zamanki gibi hepimizin aklını başından alan bu konudan sıkılmış gibi burnunu çekti.

Mav, Irak'tan önce sürekli kıızışan bir aygır gibiydi.

Cidden, adam sikini pantolonunun içinde tutamıyordu, ve şimdi? Sanki bekaret kemeri gibi bir şey takmış gibiydi. Çok garipti. Uzun zamandır tanıdığımız adamın yarısını kaybetmişken eski Mav'in geri gelmesi çok rahatsız ediciydi.

Rex, konuyu değiştirmek istediği her halinden belli olan boğazını temizleyerek, "Her neyse, buraları kanatlarınızın altına almanızı istiyorum," diye mırıldandı. Bir eliyle çenesini ovuşturdu. "Tüm bunlar çok çabuk oldu, çok çabuk, biliyorum, ama işleri berbat etmediğimiz sürece paranın gelmemesi için bir neden göremiyorum."

"Ve yapmayacağız," diye onu rahatlattım.

Şeytan'ın Günahkârları MC bir süredir yükselişteydi, ancak sahip olduğumuz bağlantıları elde etmek bir şans eseri idi.

Digger'ın bir Five Pointer sürtüğüne aşık olması çok şanslıydı ve hepimiz Ruslarla yaptıkları anlaşmanın meyvelerini topluyorduk - her ne kadar o Bratva orospuları bölgemize girip durarak kanımızı kaynatsa da. Tek yapmamız gereken Digger'ın Mary Catherine'e iyi davranmasını sağlamaktı, çünkü bunu yapmazsa hepimiz için her şeyi berbat edecekti.

Aslında... Giulia, Mary Catherine'den hoşlanır mıydı? İrlandalı-Amerikalı kızla sadece iki kez karşılaşmıştım ama hayal ettiğim kadar mülayim biri değildi. Five Points gibi ailelerde yetişmek, kazlara yuh demekten korkan sıkıcı kaltaklar yaratmaya meyilliydi. Muhtemelen babaları onları günah çıkardıktan hemen sonra kırbaçladığı içindir. Lanet olası Katolikler.

Öte yandan Giulia, donuk ve itaatkârın tam tersiydi ama Mary Catherine için fazla mı fazlaydı? Yoksa diğer kadının hayata alışmasına yardımcı olacak mıydı? MC'ler ve mafya tamamen farklı iki varlıktı. Birinden gelmiş olmanız diğerine iyi uyum sağlayabileceğiniz anlamına gelmezdi. Ayrıca, Giulia Günahkârlar'da doğmuş ve büyümüştü. Kısa bir süreliğine ayrılmış olsa bile, durumu biliyordu. Fahişelere nasıl davranacağını da böyle biliyordu.

Onu Mary Catherine'le tanıştırma düşüncesiyle çenemi ovuşturdum ve bunun o kadar da kötü bir fikir olmayacağına karar verdim.

Rex, "Her birinizi işlerden birine atayacağım ve bundan sonra kaç adama ihtiyacınız olduğunu kontrol edebilirsiniz," diyerek beni düşüncelerimden bir anda uzaklaştırdı. Son birkaç aydır bu yönde ilerlediğimizi bilmek bile bu ihtimali daha az can sıkıcı hale getirmiyordu. Ve bu konuda yalnız da değildim. Tüm konsey üyeleri nefeslerinin altında söyleniyordu ve Rex onların mırıltılarını duymazdan gelerek devam etti: "Benim halletmem gereken yeterince sorunum var, bu yüzden sizden büyük adam pantolonlarınızı yukarı çekmenizi, her lanet gecede sarhoş olmayı bırakmanızı ve işinizi yapmanızı istiyorum. Beni duyuyor musunuz?"

Herkes gözlerini kısarak ona baktığında, nefesinin altından hırladı. Bu istediğim son şey olmasına rağmen, onların tarafını tutmak yerine kulübün tarafını tuttum ve elimi masaya vurdum. Rex'in benim desteğime ihtiyacı yoktu, o da en az bizim kadar çılgın bir orospu çocuğuydu ama ben

onun arkasındaydım.

Her zaman.

Konsej de bunu biliyordu.

Birkaç sahte esnemeyle birlikte hepsi Rex'in homurdanmasına neden olan bir baş sallama çemberine başladı. Böyle şeyler yapmamdan hoşlanmadığını biliyordum ama Rex'ten korkuyorlarsa benden de korkuyorlardı. Maverick bile, denizaşırı ülkelerde ne gördüğünü bir tek o biliyordu. Ama bu sadece benim çılgınlık seviyemdi.

Bir adamın başka bir piçin boğazını kesip dilini açılan delikten çıkarırken gülümsediğini gördüğünüzde, onlarda bir sorun olduğunu anladınız. Bu benim suçlarımın en küçüğüydü ve tüm kardeşlerim bunu biliyordu.

Son birkaç gündür etrafımda şakalaşmaya başlamaları hoşuma giden bir gelişme değildi ama lanet olsun, farklı davranıyordum ve nedenini ve nasılını bile bilmiyordum. Hayatımdaki tek değişiklik Giulia ve kardeşlerinin kulüp binasına dönmüş olmasıydı ama Giulia'nın burada olmasıyla kardeşlerimin birdenbire beni boktan şakalarının malzemesi yapmaya karar vermeleri arasında bir nedensellik görebilmemin imkânı yoktu.

"Ben lokantayı alacağım." Eğer bu boku yapmak zorundaysam, o zaman lanet olsun, bunu yaparken güzel bir manzaraya da sahip olabilirdim. Rex'in gözleri büyüdü. "Sen mi? Bir bok pişiremezsin ki."

Dudaklarım kıvrıldı. "Biliyorum. Ama Giulia'nın bu konuda işe yarayabileceğini düşünüyorum."

Rex homurdandı. "O kukuyu rahat bırak. İhtiyacım olan son şey Dog ve senin onun için kapışmanız."

Omuz silktim, bir yanımda Rex'in Giulia ve Dog'un buraya geldiklerinden beri nasıl neredeyse hiç etkileşime girmediklerini görmemiş olmasına şaşırsa da. Rex genellikle burada olup biten her şeyi fark ederdi... Dikkatinin dağınık olması beni endişelendirdi ve ona dikkatle bakarak, "Dün gece zaten oldu. Onu tokatlamaya gitti." Kardeşlerim etrafımda gerildikçe, "Ona sadece birkaç kez vurdum" diyerek onları rahatlattım.

"Bunun için şükürler olsun. Bir cenaze töreni düzenlemek zorunda kalacağımı sanıyordum," diye mırıldandı Steel ve alnındaki teri rahatlamış bir şekilde sildiğini gösterdi.

Benim nöbetimde kadınlara vurmak yasaktı ve bunu herkes biliyordu. Dog dün gece unutmuştu ama bir daha unutmayacaktı. Diz kapaklarına değer veriyorsa unutmaz. Erkeklerin çoğu kadınlara el kaldırırsa bile, bana gelip kötü muameleden şikâyet etmedikleri sürece bunu görmezden gelirdim. Ne de olsa seks sırasında kaltağına şaplak attığı için bir erkeğin bağırsaklarını deşecek değildim. Beni ilgilendirmeyen bir şeye karışmam için bana gelmeleri ya da çürükler içinde olmaları gerekiyordu.

Kötü bir piçtim ve çoğu insan benden korkardı, ama kadınlar - hem yaşlı kadınlar hem de tatlı kadınlar - benim onlar için güvenli bir sığınak olduğumu bilirlerdi.

Kadınlara acı çektirdiklerini öğrenseydim, kardeş dediğim piçlerin hepsini doğrardım.

Tanrım, ellerim öyle sıkı yumruklar haline gelmeden bunu düşünemiyordum bile, ağrıyorlardı.

Bir el omzuma vurdu ve Rex, "Dersini almış olacak," diye mırıldandı. "Alsa iyi olur."

"Bu yüzden mi Giulia'nın lokanta konusunda yardımını istiyorsun?" Storm beni incelerken başını düşünceli bir şekilde yana eğerek sordu.

Sanki petri kabındaki bir çeşit şarbon türüydüm.

Bana öyle bakmasından nefret ediyordum. Sanki çözmek istediği bir bulmacaymışım gibi. Kimse beni çözemezdi. Hayatımın bu kadar erken döneminde kırılmış olan şeyi kimse düzeltemezdi.

"Ne için? Onun peşinden gitmediğinden emin olmak için mi?" Kaşlarımı çattım. "İnfazcı olarak yeterliliğimi mi sorguluyorsun?"

Bu onu sersemletti. Sarsılarak doğruldu ve başını salladı. "Tabii ki değilim."

"O zaman Dog'un dehşete düştüğünü ve Giulia'nın iyi olacağını bilmelisin. Onu istiyorum çünkü aramızda yemek yapmayı bilen tek kişi o ve bizi besleyebilecek bir takım tatlı ablalarımız var ama o işi burada değil de lokantada yapabilir."

Rex güldü. "Her şeyi çözdün, değil mi?" Omuz silktim. "Tam olarak değil."

Ve muhtemelen bunu söylemem iyi oldu, çünkü Giulia'yı kesmekte olduğu soğanlar yüzünden gözyaşları içinde bulduğumda ve ona planımı anlattığımda, "Siktir et onu. Lokantada bir bok pişirmeyeceğim."

Dün gecedен sonra, bir şeylerin değişmesini ummuş muydum? Daha yakın olacağımızı ummuş muydum? Belki de?

Pek çok şey hakkında konuştuk, normalde ilgilenmeyeceğim şeyler, Cammie'yi tekrar gırtlaklamak varken. Ama kaldım.

Dinle, vardı.

Ta ki beni dışarı atmaya çalışana kadar.

Elbette onu görmezden geldim. Prensip olarak. Onun kanepesinde yatmışım ve uyandığımda onun uyku şortu giymiş dar kıçının mutfakta kahve yaparken sallandığını görmüştüm.

Aslında, şu anda bana ters ters bakarken bile o anları düşündüm. Sessizdi, sanki bir filmden fırlamış gibiydi. En azından ben böyle şeyleri sadece filmlerde görmüştüm.

Mutfakta bir kadın, güne başlarken onun koşuşturmasını izleyen bir adam. Giyinişini falan izlemek istemiştım, memelerini önden görmek istediğim için de değil, çünkü...

Sikeyim.

Kendimi korkak gibi hissediyordum ve buna alışık değildim. Bir parça bile değil, ama o anın samimiyetinin beni nasıl etkilediğini inkar etmek mümkün değildi.

Daha önce hiç kimseyle yakınlaşmamıştım. Seks ve sevişmek yakınlık değildi. Cammie bile benim için sadece bir delikti. Ona doğru davrandım, belki olması gerekenden biraz daha sert davrandım, ama aletimin etrafında öğürmesi dışında onu asla incitmedim.

Ama bu sadece serbest bırakmaydı.

Seks yakınlık değildi ve bunu anlamamın neredeyse otuz altı yılımı almış olması beni hayrete düşürdü. Daha da vahimi, bunu anlamam için Giulia'yla tanışmam gerekmişti ve ben bunun nedenini düşünmeye hazır değildim.

"Nyx?" Elini yüzüme doğru salladığını görünce homurdanarak tekrar yanına gittim. "Şükürler olsun, nöbet falan geçiriyorsun sandım."

Bunun üzerine gözlerimi kısıtım, sonra salladığı bıçağı yakınlaştırdığımda gerildim. "Bunu nasıl kullanacağını biliyor musun?"

Silahı görünce kaşlarını çattı. "Soğan kesmek için mi? Elbette. İşte bu yüzden lokantada yardım etmiyorum." Tamam, beni bıçaklamakla tehdit etmiyordu. Omuzlarımdaki gerginlik biraz azaldı. Sonra, onun sözleri eve çarptı.

"Bekle. Soğanlar yüzünden mi yardım etmek istemiyorsun?" Omuz silkti. "Soğan olmadan bir bok yapamazsın."

"Burası bir lokanta. Pastırma ya da Kanada jambonu ve yumurta yaparsın. Waffle. Bunların hiçbirinin soğana ihtiyacı yok."

Gözlerini devirdi. "Sosis sosu nasıl yapılır bilmiyorsun, değil mi?" Bıçağı bana tekrar sapladı ve bu sabahki manzarayı ne kadar takdir ettiğimin gerçek bir kanıtıydı, onu tutup kullandığı ahşap

tahtaya arpmadım. "Ya da nasıl hamburger yapılacağını ya da
_"

"Nasıl hamburger yapılacağını biliyorum," diye mırıldandım.

Kaşlarını çattı. "Whoop-de-do. Ne cüretle beni istemediğim bir pozisyon için öne sürersin!" "Artık MC'nin bir parçasısın," diye homurdandım, çenemi dışarı çıkardım. "Sana söyleneni yapacaksın."

Burnunu çekti. "Kesik giymiyorum. Ödediğiniz para için çok çalışıyorum ve ilk fırsatta buradan gideceğim."

Söyleyeceğini tahmin ettiğim şey bu değildi. "Nereye gidiyorsun lan?" Omuz silkti.

"Bunun bir önemi yok."

Bu çok önemliydi.

Gözleri fırlayana kadar ona kaşlarımı çattım ve tısladı, "Şehir, tamam mı?"

"New York mu?" Homurdandım. "Düşündüğün kadar iyi değil."

"Diyor ki, ben hiçbir yerde bulunmadım. Burası ve Dipshit, Utah. Hepsi bu."

Tamam, onun içindeki asinin nerede olduğunu sorguluyordum ama bu uyuyordu. Lizzie, Dog'la ata binmeyi çok severdi. Onunla ilgili çok fazla şey hatırlamasam da bunu hatırlıyordum, çünkü Dog ne zaman onun arkasında ata binse arkasında dalgalanan en uzun saçlara sahipti. Çocukken onları kapılardan geçerken izlediğimi, kulüp binasında durduğumu ve onlar gibi olabileceğim anı hayal ettiğimi hatırlıyorum.

Huh. Nostalji. Cidden anevrizma falan mı geçiriyorum diye düşünmeye başlamıştım.

"Orası çok pahalı," diye homurdandım kollarımı göğsümde kavuşturarak. Elbette bu hareket savunmaya yönelikti ama kelimeler de öyleydi. New York tehlikeliydi ve Giulia'nın ağzı iyi laf yapıyordu. Yanlış kişiyi kızdırdığında bıçaklanabilir ya da vurulabilirdi, bunu çok iyi biliyordum. Eğer New Yorklular sık kafalıysa, o zaman siktir et, Giulia Kraliçe Sik'ti.

Neden onun buradan başka bir yerde olduğu düşüncesi beni çılgına çevirdi?

"Yani? Bu yüzden buradayım. Biraz para biriktirmek, kendime bir banka hesabı açmak ve sonra-"

"Siktir git buradan," diye homurdandım. Oflayıp pufladıktan sonra buzdolabından bir şeyler almak için arkasını döndüğünde onu sarsmak istedim.

Ailesini bırakıp gidecekti, ne için? Büyük Elma'ya bir ziyaret için mi?

"Bir saatten az uzaklıkta, lanet olsun. Oraya taşınmadan da New York'u ziyaret edebilirsin," diye akıl yürüttüm ve onun gidişiyle ilgili içimde kötü bir his varken sakın kalmaya çalıştım.

Ölürdü.

Bunu hissedebiliyordum. Boktan bir önsezi gibi. Bazı insanların bir koruyucuya ihtiyacı vardı ve Giulia da onlardan biriydi. Sırf çenesini kapatması için biri onu deşebilirdi. Burada güvendeydi. Ses. O Dog'undu, bu yüzden onu sonuna kadar koruyacaktık. New York'ta, dünyayı anlamaya çalışan başka bir fareydi.

"Neden burada kalayım ki?" diye karşı çıktı. "Burası benim evim değil."

"Ailen burada." Bu argümana sarıldım, çünkü ailenin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Babası değil ama kardeşleri. Bazen annesi, paylaşmak istemediği bir hikayeden bahseden hüzünlü bir ses tonuyla. Gerçekten tek konuştuğu onlardı.

"Köpek pek aileden sayılmaz, kardeşlerimi seviyorum ama onlar büyük çocuklar. Etrafta dolanıp, tatlı popolarını yemelerini izlememe ihtiyaçları yok." Elinde birkaç dolmalık biberle tezgâha dönerken ağzı buruştu.

"MC bir ailedir. Eğer izin verirsen," dedim ona sert bir şekilde. "Ama sen kimseye izin vermedin. Arkadaş edinmeye bile çalışmadın."

Kahretsin, şimdi nedenini biliyordum, değil mi? Burada uzun süre kalmaya niyeti yoktu.

Bir sonraki ifadesiyle de bunu doğruladı. "Bir anlamı yok. Burada yeterince uzun

kalmayacağım. Zaten her şey farklı. Hiçbir insan aynı değil ve atmosfer değişti. Bu

bir topluluktan çok bir kardeşlik evine benziyor."

Panik içimi kemiriyordu ve Giulia'dan tam olarak hoşlanmadığım gerçeği ortadayken bunu aklımdan çıkaramıyordum. Her zaman izliyor, her zaman yargılıyordu. Birini istemek için ondan hoşlanmak zorunda değildin, değil mi? Ve şu anda bulunduğum nokta da buydu.

Gerçekten de burada kalmak istememesi, elinden geldiğince çabuk buradan uzaklaşmaya çalışması çok yerindeydi ama -ki bu büyük bir ama- bu onun burada kalmasını daha da çok istememe neden oldu.

Onun da benim gibi içten içe mutsuz olmasını istemiyordum ama lanet olsun, gitmesini de istemiyordum. Henüz değil. Belki de hiç.

"Kazandığın parayla, şehirde fare istilasına uğramış bir bok çukurunda kalmayı karşılayabilmen için on yıl çalışman gerekecek," dedim. Mantıklı düşünmek istiyordu, o zaman ben de mantıklı olabilirdim. "Bizi burada besleyip başka bir yerde çalışsan daha iyi olur."

"Bir lokantada çalışmayacağım."

Seçenekler olduğu için mırıldandım, "Bir bar var. Bir garaj. Bira fabrikası. Bir striptiz kulübü." Kaşları çatıldı. "Bu da ne? Bana bir liste falan mı veriyorsun?"

Tek söylediğim "Yeni iş girişimleri," oldu, onunla hiçbir şey paylaşmadım, sadece burada olmak istemediği için değil, sürtüklere iş hakkında hiçbir şey söylenmediği için.

Tatlı teyze, yaşlı kadın, kız ya da anne olmaları fark etmezdi, bu tür şeyleri asla bir amcığa sahip olan herhangi bir şeyle paylaşmazdık.

Başını yana eğdi. "Yeni iş girişimleri mi? Birdenbire *aklanmaya* ihtiyaç duyan bu kadar çok paranız olduysa, bunların ne olabileceğini bilmek bile istemediğime eminim," diye alay etti burnunu çekerek. "Lokantada çalışmaktansa barda çalışmayı tercih ederim." Sonra gerçekten bir şey düşünüyormuş gibi gözlerini kırıştırdı ve mırıldandı, "Garaja ne dersin? İdari işlerde iyiyimdir. Utah'ta bir sürü geçici iş yaptım."

Başımı salladım. "Hayır, bar daha iyi olur. Kaportacılar da çalışmaktan nefret ediyorum." "Benim çalıştığım yerle senin ne alakan var?"

"Bilmiyor musun?" Ona dişlerimi göstererek söyledim. "Senin için sorumluluk aldım."

GIULIA

Bu adam ne kadar cüretkar.

Benim için sorumluluk almak mı?

Sanki eve ihtiyacı olan bir sokak köpeğiymişim gibi mi?

"Ne zamandan beri Karanlık Çağ'dayız?" Bıçağımı alıp ona fırlatma isteğimle savaşılarak cevap verdim. "Kimsenin benim için sorumluluk almasına ihtiyacım yok."

"Hayır mı? Pekala, lanet olsun. Olan oldu. Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim. Kararını ver. Lokanta mı, bar mı?

Hangisi?"

Tüm seçenekler arasında neden bunlarla ilgilendiğinden tam olarak emin değildim, ancak bir striptiz kulübünde çalışmak istemediğimi düşünürsek - ilk başta ilginç olsa bile, bir kızın sıkılmadan

görebileceği çok fazla meme vardı - ve zaten olduğumdan daha fazla yemek pişirme olasılığı beni kurdeşen döktü, bar ve restoran arasında pek seçeneğim yok gibi görünüyordu.

ve bira hakkında bir bok bilmiyordum. Yemek yapmayı sevdiğimden bile daha az severdim.

Evet, orada çalışmayı o kadar çok istemiyordum.

"Bar olsun," diye mırıldandım ama bunu söylerken ona kaşlarımı çatmıştım. "Neden kararın bir parçası olduğunu anlamıyorum."

Yeni, derin bir ses, "Çünkü tatlı bir popo olmayan her bekâr kadın bir motorcu tarafından ele geçirilmek zorundadır," diye beni bilgilendirdi.

Bu ifade beni Nyx'teki öfke seansımdan uzaklaştırdı ama Storm'u görünce biraz rahatladım. Elbette, o da diğerleri kadar sapıktı, ama bana karşı her zaman çok samimiydi.

Evet, samimi.

Anla işte.

Ayrıca, her zaman yemeğime iltifat ederdi. Piç kurusu terbiyeliydi.

Tekrar söylüyorum.

"Kimsenin elimden tutmasına ihtiyacım yok."

"İşler böyle yürüyor, sevgilim," dedi Storm ve Nyx'in omzuna, kardeşinin omuz silmek istediğini bildiğim bir kolunu doladı. Anlamadığım bir bakışı paylaştılar, Storm sırttı ve Nyx daha da gerildi, sonra dikkatini tekrar bana verdi. "Daha önce yediğin sandviçlerden kaldı mı?"

"Hayır," dedim ona kısaca.

"Bana bir tane yapar mısın?"

diye yalvardı.

Ona sırttım. "Hayır. Sandviç istiyorsan, sürtüklerden biri senin için hazırlasın."

Storm kıs kıs güldü. "Çok kötü şeyler söylüyorsun."

"Eminim." Gözlerimi devirdim. "Pisliklerle dolu bir kulüp evinde ağzı bozuk olan benim. Her neyse, konseye gitmeden önce sana bir sandviç almanı söylemiştim." Omuz silktim. "Ertelersen kaybedersin." Yemek yapmaktan nefret etmeme rağmen, bu işte gerçekten iyi olmam acı tatlı bir kaderdi.

O sefil bok parçası Maverick bile tepsilerini her zaman boş gönderirdi ve bunun bir ilk olduğunu öğrenmiştim, çünkü dört yıl önce cepheden eve döndüğünden beri doğru dürüst yemek yemiyordu.

"Onu konseyden önce ne zaman gördün?" Nyx homurdanarak ona kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Burada. Kahvaltı hazırladığım yerde." Adam sağır falan mıydı? Ya da aptal? Eğer burada değilsem, yatakhanedeydim ve bu sabah oradan birlikte ayrılmıştık çünkü o inatçı bir pislikti.

Storm bir kahkaha attı, sonra mırıldandı, "Bana yemek yapabilen bir orospu bulmalıyım," arkasını dönerken, belli ki sakso çekebildiği kadar sandviç de yapabilen bir sürtük avına çıkıyordu.

Nyx, "Zaten bir tane var, aptal herif," diye mırıldandı ve Storm'un dışarı çıkmadan önce gerilmesini, omuzlarının bir an için kamburlaşmasını ilgiyle izledim.

Bunun ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama anlayabildiğim kadarıyla, horoz emme yemekten daha önemliydi. Muhtemelen bütün erkek kardeşlerin bu kadar zayıf olmasının nedeni buydu. Yaşlı kadınlarla birlikte olanlar hariç tabii.

Storm kasıla kasıla bir saksocu sandviç makinesi aramaya çıktığında, dikkatimi hem kızgın hem de şaşkın görünen Nyx'e çevirdim.

"Ne oldu?" Neden öyle baktığından emin olmadan ve bana odaklanmasını istemediğimin farkında olarak sordum.

Sadece dün gece konuştuğumuz için, sadece...

Hayır.

Mümkün değil.

Bu boku istemedim.

Çok çalışmak, dürüstçe para kazanmak, buradan siktir olup gitmek ve kardeşlerimi yarı güvenli ellere bırakmak istiyordum. Elbette bir yıl içinde onları hapishanede ziyaret edecektim ama bu onların hatası ve sorunuydu, benim değil.

Bir motorcunun bana içime girmek istiyormuş gibi bakmasını istemiyordum. Özellikle de bu tek merkezli kulüpteki şeytani amcıkların yarısının o yaklaştığında geri çekilmesini sağlayan birini. Nyx'in ne olduğundan emin değildim ama çok derindi. Evet, etiketleri vardı. Motorcu, kardeş. İnfazcı, ama yine de yüzeyin altında akan bir şey vardı. Muhtemelen ödümü koparması gereken ama koparmayan bir şey.

Neden?

Görünüşe göre ölmek istiyormuşum.

Çünkü kardeşlerin onun yolundan kaçmasına neden olan ve Cammie'yi bir köpek gibi çağırdığında çok yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde titreten şey beni korkutmadı.

Hiç de bile.

Nyx palavra değildi, soğuk bir mantıktı. Tehlikeli bir dünyada tehlikeli bir güvenlikti. Fırtınada bir limandı, ama limanların bile kıymıkları vardı.

Onu gördüm, ama sorun şu ki, ne gördüğümü bilmiyordum. Tam olarak bilmiyordum. Belki bilseydim korkardım ama gerçek şu ki Nyx bana asla zarar vermezdi. Öyle olsaydı dün gece babamın beni tokatlamasına izin verirdi.

Kalbimi kırabilirdi ve eğer bacaklarımın arasına girmesine izin verirsem, amımı mahvedebilirdi, çünkü evet, ne paketlediğini görmüştüm, ama fiziksel olarak? Olabildiğince güvendeydim ve bu kulüpteki diğer orospuların bunu neden görmediğinden emin değildim.

Korkak bir kedi değildi, asla değildi, ama tek merkezli biri bir kızı babasından koruyabilir miydi ve korur muydu?

Adamın, amcığı olan her şeyin tehlikeden uzak olduğu anlamına gelen çarpık bir ahlaki kodu vardı.

Söz konusu amcık kulübe ihanet etmedikçe, diye düşündüm ve boğazımın kesilmesini istemediğimden, bu kesinlikle bir sorun olmayacaktı.

"Neye bakıyorsun öyle?" diye hırladı bana.

"Bana bakmana bakıyorum," diye karşılık verdim burnumu çekerek. "Her neyse, bar? Orayı lokantaya tercih ederim."

"Peki," diye homurdandı ve botunun üzerinde dönerek kim bilir nereye doğru yürüdü.

Kahretsin, bunun işe yarayacağını bilseydim, bunu ona daha önce söylerdim.

Nyx bir belaydı. Büyük T gerekli. Bunu biliyordum, bedenim biliyordu, kalbim biliyordu, ama en önemlisi beynim biliyordu. Birçok şey olsam da kimse beni aptal olmakla suçlayamazdı.

Bu yüzden ondan uzak
durdum. Ki bu kolay
değildi.

Sonraki birkaç gün boyunca onunla sadece bir şeyler yemek için geldiğinde konuştum ve bir yanım bunu sorun etmese de diğer yanım bunu sorun etmedi.

Geçen gece ben sıcak süt içerken, o da sanki zehir içiyormuşum gibi bardağıma ters ters bakınca, onun bir homurtudan fazlası olduğunu düşünmeye başlamıştım. Elbette, sanki sık konuşmaya alışık değilmiş gibi, arada büyük duraklamalarla bir seferde birkaç cümleden fazlasını söylemiyordu, ama başlangıçta tahmin ettiğim kadar büyük bir pislik olmadığını düşünmüştüm.

Sonra da lanet olası bir lokantada kışımı yırtarak çalışmak isteyeceğim varsayımı geldi.

'Olaydan' birkaç gün sonra mutfağa gelip "Bara gitme zamanı" diye homurdandığında ona sadece göz kırptım.

"Affedersiniz?"

"Sağır mı oldun?" diye hırladı. "Bara gitme vakti geldi. Birkaç gün içinde açılıyoruz ve personel almamız gerekiyor."

"Biz" mi? Hayır. Siz. Personelden biri olduğumu sanıyordum." Sırf huysuzluk olsun diye de huysuzluk yapmıyordum, gerçekten kafam karışmıştı.

Gerçekten ne olduğunu bilmediğim halde benimle biliyormuşum gibi konuşuyordu.

Kaşlarını çattı. "Bu işi birlikte yapacağız."

"Öyle miyiz? Neden bunu ilk kez duyuyorum?"

Omuz silkti. "Belki benden kaçmasaydın-"

"Ben mi? Senden kaçmak mı?" Yarı çığlık attım, acaba tavşan deliğinden aşağı değil de içine mi düştüm diye merak ediyordum. "Ortalıkta pek görünmeyen sensin."

Bunun üzerine kaşlarını çattı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve homurdandı, "Bu konuşma için zamanım yok. Hemen bara gitmemiz gerekiyor."

Sesi sabırlı olmaya çalışıyormuş gibi geliyordu ama başarısız oluyordu. Sefil bir şekilde.

Neredeyse ilk sabahtan beri onunla kısa konuştuğum için ve annemin zamanında Yaşlı Kadınlar tarafından ücretsiz olarak yapılan üç öğün yemek için oldukça iyi bir ücret kazandığının farkında olduğum için, tam bir sürtük olmamaya karar verdim.

"Bar işletmek konusunda hiç deneyimim yok," dedim ona dürüstçe, başımı derde sokmadan önce ona karşı dürüst olmak istiyordum.

"Ben de öyle. Ne kadar zor olabilir ki?" diye cevap verdi, tamamen umursamaz bir tavırla.

Omuz silkerek, "Bilmiyorum. Deneyimsiz olmanın sorunu da bu. *"Bilmiyorum."*

Gözlerini devirdi. "İtibarımız bizden önce geliyor. Açılışı yapıyoruz ve birkaç saat içinde insanlar özgeçmişleriyle gelecekler. Rex bugün ve yarın bazı bira fabrikalarının gelip bizimle konuşmasını ayarladı ve-"

"Bekle, muslukta bira yok mu? Barda mı?" Ona bakakaldım. "Yakında açılacak demiştin." "Açılacak."

"Bira hattı kumak biraz zaman almayacak mı?"

Omuz silkti. "İşimizi istiyorlarsa hayır." Sırıtsı bir köpekbaliğini bile ürpertebilirdi. "Her neyse, elini tutacak vaktim yok. Oraya gitmemiz ve işleri yoluna koymamız gerekiyor."

Ses tonundan hoşlanmadığım için ofladım, ama o da benimle benim onunla konuştuğum gibi konuştuğuna göre, şikayet edemezdim, değil mi?

"Eşyalarımı almam gerek."

"Git. On dakikan var. Seninle dışarıda buluşuruz."

Bu açıklamayla birlikte mutfaktan çıktı ve beni bu haftanın alışveriş listesi için hazırladığım notlara bakarken bıraktı.

Bu boktan işin tek zevki buydu. Yemek almak zorunda değildim, temizlik yapmak zorunda da değildim. Ben sadece yemek yapıyordum, gerisini sürtükler hallediyordu. Bunu büyük bir kazanç olarak görüyordum. Özellikle de endüstriyel bulaşık makinesi olduğu için. Elde yıkamak zorunda kalsalardı, bulaşıkları kendim yıkardım. Önyargılı mıydım? Evet. Ve gururla. Kendimi savunmam gerekirse, bu lanet yerde zührevi hastalıkların havadan bulaşmaması bir mucizeydi.

Kuşkusuz kibirli bir koklamayla, geldiğimden beri her iki lanet günde bir yaptığım bu nankör ve hiç bitmeyen görevi geride bıraktım, çünkü

Hayvanat bahçesi. Kulüp binasından aceleyle çıktım ve eşyalarımın bulunduğu küçük yatakhaneye gittim.

Tabii ki, kaçmadan önce, ön kapının yanında seks yapan birini gördüm ve buna alıştığım için, kimin kiminle yattığını görmekten kaçınmaya bile çalışmadım, sadece dışarı çıkmak için onları atlarken başımın üzerinden geçmesine izin verdim.

Bir kol fırlayıp beni yakaladığında şaşkınlıkla irkildim. Lever adındaki motorcu Jingles'ı beceriyordu - memelerinden küçük çanlar sarkıyordu - ve bana dokunabileceğini mi sanıyordu?

Ew.

Kendimi çamaşır suyuna batırmak istedim, çünkü elinin nerede olduğunu sadece Tanrı biliyordu - sadece bu düşünce bile kurdeşen dökmeme neden oldu - tutuşundan kurtuldum.

"Ne istiyorsun lan?"

Dudaklarını yaladı, bana mürekkep balıklarının üzerindeki emicileri hatırlatan etli, iğrenç şeyler - bu zihinsel imgeyle, kim onu becermek istemez ki? - ve ukala bir sırıtışla bana "Bir sandviç isterim" dedi.

Bu nefret etmeye başladığım bir istekti. Herkes lanet olası bir sandviç istiyordu, ama mutfakta teklif etmediysem, dışarıda da teklif etmediğimden eminim.

Ve kesinlikle Jack Skellington'ı sevimli gösteren bir adamla değil.

Titremekten zorlukla kaçınarak Jingles'a gerçekten sempatik bir bakış attım ve mırıldandım, "Bence Jingles'ı becerdiğin için şanslısın. Kendini fazla kaptırma."

Kaşlarını çattı, ne demek istediğimi anlamamıştı. "Bunu yukarı götürmeliyiz." Kavgacı ses tonu dişlerimi sıkmama neden oldu.

"Bence defolup gitmelisin," diye bağırdım ve boşta kalan elimle avuç içimin yan tarafını uzanmış koluna, dirseğine vurdum. Canını acıtmayacaktı ama refleksleri benim adıma çalışacaktı, böylece kendimi kurtarabilecektim.

Şikâyet etmeye fırsat bulamadan ve bunun bana ilk ya da son saldırısı olmayacağını bilincinde olarak -bu dört gözle beklenecek bir şey değil miydi?

Bazıları müsait olmadığımı anlamıyor gibiydi ve dürüst olmak gerekirse, bu babam ve onun yetenekleri ve MC'deki konumu hakkında çok şey söylüyordu. Eğer konseyde olsaydı ya da kardeşleri ondan korkmayı bilselerdi, beni rahat bırakırlardı. Hal böyleyken, beni kızdıracak ve kardeşlerimin bana genç yaşta kendimi savunmayı öğretmiş olmalarına minnettar olmamı sağlayacak kadar ileri gidenler oldu.

"Sanki mi?"

Birkaç dakika içinde ikinci kez şaşkınlıkla sarsıldım. Elimi kalbime götürerek nefesimi içime çektim, sonra gelenin Nyx olduğunu görünce bıraktım.

"Burada ne yapıyorsun?" Kalbimin Bugs Bunny gibi attığını belli etmemeye çalışarak homurdandım.

Tamam, o yarışmada başarısız oldum çünkü sesim koşuyormuşum gibi geliyordu ve göğüslerimle hiçbir yere *koşmadım*.

"Seni dışarıda bekleyeceğimi söylemiştim," diye mırıldandı, sonra kaşları çatıldı. "Neden nefes nefese kaldın?"

"Sebebi yok."

Tam arkamdan bir inleme sesi geldi ve Lever'ın Jingles'ı becerdiğini lanet olası ön kapıdan duyabildiğimi fark ettim.

Tanrı yardımcım olsun, memelerindeki çanları bile duyabiliyordum! Sesi duyunca homurdandı. "Biraz

telaşlandın mı?"

"Sanki!" İstemedenden de olsa daha önceki beyanımı tekrarlayarak tükürdüm. "Jingles kimi beceriyor?"

Onun da o olduğunu bilmesi mide bulandırıcıydı. "Lever."

Bu onu kaşlarını çatırdı. Neden olduğundan emin değildim ama öyleydi. "Sana asıldı mı?"

"Belki," diye mırıldandım, sonra bana doğru o kadar hızlı hareket etti ki, beni kapıya çarpacağını sandım. Ama çarpmadı. Kapının kolunu tuttu ve açmaya gitti, ne yaptığını fark ettiğimde kendimi onunla kapının arasına soktum ve "Nereye gidiyorsun?" diye mırıldandım.

"Suratını dağıtmak için," diye tükürdü. "Onu bu konuda uyarmıştım."

"Benim hakkımda mı?" Çıglık attım. "Neden birilerini benim hakkımda uyarıyorsun ki?"

Üst dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Herhangi bir kadın hakkında. O şehvet düşkün bir pislik." Son iki kelimeyi bağırarak söyledi ve Jingles öldürülen bir domuz gibi ciyaklamayı bıraktığında ürperdim, çünkü görünüşe göre mesaj yerine ulaşmıştı.

Nasıl olduğunu düşünmek istemedim.

Nyx yumruğunu kapıya vurduğunda ona kaşlarımı çatırdı. "Madem kadınlara bok gibi davranıyor, neden kulüpte kalmasına izin veriyorsun?"

"O yapmaz. Ben etraftayken değil."

"Sen etraftayken." Bu niteleme karşısında burnumu çektim. "Yani buranın gayri resmi polisi sen misin?" Kaşlarını kaldırdı. "Bana domuz mu dedin? Hakaretlerin gittikçe daha iyi oluyor." Dişlerini gösterdi.

"Yazık sana, sabrım tükeniyor. Gidip yataktan eşyalarını al. Yakında yola çıkmak istiyorum."

Ona ters ters baktım ama elimle bir şeyler yapmam gerektiği için teklifini yerine getirdim.

Eğer Lever bana dokunmak için kullandığı eliyle Jingles'ı parmaklasaydı. Tanrım, sağlık dersinden bu şekilde Clap'e yakalanılmayacağını biliyordum, ama bunu koluma söyle.

Cidden, o lanet yerdeki herhangi bir yüzeye oturmak konusunda büyük bir sorun yaşıyordum, çünkü insanları beceme zamanı geldiğinde her şeyin adil bir oyun olduğunu biliyordum.

Ve evet, insanlar dedim, çünkü erkekler bile güvende değildi.

Görünüşe göre burası LGBTQIA dostu bir bölgeydi. Nyx'in kıcımlı babamdan kurtarmış olması kadar beni hayrete düşüren bir şey daha vardı.

Uyku odama doğru aceleyle ilerlerken binaya göz attım, bir kez daha düpedüz bir çöplük olmamasına şaşırdım ve içeri yöneldim.

Yatak odalarından birinden gelen inleme seslerini duyduğumda, beni gayri resmi bir porno filmde bulduğu için kadere lanet okudum ve kendime ayırdığım yere doğru yürüdüm. Geçici bir süreliğine de olsa. Burası oldukça güzeldi ve evim olmasa da, odamda bağlantılı bir banyo olması ve ikiz kık kafaların tam bir banyoyu paylaşması hoşuma gitti - dokunmadığım bir banyo.

Nyx'in sabrının düş almamı sağlayacak kadar uzun sürmeyeceğini düşünmüştüm ama lanet olsun, gerçekten bir düş almak istiyordum.

Lever'ın eli, sabah bir yığın domuz pastırması üzerinde terlemek - Nyx'in bisikletinin arkasında ilk kez domuz gibi kokmak istememem boşuna mıydı?

Çünkü pastırma, görünüşe göre, onun en sevdiği parfümdü. Değil.

Zamanım olup olmadığını düşünürken bile homurdanarak çantamı almak için kolumu kaldırdım ve ne kokusu aldım?

Evet.

Bira fabrikalarının temsilcileriyle yaptığım görüşmeler ve benzeri şeylerle yeni bir işe girmemin imkanı yoktu.

Kıyafetlerimi hızla çıkarıp banyoya girdim ve duşu sonuna kadar açtım.

Mekan eski ve fayanslar avokadonun şok edici bir tonunda olsa da, su sıcak akıyor ve her sabah ve gece birkaç dakika geçirmek için en sevdiğim yer haline geliyordu.

İçine atladığım gibi hızla köpürdüm ve tertemiz oldum. Eğer kolumda üç kat sabun kullandıysam, bu benimle sabun şişesi arasındaydı, değil mi?

Lever'ın benimle bir şansı olduğunu düşünme ihtimalinden bile ürpererek işimi bitirdim ve Nyx'in...

Ne?

Bara bensiz gitmesini tercih etmez miydin?

Bir şekilde gayri resmi olarak onunla çalışıyordum. Tüm bunlar, o ilk günden beri mutfaktan birkaç çeşni vermemi istemesi dışında benimle konuşmayan Rex'in tek kelime etmesine bile gerek kalmadan gerçekleşmişti. Buraya geldiğimden beri pek fazla insanla konuşmamıştım. Nyx haklıydı. Arkadaş edinmeye çalışmamıştım, hatta onunla arkadaş olmaya bile çalışmamıştım... Bu da birlikte yaptığımız ve çoğunlukla tartışmalardan oluşan sohbetlerden belliydi.

Bazıları çok havalıydı. Güzeldi.

Hah.

Nyx hakkındaki her şey beni sıcak ve rahatsız etti, soğuk değil.

Belki de Nyx'le kafa kafaya verip *konuşmaya* başladığımızda olanları tanımlamak için heyecan verici daha iyi bir sıfattı.

Havluyu duş kabininin hemen dışındaki kancadan çekmeye çalıştığımda hiçbir şey bulamayınca homurdandım, sonra duş perdesini açtım ve Nyx'in elinde havluyla orada durduğunu görünce çığlık attım.

Perdeyi tutup kendi etrafıma sararak bağırdım, "Seni sik kafalı. Burada ne işin var senin? Seni sapık!"

"Acele var'ın hangi kısmını anlamadın?" Parlak yeşil tuvaletin hemen yanındaki banyo duvarına yaslandı ve bacak bacak üstüne attı.

Bu adam gerçek miydi?

Dalga geçtiğim için bana kızıyor, sonra da sanki çok vakti varmış gibi orada dikiliyordu. Bu da neydi böyle?

"Jingles'ı kolumdan yıkamak zorunda kaldım."

Bana dik dik baktı. "Bunu yapmaya neden ihtiyaç duyarsın ki? O Lever'ı beceriyordu, seni değil." Bana kaşlarını çatı. "Yoksa bir şey mi kaçırdım?"

Ona kaşlarımı çatarak baktım, ne kadarını gördüğünü merak ettiğim için kızgın ve telaşlı hissediyordum.

Be

n. Piç kurusu.

Göğüslerimin ne kadarının görüldüğünü hesapladığımda

Perdeyi kenara çektim, yutkundum. "Lever bana dokundu. Kolumu tuttu." Kaşlarını çatığında nedenini anladım. Ve her nasılsa, kızgın olmama rağmen içim de rahatlamıştı. Bu adamın benim kişisel alanımla ne alıp veremediği vardı? Tabii söz konusu o olduğu zamanlar hariç ve doğruyu söylemek gerekirse bu konuda şikâyet edecek değildim. "O parmaklarla Jingle'ın amına dokunuyor olabilir. Ew." O bana göz kırptığında, ben de ona ters ters baktım, ta ki üşümeye başlayana kadar, "Şu lanet havluyu alabilir miyim? Şimdiye kadar yola çıkmış olabilirdik."

Omuz silkti. "Programı bozan sensin."

"Hayır. Lever yaptı." Bir nefes verdim ve alnımdaki saçların öne doğru düşmesine izin verdim.

"Eğer isteseydim

saçımı yıkardım. Ama gördün mü? Kurudu."

Homurdandı. "Biraz teselli." Başını yana eğip bakışlarını vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdirdiğinde dişlerimi sıktım.

Duş perdesinin yapışkan plastiği nemli tenime yapıştı ve onun orada durup, James Dean gibi havalı görünmesinden nefret ettim.

Kızgındım, mahremiyetimi ihlal ettiği için gerçekten öfkeliydim ama Nyx genelde böyle çalışmazdı. Nyx başka bir motorcunun bana dokunması ihtimaline kaşlarını çatı.

Beni kan davası güden kulüp fahişelerine karşı savundu ve babamın bana vurmasını engelledi. Bir hamle yapmıyordu, kafasında bana zarar verme niyeti yoktu. Bu yüzden garipti. *Başka kimse var mı?*

Güvenliğim için korkardım.

Ama bu Nyx'ti. Ve onu on iki gündür tanımama rağmen güvende olduğumu biliyordum. Boğazım düğümlendi, çünkü güvende olmak göreceliydi, değil mi?

Nyx'le ilgili hiçbir şeyin benim için iyi olmadığını çoktan anlamıştım ama yine de benimle konuşmak için çaba sarf eden tek kişi oydu.

Çoğu zaman beni kızdırmak için olsa bile.

Dudaklarımı yalayarak ona baktım, ta ki aklımdaki tek soruyu fısıldayana kadar. "Neden benimle konuşuyorsun, Nyx?"

Saçma sapan bir şey söylemediğinde şaşırdım mı? Söylediklerimi şakaya vurmamasına? Evet.

Şaşırdığımı kabul ediyorum. Ama yine de sözleri beni şaşırttı.

"Bilmiyorum."

Ona inandım.

O da bilmiyordu.

Nedense kendisine hakaret etmeme, değer verdiği insanlar hakkında ileri geri konuşmama izin verdi ve benden daha iyi tanıdığı tüm kulüp fahişeleri, ki burada İncil'den bahsetmiyorum, onlara nasıl davrandığımı konusunda sızlanmaya başladığında bana şüpheyile yaklaştı.

Neden?

Bütün bunları neden yaptı?

Neden bana göz kulak oldu?

Neden beni güvende hissettirdi?

Bu sorunun ona değil bana sorulduğunu biliyordum ama yine de kafamda dönüp duruyordu, ta ki "Geç kalacağız" diye fısıldamaktan başka çarem kalmayana kadar.

"Bekleyecekler." Ses tonu, eğer öyle derse sonsuza kadar bekleyeceklerini söylüyordu.

Ve belki de sonsuza dek yeterli olmayacaktı. Gözlerinde canlanan vaat için değil, aklımı, bedenimi ve en kötüsü kalbimi sikip atan bir vaat için.

Ona göz kırptım. "Hayır, Nyx." Ama evet demek istiyordum. Gerçekten istiyordum. Onda beni kötü olmaya davet eden bir şeyler vardı.

Kendim olmak için.

Ve bu korkutucuydu.

Tanrım, o kadar korkutucuydu ki beni derinden sarstı.

Ona en kötü yanımı göstermiştim. Geldiğimden beri her şeyim asi, kaba ve acımasızdı, peki neden?

Çünkü o ilk gece beni kızdırmıştı.

Nazik olmaya, iyi bir izlenim bırakmaya çalıştım. Ama her girişimim onun

beni ve kardeşlerimi bu yatakhaneye götürdü.

Ertesi gün kardeşlerden biri bana asılmaya çalışmış, bir diğeri de onlara kahvaltı, öğle ve akşam yemeği hazırlamam için işe alındığım için köleleri olduğumu düşünmüştü. Peki ya kulüp fahişeleri üzerime çullandığında?

İşte o zaman işler gerçekten değişmişti.

Lisede tanınan bir sürtük olmuştum ve o zamandan beri eski benin içinde boğuluyordum.

Kardeşlerimin tahammül edemediği kişiydi - muhtemelen bu yüzden onları çok az görüyordum. Kendimi üvey babamdan korumak zorunda kalan kişi... Bugün burada duran Giulia buydu. Kendini o zehirli evden kurtaran, Utah'ta devlet üniversitesine başlayan, bir şey olmak, annesinin yaptığından daha fazlasını yapmak isteyen kişi değil. Onu seviyordum ama Lizzie Fontaine'in kusurlarını da biliyordum. Onun bir erkeğe ihtiyacı vardı, ya benim? Benim bir erkeğe ihtiyacım yoktu.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu ve sesinde beni daha da güvende hissettiren bir şey vardı.

Nesi vardı bunun?

Bu boktan varoluşsal kriz karşısında, gözlerim orada biriken yaşları dökme ihtiyacıyla yandı, ama düşmelerine izin vermedim, çünkü onları yanlış yorumlayacağını biliyordum. Ondan korktuğumu düşünceğini biliyordum ve bir şekilde, her şeyden çok, ondan korktuğum fikrinin onu öldüreceğini biliyordum.

Öldürün onu.

Yutkundum ve fısıldadım: "Neden senden korkmuyorum?"

Bunun üzerine geri sıçradı, kafası arkasındaki boktan avokado fayansına çarptı. "Ha?"

"Beni duydun," diye cevap verdim, şaşkınlığını görünce sesim daha da güçlendi. "Beni duydun," diye tekrarladım, çenesindeki bir kas titreyince. "Senden korkmuyorum. Herkes korkuyor ama ben korkmuyorum.

"Beni asla incitmezsin. Yapmayacağını biliyorum ama benim için en kötü şeyin sen olduğunu da biliyorum çünkü beni istiyor olsan da, evet bunu görebiliyorum, sen *bu* beni istiyorsun. Hak etmeyen bu korkunç, boktan Giulia'yı-

"Kör bir adam bile seni istediğimi bilir Giulia," diye homurdandı. "Fazla bir şeye gerek yok."

Bunu görmezden geldim, çünkü geri adım attığını biliyordum. Ondan korkmadığımı söylemem, bir kadının onu sevdiğini söylediğinde başka bir erkeğin geri adım atmasına benziyordu.

Anladım.

Anlamıştım.

Bana mantıklı geliyordu ve bunun akıl sağlığım hakkında ne söylediğinden emin değildim.

"İleride bana zarar vereceksin. Motorcular aşık olamaz. Pek sayılmaz. Yolu, kulübü ve motorlarını bir kadını sevebileceklerinden daha çok severler."

Gözlerini kırıştırdı ama ondan çok kendimle konuştuğumun farkında gibiydi.

"Beni kıracaksın, mahvedeceksin ama yine de gerçek beni istiyorsun. Gerçek Giulia'yı. Bu nasıl kötü olabilir? Nasıl yanlış olabilir?" Bir an dudağımı kemirdim. "Bu benim," diye fısıldadım acımasızca. "Ben bir pisliğim. Bir tavrım var. İyi biri değilim."

"Ben de değilim." Bir elini saçlarında gezdirerek dağınıklığı daha da karışık hale getirdi. "Ben bir canavarım."

Bunu söylediğinde ciddi olduğunu biliyordum.

Saçmalamıyordu, sadece beni etkilemek için söylemiyordu. Yüzde yüz dürüsttü.

Birbirimiz için yanlış olduğumuza birbirimizi ikna etmeye mi çalışıyorduk?

Ya da sadece bu... Siktir. Beni en kötü halimle kabul edebilseydi, en iyi halimi gördüğünde ne düşünürdü?

"Canavar değilim ama iyi de değilim." Elimi uzattım. "Havluyu alabilir miyim?" Perdenin düşmesine izin verdim, çünkü ruhumdaki tüm kusurları görmüştü, kusurlu bedenimi görmesi nasıl daha kötü olabilirdi ki?

Kulüp fahişeleri gibi değildim. Bir cerrahın bıçağının yardımıyla havalı olmamak erkeklerin beni istemesine asla engel olmamıştı, ama titrek yerlerim vardı ve kığım mükemmel değildi, dizlerim biraz çukurdu ve kollarım çok kalındı. Ama orada durdum. Kusurlarım ve her şeyimle, bana havluyu vermesini bekledim.

Bana baktı. Gözleri benimkilerin üzerindeydi, ta ki yavaşça boyumdan aşağı süzülene kadar.

Dışarısı sıcaktı, bu yüzden vücuduma tam olarak bakmasına izin verdiğimde omurgamdan aşağı inen ürperti için bir neden yoktu.

"Bazı yerlerin güzel," dedi kalın bir sesle, gözleri göğüslerimdeydi.

"Teşekkürler," dedim kuru bir sesle ve parmaklarımla havluyu tutmaya çalıştım. "Hava akımı var," diye yakındım.

Öne çıktığında, benim aksime çok karanlık görünüyordu. Solgun değildim. İtalyan mirasım sayesinde tenim zeytindi ve saçlarım kestane renginde siyahın hemen o tarafındaydı. Altın rengindeydim sanırım, hiçbir yanımda beyaz değildi. Ama onun aksine? Bir iblis tarafından yaklaşılacak bir melek gibi hissediyordum.

Belki de öyleydin.

Hayatımda yaptığım en kötü şey birkaç park cezası almak ve belki de sicilime kırmızı ışıktaki geçme suçu işlemektir. Nyx? Adı bile gece demektir. Ama bahse girerim kırmızı ışıktaki geçmek onun en az endişelendiği şeydir.

Kahretsin, bununla ilgili her şey kötüydü ama yine de... Kendim olabilirdim.

Bunu biliyordum.

Bundan da öte, diğer tarafımın ortaya çıkmasına izin verebileceğimi biliyordum. Sıcak sütü seven yanımda. Lanet olası Comfy'sini gerçekten seven ve *Friends*'in tekrarlarıyla ciddi bir sorunu olan tarafım.

Koyu renk derisi, kot pantolonu ve yumuşak jarse Henley'siyle, annemin bana uzak durmamı öğrettiği her şeye sahipti - sadece derslerle değil, deneyimlerimle de, ama yine de onun ateşine pervane olmuştum, çünkü beni yakalamıştı.

Elbette, her santimetremi bilmiyordu, gözlerinin izini tenimde hissedebilsem bile, ama en kötü yanımda onu geri çekmemişti ve bu garip bir şekilde önemliydi.

Eli dışarı çıktığında dudağımın içini ısırardım.

Beklediğim gibi göğüslerime saldırmadı. Kığım bile avuçlamadı ya da doğrudan bacaklarımda arasındaki altına yönelmedi - ve inan bana, o kaltak Cammie'ye nasıl davrandığını görmüştüm...

Onun düşüncesi beni gerdi.

"Cammie ile aranda bir şey mi var?" Ona tokat atmışım gibi geri çekildi. "Tanrım, hayır."

Çenem gerildi. "Sadece onu beceriyorsun."

"Şu anda. Paylaşmıyorum," dedi.

Öfkelendim. "Evet. Doğru."

"Bilmiyorum. Diğerleri onu yalnız bırakmaları gerektiğini biliyor." "Neden?"

Omuz silkti. "Onu rahat bırakmalarını söyledim ve bıraktılar."

"Kulağa dışlanmışsınız gibi geliyor."

"Biz değiliz." Çenesini yukarı kaldırdı, sanki benimle tartışmayı bekliyordu, kendini buna hazırlıyordu ve Tanrım, kavgaya ne kadar hazır olduğunu gördüğümde bacaklarımın pelteye döndüğünü hissettim.

Heyecan ve uyarılma içimde uğuldadı. Tanrım, birdenbire azmıştım. Titrek ve sarsak bir halden aniden coşkulu bir hale geçmiştim.

Benim öfkemi

istiyordu.

Gazabımı.

Onu bekliyordu.

Bir erkeğin hedeflediği tüm olağan yerlere gitmesini beklediğim eli çeneme gitmişti. Başparmağı oradaki küçük çizgimi sıkıştırmıştı, bu yüzden bileğini tuttum ve ona sertçe, kaba bir şekilde, "Ben de paylaşıyorum. Aletini alkollü mendille temizleyene kadar seni becereceğimi sanıyorsan-"

İşte şimdi gözlerini kırptırdı. "Siktir

et." Omuz silktim. "Çay ağacı yağı o

zaman."

"Cinsel yolla bulaşan hastalıklara karşı doğanın savunması bu olduğu için mi?" Bir kahkaha attı. "Etrafına gelmeden önce sikimi temizlememi istiyorsan, benim için sorun yok. Ama ben temizim."

"Onu seni emerken gördüm."

"Her zaman lastik takarım." Dudaklarını büzdü. "Kulüp

kuralı." "Evet, eminim sen de diş barajı takıyorsundur..."

"Bir ne?" Yüzünü buruşturdu. "Ben amcık yemem. Bunun için orada değiller."

Ona göz kırptım. "Bu şimdiye kadar bir erkekten duyduğum en iğrenç şey olmalı."

"Bu onların da güvenliği için."

"Bunun beni rahatlatması mı gerekiyordu?" Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Siz iğrençsiniz." Havluyu kaptım ve hızla ona sarındım. Ama dikkatim başka yerdeyken eli belime dolandı ve beni yanına çekti.

"Ben bir günahkarım, Giulia. Kirliyim. Özüme kadar pisim. Ruhum kara ama bedenim temiz. Sorunlarımın en küçüğü cinsel yolla bulaşan bir hastalık."

"Bu şimdiye kadar yaptığım en romantik olmayan konuşma," diye onu kesin bir dille bilgilendirdim.

"Güllere ve mum ışığında akşam yemeklerine ihtiyacın olduğunu bilmiyordum." Güldü - bu sırada kalbimi kırdı, çünkü Tanrım, kahkahaları çok azdı. "Bir dahaki sefere hatırlat, geç kaldığın için kışına tekmeyi basmaya geldiğimde ikisini de yanımda getireceğim."

Gerildim. "Geç kaldık."

"Geç kalmaktan nefret ediyorum," diye beni bilgilendirdi. "Bunu bir daha yapma."

Bir parçam bundan sonra bilerek geç kalmak istiyordu ve lanet olsun, eğer bu düşünce amımı ıslatmadıysa. Tabii ki onun vücuduna sarılmak kadar değil.

Her santimini hissedebiliyordum. Zayıf gövdesinden ya da sadece birkaç yerinde yıpranmış olan cızırtılı kotla kaplı bacaklarının uzun, zayıf gücünden bahsetmiyorum.

Her santim dediğimde ciddiye dim.

Sikeyim.

Çok büyüktü.

Ürpertici bir nefes verdim ve "Bu çok aptalca" diye fısıldadım.

"Evet, öyle," diye cevap verdi ama kalçalarını bana doğru salladı. "Ama bunu istiyorum. Seni istiyorum."

Yüzümü başka yöne çevirirken gözlerimi kapattım. Nefesimi toparlamak, kafamı toparlamak için bir an durdum, dudaklarımı beni serbest bırakmasını sağlayacak kelimeleri oluşturmaya çalıştım ama yapamadım.

Yapamadım işte.

Bunun yerine uzandım ve elimi onunkine bastırdım. Parmaklarını kendi parmaklarımla kapatarak mırıldandım,

"Temiz olduğuna söz veriyor musun?"

"Evet. Tanrı aşkına Giulia, sana kirli gelmem." Ona inandım.

Güvenliğim onun için önemliydi. Bu konuda neden olmasın ki?

Bir yanım Cammie için üzülürken, diğer yanım seviniyordu ve bunun içindeki feminist hakkında ne söylediği tamamen başka bir konuydu.

Tüm bu kulüp binası feminist hareket için kötüydü ama bu benim sorunum değildi. En azından şu anda benim sorunum değildi.

Geleceğin Giulia'sı bunun her dakikasından pişmanlık duyacaktı ama Tanrım, bana karşı çok iyi hissediyordu. Çok doğru.

Ve bunun en kötü yanı neydi? Sarhoş değildim, bu yüzden suçu henüz içmediğim bir şişe votkaya atamazdım. Tüm inançlarım çöpe gidiyordu, çünkü bana hissettirdiği şey neydi? Yüce Tanrım, bunun bir anlamı olmalıydı, değil mi?

Bir değeri olmalı.

Sadece bir kez bile olsa, bilmem gerekiyordu. Anlamaya ihtiyacım vardı.

Parmaklarını açıp avucunun sıcaklığının karnıma batmasına izin verdiğinde, gidiciydim.

Her zamanki taktiklerden hiçbirini uygulamamıştı, sözde 'iyi çocukların' çıplak bir kadınla birlikte olduklarında yaptıkları hiçbir şeyi yapmamıştı. Aksine, her şeyi tersten yapmıştı ve ben bunu çok takdir etmişim.

İç çekerek kollarında iki büküm oldum ve "Bu bir hata" diye fısıldadım. "Hayattaki en iyi şeylerin hepsi öyledir."

Gözlerimi kırıştırdım ve bana her kelimesinde ciddi olduğunu söyleyen kararlılığı gördüm. O derin gözlere bakarak mırıldandım: "Öp beni?"

"Hiç sormayacaksın sanmıştım."

NYX

DAHA FAZLASINI İSTEDİĞİNİ BİLİYORDUM ama dudaklarına nazikçe bir öpücük kondurdum. En ufak bir öpücük, ağızlarımızın yumuşak bir fırçası, onu inletecek kadar nazık, ikimize de bir şey kanıtlamak için... Benim için sadece bir sikişten daha fazlasını ifade ettiğini kanıtlamak için.

Etrafım her gün güzel kadınlarla çevriliydi. Odaya girdiğim anda bacaklarını benim emrimle açan kadınlar. Podyumlarda yürüyebilecek kadar güzel kadınlar, ama kimse bu kaltak gibi değildi.

Kollarımdaki bu ince kıvrım kütlesi bir bedenden çok daha fazlasıydı.

O Lizzie'nin kızıydı ve beni ondan soğutabilecek bir şey varsa o da buydu. Ama kafamı kurcalayan da buydu. Çocukken annesine aşık olduğumu itiraf ettiğim için değil, o çok üstün biri olduğu için.

Şehirli ya da şehir kulübü üyesi bile değildi, Lizzie'nin kızıydı.

Ona iyi davranmalıyım. Lizzie bunu hak ediyordu.

Daha da ötesi, *Giulia* bunu hak

ediyordu. Daha iyisini hak ediyordu.

Bu da geri çekilmem gerektiği anlamına geliyordu ama yapamadım. Ne zaman o lanet olası bir odaya girse canlanan o tuhaf bağlantı, omuriliğime inen bir kırıcı gibi içimde yankılanıyordu.

Her bir darbeyi hissettim ama acı yerine kollarımdaki kaygan yumaktan mutluluk verici bir haz aldım.

Onu öncekinden biraz daha sıkı sıkarak, dudaklarımızın birbirine yapışmasına neden olan yumuşak bir fırça darbesi daha hediye ettim ve "Hatayı birlikte yapalım" diye fısıldadım.

Yutkunduğunda, onu yakaladığımı anladım. Ama bu skorda ne bir kendini beğenmişlik ne de bir palavra vardı. Aksine, içimde bir tür rahatlama vardı.

Bunu anladım.

Şehvet, ihtiyaç, uyarılma? Elbette, bunlar bana mantıklı geliyordu. Tutku ve arzu da. Hepsi uyuyordu. Onu korumam gerektiği duygusu da açıklayabileceğim bir şeydi. Etrafımdaki her kadını ve çocuğu korumak istiyordum. Bu ihtiyacın onun etrafında üç katına çıktığı gerçeğinden saklanabilir, bunu önemsiz olarak görmezden gelebilirdim.

O kollarımdayken, bu düşüncüyü bir kenara iterken biraz daha rahat nefes alabiliyordum.

Yüzümü boğazının kıvrımına bastırarak tatlı kokusunu içime çektim ve fısıldadım, "Kafamı sikeceksin Giulia, ama bedenimi de sikeceksin."

"Bu bir rica mı yoksa soru mu?"

Sesindeki eğlenceyi duydum ve bundan çok etkilendim. Nasıl etkilenmeyeyim ki?

İsteyebileceğimi düşündüğüm her şey ve hiçbir şeydi. Bir kadında küstahlıktan nefret ederdim. Tutkuyla nefret ederdim. Küstahlık başka bir şeydi ama Giulia tam bir orospuydu. Çivi gibi de sertti. Ama ben buna saygı duyuyordum ve lanet olsun ki onu teker teker becermek istemiyordum.

Bu düşünceyle sikim seğirince, "İkisi de" diye mırıldandım.

Homurdandı, sonra aramıza uzandı ve sikimi avuçladı. Bu ikimizin de yaptığı ilk ileri hamleydi ve bunu yapmasına izin verdim ve inleme şeklini sevdim.

"Siktir, kocaman olmuşsun."

Dudaklarımı ayırıp dilimi oradaki hassas derinin üzerinde gezdirmeye başladığımda bile, iniltinin sıkıntılı ve sevinçli bir karışım olması beni boğazına doğru sırtıtmaya itti.

"Bunu senin için iyi hale getireceğim," diye söz verdim, ondan gelen tereddütlerin nedenini biliyordum.

Açık bir soyunma odası söz konusu olduğunda büyük sikler harikaydı, ancak sikimi başka bir erkekle ölçmenin önemli olduğu günleri geride bırakmıştım. Çoğunlukla baş belasıydılar. Kaltaklar beni asla ortalama bir erkek gibi yutamazlardı ve ben de onları kırmaktan korktuğum için asla biriyle çok sert sevişemezdim.

Cammie'den hoşlanmamın nedenlerinden biri, boyumun dörtte üçünü derinlemesine yutabilmesiydi. Sadece bu bile Meryem Ana'nın her ayın ikinci perşembesi yatak odamda belirmesi gibi bir şeydi - lanet olası bir mucize.

"Eminim yapacaksın," diye cevap verdi. Yine sesi eğleniyor gibiydi ve bu hoşuma gitmediyse ne olayım, ruh halinin nereye gittiğini asla bilemezdim.

Ellerimin aşağıya inerek kıcını örtmesine izin verdim, sonra yanaklarını biraz ayırarak onu kendime doğru çektim ve ellerini bedenlerimizin arasına hapsettim. Dilimi nabzının attığı noktaya son bir kez değdirdikten sonra geri çekildim ve "Bir hata yapmaya hazır mısın?" diye mırıldandım.

Sabah doğan güneşi andıran sırtışı büyümeye başlamadan önce bana göz kırptı. Daha da genişledi, ta ki gözlerim kamaşana kadar.

"Çok isterim," diye karşılık verdi, sonra onu göğsüme doğru çektiğimde hemen ciyakladı. Bacaklarını ayırdı ve anında belime doladı, ben de bundan yararlanarak poposunu sıktım

Seksenli yıllarda yeni bir görünüme ihtiyaç duyan banyodan çıkıp, ona yapmak istediğim şey için çok küçük bir yatak içeren bir yatak odasına girerken tekrar.

Ama -ki bu kocaman bir ama- bu saçmalığın kulüp binasında yayılmasına ihtiyacım yoktu. Elbette, herkes paylaşmayacağımı biliyordu, ama Giulia'nın kardeşlerden biriyle yattığını öğrendikleri an, o da adil bir oyun olacaktı ve herkes benden ne kadar korksa da, bu bazı piçlerin sırf istediğim bir şeyden bir parça almak için kaderi kışkırtmayacağı anlamına gelmiyordu.

Ona sahip çıkmayacaktım ve bu onu tehlikeye atıyordu.

Elbette, ona dokunan herkes ellerini kaybedecekti, ama bu onu travmadan kurtarmayacaktı.

Tanrım, düşünce sürecim geri çekilmem için yeterliydi ve eğer uzanıp ağızlarımızı birleştirmeseydi muhtemelen geri çekilirdim.

Bunu yaptığı anda kendimi kaybettim. Düşünemiyordum bile, beynim patlamıştı, bu öpücüğün kafama aldığı darbeden sonra kafatasımda açılan delikten temizlenmişti.

Aletimde, kemiklerimde hissettim. Ruhum bile bu öpücüğün gücünden kaçamadı. Sanki bir...

Tanrım, bu öpücüğün yansımalarıyla uğraşırken zihnim neden şiddet dolu düşüncelerle doluydu?

Bilmiyordum, bu yüzden onu bir kenara ittim, bu basit bağlantıdan gelen iyiliğe, neşeye odaklandım.

Ağız şefkatliydi, öpücüğü yumuşaktı. Bir kirpiyi Brezilyalı gibi gösteren kadına hiç benzemiyordu. Dilini ağızma soktu, önce tereddütle, yumuşakça, sonra dillerimiz birbirine değince titredi, inledi, sonra sanki daha da yaklaşımaya çalışıyormuş da başaramıyormuş gibi kollarımın arasında kendini daha da yukarı çekti.

Karnı benimkine sürtünürken homurdandım, sıcaklığı aynı anda hem lezzetli hem de keyif vericiydi. Dilimi itti, daha sonra onu becereceğim gibi beni orada becerdi, ama bu şimdilik değildi. Bir dahaki sefere ona gözlerini yerinden oynatacak şeyler gösterecektim. Bu sefer onu hazırlamam gerekiyordu. Lanet olası piç sikim.

Homurdanarak geri çekildim ve özür dilemek için dilimi dudaklarının üzerinde gezdirdim. İnledi, sonra hemen benim izlediğim yolu izledi, gözleri tükürüğüme alkol katmışım gibi uykuluydu.

Bu bakış beni o kadar etkiledi ki kendimi kontrol etmek için bir saniye durmak zorunda kaldım. Odaklanmak zorundaydım. Nefes almalıydım. Kendimi onun içinde kaybedemezdim. Henüz değil, hiç değilse.

Gerçek beni ortaya çıkarmak işe yaramayacaktı. İşe yaramazdı. Kimse bununla başa çıkamazdı. Hiç kimse.

İblis içeride, üzerinde kurmaya çalıştığım kontrolü pençeledi. İçinde yaşadığı kafesi yırttı, kâğıttan yapılmış gibi yırttı ve sonra inledi, sessiz buyruğumu görmezden geldi ve ağızlarımızı bir kez daha birleştirdi. O inilti bana bir saniye daha ayrı kalmaya dayanamayacağını söyledi, ben de dayanamadım.

O öpücüğün içine battım. Onun ve ikimizin içinde boğuldum. Peki ya canavar? Sakinleşti. Sakinleşti ve ben sadece ona ve aramızdaki bağa odaklanırken rahatlayarak ürperdim.

Elimde olmadan, rahatlama beni bombardımana tutarken dizlerim büküldü ve sendeleyerek en yakın duvara doğru yürüdüm, desteğe ihtiyacım vardı, onu düşürmeden dik tuttuğumdan emin olmam gerekiyordu.

Onun ağırlığı benim için önemsizdi, ama benden bir parça isteyen iki karşıt taraf tarafından ikiye bölündüğümde, fazladan yardıma ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Beni bir kez daha diliyle becermeye başladığında, kontrol edemediğim şeyler hakkında endişelenmeyi bıraktım, düşünmeyi bıraktım. Sadece ona, bize ve bana hissettirdiklerine

odaklandım.

Bir iniltiyle, dillerimiz birbirininkine değene kadar, onun bana daldığı kadar ben de ona daldım. Ben onu yedim, o da beni yedi ve bu hayatımın en derin, en samimi öpüşmesiydi. Bar

Yok.

İçimdeki her ham parçayı açığa çıkardı, ışığa kavuşturdu ve gücüyle aklımı başımdan aldı, çünkü hiç kimse beni bu kadar etkilememiştir.

Onu duvara ittim, ellerini tuttum ve iki yanımıza bastırdım, orada sabitlenene kadar durmadım, yukarıda ve aşağıda yayıldım.

Ağzımı onunkinden ayırdığımda inledi, göz kapakları tembelce açılırken gözleri yalvarıyordu ve bizi bir kez daha birleştirmeye çalışarak öne doğru eğildi.

"Bir şeyi bilmeni istiyorum."

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

Kahretsin, ağzı öpücük yarasıydı, pembe ve kırmızıydı, çizgiler onları yalamak istememe neden olacak şekilde bulanıklaşıyordu.

"Piercinglerim var."

Tekrar gözlerini kırptırdı. "Ha?"

"Aletim delikli. Donanımımı gördüğünde çılgılık atarak odadan kaçmanı istemedim."

Bir an bana baktı, sonra gülünce başımı salladım. "Donanım mı?" diye kekeleydi.

Onun eğlenmesi beni eğlendirse de kaşlarımı kaldırdım. "Sikimi görmedin."

Dakikalar önce istediğim şeyi yaptı, dudaklarını yaladı. Kahretsin, neredeyse onun tadını alabiliyordum. Tatlı ve yumuşak, yastık gibi. Yediğim bütün çöreklerden daha güzeldi.

Gözlerim onun ağzına odaklanmışken küçük sırtışı dikkatimden kaçmadı, ben de bakışlarımın onunkilere kaymasına izin verdim, kıvılcımları gördüm ve mırıldandım, "Çılgılık atarak odadan kaçacak mısın?"

"Biri mi yaptı?"

"Geçen yıl bir hafta sonu gecesinde biraz sertlik isteyen bir şehir kulübü üyesi." Düzenli olmayanları becermekten nefret ederdim, ama o ısrarcıydı ve iblis de acıkmıştı... bu yüzden razı oldum ve pişman oldum.

"Sanırım bu canavar penisi kendim görmeliyim. Yani, söylentileri duydum ve bakışlarımı gördüm."

İçten içe irkildim, çünkü lanet olası kadınlar çenelerini kapalı tutamıyorlardı. Belki bazı puştlar egolarının okşandığını düşünebilirdi, ama ben? Ben mahremiyetimi severdim. Bu yüzden paylaşmadım. Cammie'nin benden, ona yaptıklarından bahsetmesi içimde çılgılık atma isteği uyandırdı.

Eğer dikkatimin uzunca bir süre bu küçük tükürük ateşinin üzerinde olacağından emin olmasaydım, Cammie'yi tartışmaya hakkı olmayan şeyleri paylaştığı için cezalandırmak amacıyla onu terslerdim. Bu konuda ciddiye dim. Giulia'yı beceriyorsam, Cammie'yle işim zaten bitmişti.

"Her ne duyduysan, saçmalık," dedim ona, ses tonumun çakıl taşı gibi olduğunun farkındaydım.

"Bu seni kızdırıyor, değil mi?" diye düşündü, beni incelerken başını yana eğdi. "Ne?"

Orospuların benim sikim hakkında konuşması mı?"

"Evet." Mırıldandı. "Sanırım bundan hoşlandım."

Sadece homurdandım, sonra kalçalarını ellerimle kavradım ve yatağa dönebilmek için onu kendime çektim. Yatağın üzerinde düz bir şekilde uzanabilmesi için çömeldiğimde, ayakta durma pozisyonuna geçtim ve ellerimin kemerime kaymasına izin verdim.

Giulia'dan gelmeyen bir inilti bana kendini belli etti.

Kaşlarımı çattım, sonra yatakhane ye girerken duyduklarımı hatırladım. Gözlerim kısıldı ve mırıldandım, "Kimi sikiyorlar lan bunlar? Kimsenin Prospect'lerle yatmaması gerekiyor."

Giulia homurdandı. "Kardeşlerimi gördün mü?"

"Maalesef." Homurdandım, sonra ona sıırttım. "Bu eğlenceli olmalı. Ailenle paylaşmak..." Omuz silkti. "Buna alışkırım. Eskiden annemi delirtirdi, getirdikleri tüm kızlar.

Bazen birlikte, bazen ayrı."

"Paylaşmaları beni neden şaşırtmıyor?"

"Her zaman." Bir omuz silkme daha. "Buna alıştım. Bunun sapkınlık olduğunu düşünmeyi o kadar geride bıraktım ki çitin diğer tarafındayım."

"Bilmelisin ki kulüp binasında daha kötü şeyler de oluyor."

"İnan bana, gördüm. Sikini çok fazla gördüm ama hiç fark etmedim.

donanım."

"Çünkü her zaman bir lastikle kaplıydım. Bu onu maskeler."

Bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve "Göster bana" diye mırıldanırken gözlerindeki merak ışığını gördüm.

Diğer yatak odasından bir inilti daha geldi ve kaşlarımı çattım. "Çığlık attın." "Ne zaman?"

"Sen duştayken."

"Evet. Beni şaşkına çevirdin," diye karşılık verdi ama sesi gülmek ister gibiydi.

"Neden gelip iyi olup olmadığına bakmadılar?"

Yanakları yanıyordu. "Çok çığlık atıyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Ve senin geldiğini duydular mı?"

"Ne?" Geri çekildi. "Hayır! Öyle demek istemedim." Kollarını altından sarkıtıp biriyle yüzünü kapatırken mırıldandı: "Yatakta o kadar gürültücü değilim. Bildiklerinden değil, lanet olsun."

"Yazık," dedim ona. "Bunu duymak isterdim."

Bana bakmak için kolunu kaydırırken gözlerini kıstı. "Örümceklerden ve böceklerden nefret ederim ve-"

"Anladım. Yani gelip kışını sürüngenlerden kurtarmıyorlar mı?" Ona gülümsedim, bu sefer gerçekten gülümsedim. Çünkü bir serserinin suratını bir saniye bile düşünmeden granit tezgâha çarpan bu çivi gibi sert kaltağın duş kabinindeki bir örümceğe çığlık atması fikri bende gülme isteği uyandırdı.

Gerçekten.

Öfkelendi. "Hayır. Piçler. Evden uzaklaştığımda bok öldürmeye kendim alışmak zorunda kaldım, ama ciyaklamayı durduramıyorum."

"Bakalım şimdi seni ciyaklatabilecek miyiz, ha?" Alay ettim, kalbimi parçalayan bir kıkırdamaya başlamadan önce burnundan solurken kahkahasını sevdim.

Onu bu şekilde görmeye bayılıyor, daha fazlasını, daha fazlasını istiyordum. Kemerimi çözerken kalbimin küt küt attığını hissettim. Bir porno yıldızı olarak çağrımı özlediğim hakkında tek bir yorum yaparsa, lanet olası odada kalacağımdan emin değildim.

Fermuarın üç düğmesini açtım, sikimi dışarı çıkarırken nefesimi içime çektim ve onun bu manzara karşısında gözlerinin açılmasını izledim.

"Tamamen sertleşti mi?" diye fısıldadı, otururken gözleri ve ağzı yuvarlanıyordu.

"Yarı." Kardeşlerinin onun çığlıklarını duymazdan geldiğini düşünmek beni biraz yumuşatmıştı. Ne kadar yazık.

"Tanrım," diye fısıldadı, her şeyden çok nefesinin altında. Yutkunduğunda zaten kaçıp kaçmayacağından emin değildim, sonra doğrulup sikimle göz hizasına geldi. "Kadınların rahim ağzı ancak bu kadarını kaldırabilir."

"İnan bana, biliyorum," diye homurdandım. "Serviksler ve vajinalar hakkında bir kadıncağızdan daha fazla bilgiye sahibim.

Lanet olası kadın doğum uzmanı." Beni azarlamak için yüzüme bile bakmayınca gözlerimi devirdim. "Neden daha korkunç hale getirdin?"

Kaşlarımı kaldırarak sordum: "Aletimin korkunç olduğunu mu söylüyorsun?"

Bunun üzerine sonunda sikime bakmayı bıraktı ve bana baktı. "Öyle olduğunu biliyorsun. Terminatör gibisin. Bir cyborg için uygun bir penisin var."

Ama kaçmıyordu.

Şükürler olsun, çünkü onun tüm ilgisi beni yeniden sertleştiriyordu.

"Bir cyborg sayılmaz. Kurusıkı ateş etmiyor," diye şaka yaptım, şakama kıkırdarken bir kez daha gülmesi hoşuma gitti.

"Bunu duyduğuma sevindim," diye mırıldandı, aletimin seğirmesine yetecek kadar küstahça. Bu manzara karşısında gözleri büyüdü, sonra uzandı ve parmaklarını aletimi kaplayan çeşitli piercinglerin üzerinde gezdirdi.

"Neden bu kadar çok aldın?"

"Onlar benim için değil," dedim ona dürüstçe. "Ha? O zaman kimin için?"

Aşağı uzandım ve frenulumdaki iki halkayı ovuşturdum, biri önde diğeri arkada. "Bu ilk başta klitorisine karşı iyi hissettiriyor, sonra, içine girdiğimde, G- noktanıza sürtünecek." Alt taraftaki uzunluk boyunca uzanan Yakup'un merdivenini parmakladım ve mırıldandım, "Bu seni o kadar sert boşaltacak ki ağlayacaksın."

Yutkundu. "Gerçekten mi?"

"Evet. Gerçekten."

"Neden üsse kadar inmiyor?"

Aletimin kenarının altından yarısına kadar devam ediyordu. "Genelde bu kadar alabiliyorum içer i." "Nasıl-"

Çünkü ne düşündüğünü biliyordum ve bundan nefret ediyordum, daha önce birdenbire nefret etmişim,

Cammie'nin bana kafa attığını görünce suratını dağıtmak istedim, çenesini tuttum ve başparmağımla işaret parmağım arasında sıkıştırdım. "Yapma. İşte bu yüzden ben de her zaman prezervatif kullanıyorum."

Alt dudağını ısırıldı. "Hiç senin kadar büyük biriyle birlikte olmadım."

"O zaman sana bir sürprizim var, çünkü içine girmemin tek yolu seni iyi hissettirmem." Bir saniyeliğine otuz bir çektim, elimi aletimin uzunluğuna sürttüm, ta ki onun dikkati tam da ihtiyacım olan yerde olduğu için kendimi biraz fazla tahrik olmuş hissedene kadar, ama aynı zamanda odaklanmak zorunlu olduğu için odaklanmadığım yerde de.

"Bacaklarını benim için açacak mısın bebeğim?" Bacaklarını ayırmadan önce bir saniye tereddüt etmesini ve yavaşça, dikkatlice bir kez daha dirseklerinin üzerine kaymasını izledim.

Sanki onu incitmemi bekliyormuş gibi temkinli bir şekilde bana baktı ve bu ruhumda bir şeyleri öldürdüğü için dizlerimin üzerine çöktüm ve istemeden iletiyor olabileceğim her türlü tehdidi ortadan kaldırdım.

İstediğim son şey onun korkmasıydı, bu yüzden sikim elimde ve hala dizlerimin üzerindeyken yatağa yaklaştım ve "Bu kadar uzakta olman ikimize de pek iyi gelmeyecek, değil mi?" dedim.

Gözleri kocaman açılmıştı ve içlerindeki sıcaklık beni yakıyordu. Bunu görmek hoşuma gitmişti, endişelerini ortadan kaldırdığımı bilmek hoşuma gitmişti ve bana doğru sallandığında, göğüsleri hareketle sallanıyordu, amina baktım ve kesilmiş olması sayesinde kayganlığını gördüm.

Genelde tercih ettiğim gibi çıplak değildi ama üzerinde biraz kıl olması beni rahatsız etmedi.

Yine de onu bunun için çalıştırdım, bir santim bile kıpırdamadan dokunabileceğim kadar yaklaşana kadar amını incelemeyi bırakmadım. O da biliyordu. O boşalana kadar sikmeyeceğimi biliyordu.

Bana.

Nefesimi amında hissettiği anda titrek bir inilti çıkardı ve sonunda onunla göz teması kurdum.

"Lütfen?" diye fısıldadı.

Ve istemeden de olsa, istemediği bir şey istedi. İstemeye hiç niyeti yoktu.

Çenemi eğdim ve dilimin ucuyla kıvrımlarından aşağı inmesine izin verdim, orasını burasını dürtüp dürtüyor, onu sarsıyor, kıcını sıkıyor ve gevşetiyordum, ta ki bir kez daha klitorisine gidip yüzeyinde gezinmeye başlayana kadar, vücudu da sarsılana kadar, ona ihtiyacı olduğunu bilmediği şeyi verirken kasları seğiriyordu.

Benimki gibi bir aleti olan bir adam kafa yapmada iyidir. Yeteneklerimi tatlı popolara bahşetmemiş olsam bile, bu unutulacak bir şey değildi. Birkaç dakika içinde yatakta kıpırdanmaya başladı ve dudaklarımı klitorisinin etrafında açıp sertçe emene kadar sırtımmı sağladı. Çığlık attı, elleri başımı tutmak için geldi, saçlarımı kökleri acıyana kadar kavradı. Bacakları etrafımda kenetlendi ve ben devam ederken haykırdı. Sert ve hızlı bir şekilde emiyor, dilimi oraya buraya savuruyor, sonra bırakıp bir parmağımı içine sokuyordum.

Ağzım ıslaktı, çenem, çenem ve yüzüm de, ondan zaten akan meyve suları sayesinde ve onu o parmakla becerirken, cam gibi gözlerini gördüm ve ona verdiğim hiçbir şeyi beklemediğini biliyordum.

Bir iniltiyle bana baktı, şimdiden çaresizdi.

Kahretsin, bu işte yeniydi, belki *yepyeni* değildi, ama geçmişteki sevgilileri kesinlikle orgazm departmanında yüksek başarı göstermemişlerdi. Repertuarımdaki tüm sikiş hareketlerini ona öğretmek için sabırsızlanıyordum.

Homurdanarak bir parmağımı daha soktum, sonra bir başkasını, dördüyle de dolana kadar. Arada klitorisini basit bir öpücükle ödüllendirdim, ama çoğunlukla parmaklarımı makaslamaya odaklandım, onu dolu olmaya alıştırdım.

Dördünü de aldığımda, ağızımda tükürük topladım ve klitorisinin üzerine düşmesine izin verdim. Titrediğinde, diğer elimle ovuşturdum, sonra parmaklarımı yukarı doğru kıvırdım ve amının önünü tırmıkladım. Parmaklarımı hareket ettirirken klitorisini emmeye başladım ve ancak hıçkırarak boşalmasına izin vermem için yalvardığımda, başlangıçta yaptığım kadar sert emdim.

Çığlık atarak, inleyerek ve hıçkırarak haykırdığında, zaferin içimde kükrediğini hissettim. Zirveden inerken yatakta seğirmesini izledim ve hırlamak istememe rağmen, "Başını vermediğini sanıyordum" diye sorduğunda ona cevap verdim.

"Bilmiyorum."

"Çok iyisin," diye fısıldadı, başını ileri geri, bir o yana bir bu yana sallayarak.

İltifat bile olsa, böyle bir zamanda başka sürtükleri düşünebilmesi egomu okşadı.

Normalde, memnun olurdum diye düşündüm. Bunun sadece bir yalan olduğunu bildiği anlamına geliyordu, ama bu *sadece* bir yalan değildi.

Hiçbir şey.

Ne olduğunu bilmiyordum ama 'hiçbir şey' değildi.

Ona kendimle ilgili tek söylediğim "Yanlış bir gençlik geçirdim," oldu. "Ve eğer Cammie'yi soruyorsan," diye homurdandım, "başka bir tatlı kıcın onunla yatmasına izin verdim."

Bunun üzerine yutkundum, tiksinti ya da zevkle değil, sadece sözlerimden şaşırılmış gibi. Belki de bu cevabı beklemiyordu, belki de asla bilemeyecektim...

Aslında bilmek istemiyordum, bu yüzden başımı eğdim ve hiç sormaması gereken bir şeyi sorduğu için onu cezalandırdım. Onun hassas, aşırı duyarlı klitorisini emerek, o

bir kez daha hıçkırarak ağlıyordu, hem kaçmaya hem de ikimizin de ihtiyacı olduğunu bildiğimiz şeyden kaçmaya çalışırken vücudu iki yana dönüyordu.

Bu arada parmaklarımı içinde tutuyor, onu birbirinden ayırıyordum çünkü çok dardı. Bunu, düşünmemesi gereken şeyleri düşündüğü için onu cezalandırmak için yapmayı düşünsem bile, bunu yapmam gerekirdi çünkü onu umursamayacak kadar kafasını sikene kadar benim için çok küçüktü ve beni kolayca alabilirdi çünkü doldurulmaya ihtiyacı vardı.

Eski dil becerme skorunda pratik yapmadığımı kabul ediyorum ama ne diyebilirdim ki? Bisiklete binmek gibiydi.

G noktasına dokunduğumdan emin oldum ve uzun, ince parmaklarım olduğu için Tanrı'ya şükrettim, böylece onu sürekli kızdırabiliyordum. Onu iki kez daha zirveye çıkardığımda ve boşalırken bir yaprak gibi titriyordu, ıslak ağzımı iç uyluğuna bastırdım ve o etli deri parçasını ısırđım.

Sarsıldı ama inlemekten fazlasını yapmadı ve bu benim testimdi. Uzun zaman önce öğrendiğim, bir fahişenin hazır olup olmadığının işaretiydi.

Bu yüzden, öyle olduğunu bildiğimde, diğer uyluğuna gitmem, onu da ısırđmam ve sonra günlerce lanet izimi taşıması için sertçe emmem hiç mantıklı değildi. Klitorisini emdiğim kadar sert emdim, kan kırmızısı olana kadar dokuya doğru tırmıkladım. Her iki tarafı da yağlandığında, bakışlarımın ona kaymasına izin verdim ve doğrulmaya başlarken sıırttım.

Kot pantolonumdan cüzdanımı çıkardım ve ona bakarken bir prezervatif çıkardım.

Yatağı uzanmış, kollarını ve bacaklarını iki yana açmış, gözlerini kapatmış, ağzını aralamış, nefes nefese kalmış gibi dudaklarından ağır ağır nefes alıyordu.

Kukusu parlak pembeydi ve kışının altında, göbeğinden çarşafı süslemek için akan tüm meyve sularından küçük bir ıslak nokta vardı.

Prezervatifi çekerken, hayatımda ilk kez, sikimi örttüğüm için içerledim. Neden? Biliyorsam ne olayım. Sadece biliyordum. O sıkı amcık bir eldiven gibi olacaktı ve onun her santimini, her kaygan, lezzetli santimini her santimime karşı hissetmek istiyordum. Cennet ve cehennem gibi hissettirecekti ve kendimi onun cazibesine kaptırmak için sabırsızlanıyordum.

Yatağı süründüğümde, ağırlığım yatağın kaymasına neden oldu, gözleri irileşti. "Hiç," diye mırıldandı kalın bir sesle, "hiç, hiç, hiç-"

Dudaklarım kıvrıldı ama bunu zaten bildiğimi ona söylemedim.

Hiç boşalmamış mıydı, yoksa ilk kez biri onu diliyle sersemletmiş miydi, emin değildim ama her iki durumda da bu çok utanç vericiydi ve eski sevgililerinin onu yatakta yüzüstü bıraktıkları için beynine bir kurşun sıkmaları gerekiyordu.

Gerçi belki de değildir, çünkü ona yaptığım şey yüzünden bu kadar sersemlemişse, belki de onu becerdiğimde New York'a gitmeyi asla düşünmezdi. Burada kalırdı, elinin altında ve-

Ve ne?

Çenem sıkıştı, New York'a gideceğı düşüncesi gülümsememi azalttı, çünkü bu boş bir tehdit değildi.

Bu olasılık daha önce beni rahatsız etmişti ama şimdi buradaydı, suları dilimde, tadı ağzımda ve amı sikim için ıslanmıştı, onun altımdan başka bir yerde olmasını düşünmek bile istemiyordum.

Belki de ruh halimdeki değişimi gördü, belki de bir şeylerin farklı olduğunu düşündü, yani haklıydı. Onun üzerine gittiğimde, zihnim bazı şeyleri çarpıtmıştı. Ona asla zarar vermedim ve bunu bildiğini anladım çünkü kaçmadı. Sadece beni izledi, avını gözleyen bir yırtıcı hayvan olduğumu biliyormuş gibi ihtiyatla beni izledi.

Ağır nefes alış verişiyle göğüsleri sallanınca aramızdaki kumaşa içerledim. Buna içerledim.

Bizi ayıran herhangi bir şey oldu ve onu örttüğüm kadar hızlı bir şekilde ayağa kalktım ve Henley'imi yırtıp başımdan geçirdim.

Göğsümü görür görmez uzandı ve parmaklarını göğüs kaslarımın üzerinde gezdirdi. Parmakları göğüs uçlarımdaki piercinglerle oynadığında, onları çekiştirirken kaslarını kaldırdı ve ardından "Neden bu kadar metalle dolu olmayı seviyorsun?" diye sordu.

"Merak etmeyin, kemiklerimin çoğu kalsiyumdan oluşuyor."

Kafatasımdaki titanyum plaka dışında. On dokuz yaşımdayken bir bar kavgası yüzünden. Ama bunu bilmesi gerektiğini düşünmedim.

Sorusuna omuz silktim. "Neden olmasın?"

Dudakları kıpırdadı ve ona baktığımda, yıpranmış çarşafların üzerindeki kremi ve altın rengi görüntüsünden hoşlandığımı itiraf etmek zorundaydım. Tanrı aşkına kulakları bile delinmemişti ve hiçbir yerinde mürekkep yoktu.

Dilimle onun sularının tadını çıkarmaktan kendimi alıkoyamadığım gibi, eğilip meme ucunun tepesini dudaklarımın arasına alıp çekiştirmekten de kendimi alıkoyamıyordum.

O narin ucu ısırırken, "Sadece küçük bir penis," diye mırıldandım.

Homurdandı. "Kimse sana böyle bir şey söylemedi."

Kendime rağmen gülmek zorunda kaldım ve sonra bunun bugün bana bunu ikinci ya da üçüncü kez yaptırdığını fark ettim.

Kahretsin, suda bir şey mi vardı?

Neredeyse çocuğu bir maçta gol atmış bir futbol annesi gibi bana gülümsedi ve sonra bir elinin parmakları başımın üzerinde gezindi, saçlarımın arasından geçti ve gözlerimi kapatıp bu samimi dokunuşun tadını çıkarmak istediğimde, saçımı tutup çekiştirerek hem şımarttı hem de beni tahrik etti.

Beni tekrar aynı seviyeye getirerek, ağzı ve benimki yakın bir şekilde gezinirken, "Benimle alay etmeyi bırakacak mısın Bay Terminatör?" diye homurdandı.

İçimdeki iblisin onun ses tonuna tepki verdiğini hissettim, talebi üzerine genişledi ve parlak bir şekilde alevlendi ve onu serbest bıraktım.

Kalçalarını tuttum ve onu yukarı çektim, böylece leğen kemiği yatağa düz değil, kavisli duruyordu. Körü körüne, yatağın başındaki yastıklardan birini tuttum ve bir dakika içinde onu hafifçe yeniden düzenledim, böylece kalçaları daha yüksek, kıcı öne doğru eğildi ve bacakları olabildiğince geniş açıldı.

Sulu amcığını görünce ağızım tekrar sulandı, ama kılıflı sikimi tuttum ve sıcaklığına bastırdım.

Kırmızı, kaygan et, sikimin kirli çizgilerine karşı çok temiz görünüyordu. Kirli *olduğundan* değil. Ama bu kadar çok çivinin, bu kadar çok metalin görüntüsü, amının parlaklığının tam tersiydi.

Bakire olmasa bile çok uzakta olmadığını biliyordum. Bu amcığa birilerinin girmesine izin vermişti ama onlar ben değildim.

Ona bir erkeği becermenin gerçekte ne demek olduğunu göstermek üzereydim.

Kalçalarımı sallarken, aletimin onun suları arasında kaymasına izin verirken, piercinglerin çıkıntılarının ona karşı çentiklenmesine, yumuşak kıvrımlarına sürtünmesine ve sallanmasına izin verirken, ağzının çalışmaya başladığını, yutmaya başladığını ve parmaklarının çarşafların derinliklerine kazıldığını izledim, beni pençeleyemediği için onları pençeledi.

Karnı dalgalanarak seğirmeye başladığında mırıldandım: "Bundan alabildiğin kadar alacaksın, değil mi bebeğim?"

Bunun üzerine gözleri irileşti ama başını salladı. "Evet," diye inleyerek onayladı.

Ucunu girişine doğru kaydırmadan önce şaftımı tabanda tuttum. İçeri iterken, alışmasını bekledim. Kaşlarının üzerinden bir rahatsızlık parıltısı geçti ve nefesini yakalaması için bir saniye sürmesine izin verdim. Diğer elimle uzanarak klitorisini ovmaya başladım ve saniyeler içinde yukarı doğru sallanmaya başladı, dokunuşumu ararken bacakları genişliyordu. İçine biraz daha ittim, en fazla birkaç santim daha, rahatsız olup olmadığını anlamak için yüzünü izledim.

Ancak merdiveni dokularında hissetmeye başladığı anda, göğüsleri depremdeki jöle gibi titremeye başladı ve tahrikinin artmaya başladığını hissedebiliyordum, bu da bende, eline ilk kez Playboy dergisi almış genç bir adam gibi kendimi boşaltma isteği uyandırdı.

Dişlerimi sıkarak klitorisini ovmaya devam ettim, yavaş ama emin adımlarla içeri itiyordum. Merdiven benim de ölçüm sistemimdi. Genellikle kadınların canlarını yakmadan dayanabilecekleri kadardı. Özellikle de ilk başlarda.

Aletimin dörtte üçü o son çentiğe girdiği anda klitorisini ovmayı bıraktım ve ellerimi omuzlarının iki yanına bastırarak üzerine eğildim.

Üstünde gezinirken, kasık kemiğimi klitorisine sürttüm, orada baskı olduğundan emin olmak için ileri geri salladım. Kalınlık, basınç değişimi ve içindeki tüm farklı dokularla uğraşırken göz kapakları titriyordu.

Fazladan bir yol kat ettim. Prezervatiflerim onun zevki için 'yivli' değildi. Bütün sikim öyleydi.

Kalçalarımı eğmeye başladığımda, yavaşça ileri geri salladım. Onu bu işe alıştırmak istiyordum, çünkü bunun tek seferde olup bitmesine imkân yoktu. Eğer öyle olsaydı, onu sert ve hızlı bir şekilde sikerdim ve aldığı zevk umurumda olmazdı. O kapıdan o kadar hızlı çıkacaktım ki, yataktan çıkarken prezervatifi çöpe atmadan önce hâlâ sikimde olacaktı.

Ama bunu tekrar istedim.

Ve tekrar.

Dürüst olmak gerekirse, akıl sağlığım için çok fazla tekrar var.

Bu yüzden dikkatliydim ve dikkatli olmamla tanınmazdım. En azından *bu kadar* dikkatli değildim.

Titrek bir nefes vererek tüm ağırlığımı kollarıma verdim ve boşalmamaya, ona çok sert bir şekilde sokulmamaya odaklandım. Alnımda boncuk boncuk ter vardı ve omurgamdan aşağıya doğru sızladığını hissedebiliyordum.

Çiğerlerim koşuyormuşum gibi ağrımaya başladı ve kalbim sistemimde dolaşan aşırı adrenalinle çarpıyordu. Sorun şuydu ki, canavar itmek ve becermek istiyordu. Ama ben onu elimde tutuyordum. Mucizevi bir şekilde.

Sonra, her şeyi berbat etti.

Elleri belime geldi, etrafımda dolandılar ve tırnaklarını sırtımın alt kısmına, arka karın kaslarımın olduğu yere batırdı.

O hafif iğneyi hissettiğim anda kanın başıma hücum ettiğini hissettim. Tanrım, o kadar hızlı oldu ki ereksiyonumu kaybetmeliydim, ama bunun yerine tüm mantığımı kaybettim.

Hareket

ettim.

Çabuk.

İttim.

Sertçe.

Ve onu

becerdim.

Öfkeyle.

İçine girdim, ama bu arada aklım başımda olduğu için yarısını dışında tutabildim. Yine de bana

yapıştı. İtmek yerine, üstünden kalkmam için bağırmak yerine, kolları ve bacaklarıyla beni kavradı, üstüne çıkana kadar tatmin olmadı, bizi ayıran hiçbir boşluk yoktu, bizi tutan hiçbir şey yoktu

Ben bizi başka bir seviyeye taşıırken.

Hiç dokunmadan, hiç alay etmeden etrafımda sıkıştı. Kulağıma çığlık attı, teri, sıcaklığı ve kokusu beni çevreledi, ben de beni çekirdeğime kadar yok eden ateşli bir patlamaya dönüştüm.

Gözlerimin arkasının karardığını hissettim ve ciğerlerim artık sadece yanmıyordu, acıdan yanıyorlardı, çünkü saf zevkin sistemimde dönmesine izin verdim, beni yenilerken bile beni temizledi, hatta parçalarımı hayata döndürdü. Uzun zamandır ölü olan parçalarımı.

Onun tutkusunun sıcaklığında, bazı parçalarımın yeniden uyandığını fark ettim. Bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu sadece zaman gösterecekti.

GIULIA

YARALIYDIM.

Tanrım, çok ağrım vardı. Ama lanet olsun, o kadar iyi hissettirdi ki, dizlerimle Nyx'in kalçalarına yapıştığımda bile, altımdaki bisikletin zonklaması tüm ağrıyan noktalarımın masaj yapıyor gibi görüldüğü için pişman olamadım.

İçimde, daha önce hiç dokunulmamış bir parçama dokunduğunu hissettim ve bu biraz canımı yaksa da aynı zamanda destansı bir duyguydu. Sanki... kahretsin, neredeyse ilk kez seks yaptığım ve o tek hareket sayesinde aptalca bir şekilde kızlıktan kadınlığa geçtiğimi hissettiğim zamanki gibi.

Tamam, benden bir kadın yaratmamıştı ama Tanrım, bir şey yapmıştı.

Ertesi gün biraz tahta gibi yürüyeceğimden emindim. Kahretsin, vardığımızda ve bisikletten inmek zorunda kaldığımda yardıma bile ihtiyacım olabilirdi... bu olasılık, yerleşkeden West Orange'a olan yolculuğun gerçekte olduğundan daha uzak olmasını dilememe neden oldu, bu gerçeğin varlıklı ilçeyi sonuna kadar kızdırması gerektiğini biliyordum çünkü ana şehre doğru ilerlerken o kadar çok gösterişli evin yanından geçtik ki, gerçek dışıydı.

Her ne kadar bir motorcunun kızı olsam da, bir motorcunun kaltağı değil, bunu eğlenceli bulduğumu itiraf etmeliyim.

Orijinal Şeytan'ın Günahkârları'nın bunu bilerek yaptıklarını, kalplerinde neşe ve zihinlerinde kötülükle çevredeki topluma burun kıvırdıklarını hayal edebiliyorum.

Dürüst olmak gerekirse, yol boyunca tanıştığım ve zengin oldukları için dünyanın sahibi olduklarını düşünen piçler, Günahkârlar'ın adresinde beni oldukça memnun etti.

Burası da çok güzeldi. Etrafımız yeşilliklerle çevriliydi. Her yerde ağaçlar vardı, küçük kümeler halinde siteler ve müstakil evler birbirinden ayrılıyordu. Yollar boyunca tarlalar uzanıyordu ve bunlar sadece golf sahaları da değildi.

Yani, bölgeyi hatırlıyordum. Burada uzak kaldığımdan daha uzun süre yaşamıştım ama bu garipti. Bir çocuk olarak hatırlıyordum, bir kadın olarak değil. Tüm yetişkinlik anılarım Utah'a dayanıyordu. Ve lanet olsun, yeşil tepeleri geçerken, iliklerime kadar hatırladığım bir kasabanın derinliklerine doğru ilerlerken, Utah'tan ne kadar nefret ettiğimi fark ettim.

Elbette, bir eyaletten nefret ettiğinizi söyleyemezsiniz, sadece bir kasabadan nefret edebildiniz, ama oraya girdiğim anda sadece eve gitmek istemişim. Bir bakıma sorun eyalet değildi, sadece annemin beni oraya getirmiş olmasıydı. Beni ve kardeşlerimi bir hevesle evimizden

ve bildiğimiz her şeyden uzağa, başka bir yere götürmüştü.

Tabii ki, *şimdi* bunun bir heves olmadığını biliyordum. Babamın ona ulaşamayacağı bir yere gitmişti. Umursasaydı ulaşabilirdi ama umursamamıştı, bu yüzden bizi yalnız bırakmasına yetecek kadar uzağa gitmişti.

Ama özlediğim kişi o değildi.

Arkadaştan öte bir aile olan Yaşlı Hanımları ve çocukları özlemiştim.

Ve en kötüsü ve muhtemelen her şeyden daha fazla boktan tavrıma neden olan şey, neredeyse hiçbirinin hala orada olmamasıydı.

Çocukların çoğu benim yaşımdaydı ve burada kalmamışlardı. Acımasız bir hayattı, bu yüzden geçmişlerinden uzaklaşmak ve şiddet ve ölümle dolu bir kefen içinde başlayan hayatlarında bir şeyler yapmak için şehre kaçmış olsalardı şaşırmazdım. Yaşlı kadınlara gelince, çoğu ya ölmüş ya da annem gibi motorcu kadını olmanın kolay bir şey olmadığını anlayıp başka bir yere kaçmıştı.

Belki de annem bazılarına, başlarına daha fazla bela gelmeden önce dişlerinin arasına bir ısırık alıp oradan siktir olup gitmeleri için ilham bile vermişti.

Günahkârlar yerleşkesini biliyor olsam da, gizli bir anı gibi olsa da, o kadar çok eski yüzü özlüyordum ki, şimdi düşününce zaten olduğumdan daha mutsuz olmadığımı şaşıyorum.

Ev artık ev değildi.

Annem de eve gelmemişti.

O kadar uzun süre soğukta kalmıştım ki donmaya başlamıştım.

Nyx'e yakın olduğum için birdenbire nasıl ısındığımı düşünmek istemiyordum.

Ona bir şey vermek, onunla herhangi bir ilişkiye girmek sadece bela aramaktı ve ben annem değildim. Genç yaşta hamile kalmaya hiç niyetim yoktu. Düzgün bir adamla olsa belki, ama bir motorcuyla? Kesinlikle hayır.

Bu düşünceyle ürperdim ve Nyx omzunun üzerinden "Üşüdün mü?" diye seslenince yüzümü buruşturdum. "Hayır," diye bağırdım ve anladığından emin olmak için ellerimle belini sıktım.

Üşümüyordum.

Ben ise tam tersiydim.

En iyi yerlerim sıcaktı ve içim de sıcacıktı. Sanki çok kısa bir süre içinde çok fazla kucaklanmıştım ve her biri üzüntümün bir parçasını hafifletmişti.

Tamam, bu bana bile saçmalık gibi geliyordu, bu yüzden mısır tarlalarına, tepemde beni kör etmeye niyetli bir altın topu gibi parlayan parlak beyaz güneşe odaklandım ve benimle böyle bir canavara nasıl binileceğini bilen güçlü motorcu arasındaki motorun zonklamasının tadını çıkardım.

Korkarım ki ailemin kızıydim.

Sayamayacağım kadar çok kez kardeşlerimin motorlarının arkasına binmiştim. İddialarına göre, kendi motorlarının arkasına binmesine izin verdikleri tek kaltak bendim ve eğer bunu sevmediysem lanet olsun.

Beş orgazmdan sonra -evet, *beş*, çünkü Nyx müthiş bir aşıktı- çığlık atmak, kükremek ve içimdeki sevinç fırtınası, gölgeleri dışarı atıp bu günü başladığından çok daha neşeli hale getirirken resmen zil takıp oynamak istedim. Yerleşkede uçmuştum ama şimdi? Şimdi mi? Gerçekten uçmak gibiydi. Saçlarımdaki rüzgâr at kuyruğumu deli gibi savuruyor, hava tenime çarpıyor, günün sıcaklığı kafeste olsaydım çarpmayacağı şekilde etrafımda ısıklık çalıyordu.

Lanet olası hayat buydu.

Kasabaya vardığımızda neredeyse hayal kırıklığına uğrayacaktım, çünkü bu yakında inmem gerektiği anlamına geliyordu - titreyen, ağrıyan iç kalçalarım lanetlensin. Elbette, dönüş yolculuğunu dört gözle bekliyordum ama belki de beklemiyordum.

Belki Nyx ortadan kaybolur, beni barda bıraktırdı ve eve dönmek için başka bir yol bulmam gerekirdi...

Eğer gelip kıcıımı geri almazsa Günahkarlar taksi parasını ödeyecekti.

Kesinlikle. Ya yapmadıysa? Beni burada bırakırsa, bunun bedelini de öder.

Nyx'in bir sonraki öğünü müshil ilacıyla geçiştirmeyi, beni kasabada terk etmeye kalkışması ihtimaline karşı önleyici bir saldırı planı yapmayı ve sonra da arkama bile bakmadan yola koyulmayı düşünürken, ana caddeyi geçtiğimizi ve kaşlarımızı kaldırmama neden olan müstakil bir binaya yaklaştığımızı fark ettim.

Gittiğimden beri kasaba değişmişti. Bunda şaşılacak bir şey yok. Pek çok zincir açılmıştı, büyük markalar ve büyük isimler caddeleri doldurmuştu, ancak hepsinin ortasında, işlek bir caddenin ve büyük bir otoparkın hemen yanında, mini bir alışveriş merkezinden daha küçük ama yine de etkileyici bir bina zinciri vardı. Toplamda dört vitrini olan bu binaların her bir işletme için özel olarak inşa edildiğini gördüm.

Her şey elimizin altındaydı ve bunu başarmak için kimin kolunu büküklerini ya da kırdıklarını merak ediyordum.

Bir lokantanın yanında bir striptiz kulübü, bir barın yanında bir garaj mı?

Garip bir şekilde, ön tarafını nasıl süslediklerinden dolayı uyuyordu.

Mutlu Günler'den bir şey gibiydi. Binanın etrafı gümüş ve kromla kaplıydı.

Bir köşede, tahminimce en çok yer kaplayan garaj vardı. Yola doğru açılı bir şekilde uzanıyor, bir şekilde diğer işyerlerinden uzak kalmasını sağlıyor ama yine de yaptığı işi yapıyordu.

Dışarıda park edilmiş bir sürü bisiklet vardı ve Nyx'in paylaştığı kadarıyla bu yerlerin hepsinin yepyeni olduğunu düşününce bunun nasıl mümkün olduğunu merak ettim. Ne bir personel, ne bir masa görevlisi ne de bir müşteri vardı.

Öyleyse neden ön tarafta bir düzine bisiklet ve birkaç araba vardı?

Striptiz mekânı tamamen siyah cam ve daha fazla kromdan oluşuyordu. İçerisi görünmüyordu ama kapı ön tarafın ortasındaydı ve gülmek zorundaydım ama bir dizi bacağa benzeyen devasa bir kemerdi. Altta daha ince, üstte daha kıvrımlı ve tepe noktasında belirgin bir tür 'inci' vardı.

Bu piçlerin her şeyi dilleri yanaklarında sabitlenmiş ve iki ellerinin orta parmaklarını dünyaya kaldırmış olarak yapmadıklarını bilseydim, art deco olabilirdi.

Lokanta retro vintage bir şıklıktaydı. Neredeyse orada çalışıyor olmayı dileyecektim, ama bar direnişin parçasıydı. Tabelasında her türlü saçmalık vardı, ama dünyaya "Daytona" ilan ediyordu, bu adamların yarışmadığını düşünürsek kesinlikle bir şakaydı. Yarışmak motorculara yakışmazdı, yolları kendi mallarıymış gibi ele geçirseler ve hız sınırları gibi önemsiz şeyleri umursamadan otoyollarda uçsalar bile.

Daytona tabelasının arka planı siyah-beyaz dama tahtasından oluşuyordu, ancak ortada, ismi destekleyen bir tür tekerlek yığını vardı ve her iki yanında eski bir Cadillac'ın devasa çamurlukları bulunuyordu. Yanlarında da Fender gitarlarının modelleri vardı.

Biraz dağınıktı ama bir şekilde uyuyordu.

Ön taraf ahşaptı ama daha fazla krom dokunuşa sahipti ve kesinlikle motorcu barı diye bağırıyordu.

İşlerini kime yönelik yapacaklarını merak ediyordum; yerlilere mi, motorculara mı, yoksa bu civarda yaşayan ve normalde motorcuların sahip olduğu bir yere uğramaktansa burunlarını havaya dikecek olan elit kesime mi?

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde garajın önünde durduk. Nyx bacağıma dokunup, giydiğim şort sayesinde açıkta kalan baldırımın kıvrımını eliyle okşadığında, nasırlı avuç içleri uyanık olması gerekmeyen sinir uçlarını canlandırırken ürpermek için kendimi zor tuttum.

Daha önce onları sersemletmişti.

Bu hareketine aldırmadım, çünkü garajın önünde toplanmış olan kalabalığın geri kalanına

göstermediği bacağına dokundu.

Bu yerle ilgili özel bir şey yoktu, gerçekten görünen diğer işletmeler gibi değil

Oldukça klas.

Motorcuların kibar olamayacağını düşündüğümünden değil, sadece...

Kahretsin, bu düşünceyle kendimi bir mezara gömüyordum, değil mi?

Özellikle de motorcu olduğumdan beri.

Suratıma bir tokat atmak isteyerek bisikletin arkasından indim ve onun da inmesini bekledim.

O bunu yaparken ben de formundaki kaslara baktım, Henley'i ve kot pantolonunun dar kesimi sayesinde açıkça görülebilen kaslara. Kibirli bir adam değildi, bu kadarını biliyordum. Saçları genellikle darmadağınktı, jöle ya da başka bir ürün kullanmayı denese bile yeterince uğraştıktan sonra genellikle yıpranırdı. Çenesi çoğu zaman sakallıydı, ama hiç tıraş olmadığını düşündürecek kadar yoğun değildi ve aynı şeyleri farklı renklerde tekrar tekrar giyme eğiliminde olsa bile kıyafetleri temizdi.

Botları cilalıydı, güzel kokuyordu ve babamın her zaman yaptığı gibi tırnaklarında nadiren boktan yağ veya motor yağı vardı, bu da beni her zaman tiksintiyle ürpertmiştir.

Hayır, Nyx güzel yüzünden çok daha fazlası için güzel bir numuneydi ve kıyafetleri yarı çıplak gördüğüm için minnettar olduğum lezzetli bir vücudu çerçeveliyordu.

Bir yanımda ben çırılçıplakken onun soyunmamasına surat asmak istiyordu ama anlıyordum. Rahatsızlığımı en aza indirmeye çalışıyordu ve iri olmasına rağmen lanet bir anakonda değildi. Hangi aptal kaltağın ona cüssesi yüzünden kompleks verdiğini merak ediyordum.

Hem içimde kayan o kocaman sakin anıları, hem de o sakin etrafında kaç kadının daha kremlendiğini bilmek istemediğim gerçeği yüzünden aşırı ısındığımı hissettiğimde bile ona döndüm ve "Garajda da yardım ediyor musun?" diye sordum.

Homurdandı, sonra elimi tutup parmaklarımızı birbirine kenetleyerek beni şaşkına çevirdi. Bir an için ellerimizin birleşmesine bakmaktan başka bir şey yapamadım, sonra benimkini onunkinden çekip aldım ve "Ne yapıyorsun?" diye tısladım. Hızla kalabalığa baktığımda kimsenin görmediğini gördüm,

ve küçük merhametleri için Tanrı'ya şükrederek, "Serbest oyun olmamı mı istiyorsun?" diye tükürdüm. Kardeşlerin nasıl koştuğunu biliyordum.

Her şey serbestti, özellikle de serbest oyun olarak kabul edilen bir şeyde. Elbette bir motorcunun kıızıydım ama bu, yıllar içinde pek çok kızın kulüp fahişesi olmasını engellememişti. Birçoğu annelerinin adımlarını takip etti.

Sürtükler.

Tamam, tamam, kaba davrandığımın farkındaydım, özellikle de bir motorcu için bacaklarımı açmışken, ama tatlı popolardan *nefret eden* bir anneyle büyümüştüm. Bu tür saçmalıklar bir kıza yapışırdı ve dürüst olmak gerekirse, o sürtüklerle zaten kardeşçe bir arkadaşlık yoktu. Parmağında yüzük olsun ya da başka biriyle çıksın ya da çıkmasın her motorcuyla yatarlardı. Hiç sempati hak etmiyorlardı çünkü herhangi bir yaşlı kadını gözlerini bile kırpmadan becerirlerdi.

Nyx bana kaşlarını çatmış olsa da itiraz etmedi ve daha fazla tartışmadan parmaklarımdaki tutuşunu bıraktı. Beni bıraktığı için rahatlamış mıydım yoksa üzülmüş müydüm emin değildim. Diğer çocukların aramızda bir şey olduğunu düşünmelerini kesinlikle istemiyordum, çünkü eğer düşünürlerse, her zamankinden daha fazla teklif alırdım ve Lever'ın flört anlayışını deneyimledikten sonra, ne kadar azına katlanırsam o kadar iyiydi. Ama onun elini tutmak da iyi hissettirmişti.

Güzel.

Tanrım, bu da başka bir aptalca düşünce zinciriydi. Aptalca, aptalca, *aptalca*.

Bu sefer yüzümü yumruklamak istedim, çünkü yüzümü avuçlamam yetmedi.

nefes aldım ve başka bir şey söylemeden garaja doğru yürürken onu takip ettim. Duygularını incittiğimi düşünmek hüsnükuruntu muydu? Onu incitmek istediğim için değil, ama eğer duyguları varsa, o zaman boyumdan büyük işlere kalkışan tek kişi ben olmadığım için mi?

İçimden bir nefes çekerek onu takip ettim ve bunu yaparken garajdaki insanlara göz attım. Her zamanki kıyafetim olan shitkickers'ı giymiştim; kalça boşluğumun olmadığı gerçeğini kapatan bir şort ve rahat olan bol bir üst giymiştim.

Sırf seks yaptık diye her zamanki kıyafetlerimi tekrar gözden geçirmem garip miydi? Yoksa içine girdiğimiz kalabalığın bir grup kulüp fahişesinden oluştuğunu ve Nyx'e salyalarını akıtırken gözlerimi onlara diktiğimi düşünürsek bu normal miydi? Motorcularla birlikteydiler, bu erkeklerine nasıl sarıldıklarından belliydi ve plajda daha fazla kıyafet giyen kadınlar görmüştüm.

Külotlarının sürekli kışlarına sıkışması onları rahatsız etmiyor mu?

Sadece tanga giymek bile beni tedirgin ediyordu ama bu şey peynir telini cömert gösteriyordu. Porno yıldızlarının giydiği kot şortlardan giymişlerdi, ön fermuarın yarısı açıktı ve dünyaya çok fazla şey gösteriyorlardı. Islak tişört yarışmasında iyi iş çıkaracak tişörtlerle kaplı kocaman göğüsleri ve gelecekteki nasırları için endişelenmeme neden olan yüksek topuklu ayakkabılarıyla, kendimi aptal gibi hissediyordum. Tahmin edeceğiniz gibi, durumu izlerken pek de iyi bir ruh hali içinde değildim.

Nyx atölyenin önünde toplanmış kadın ve erkeklerden oluşan çemberin içine doğru yürürken, kulağı piercinglerle dolu bir adama doğru yöneldiğini gördüm ve çocukken benimkileri deldirmediğime şükrettim.

Bu adamların giydiği kesimler farklıydı. Siyahtı elbette ama yamaları tuhaftı, Günahkârlar'ınkiler gibi değildi.

O zaman ne kadar aptal olduğumu fark ettim. Motorcuların bizim bölgemize yakın olması, başka bir grup motorcunun alanımızı işgal etmediği anlamına gelmiyordu.

Bunun bir tür savaş ilanı olup olmadığından emin olamayarak gerildiğimde bile -çünkü bu şekilde başlayan ilk olay değildi- Nyx diğer adamın elini sıktı.

"Razer," diye gürledi ama sırtıyordu. Nyx için bu, hoş bir gülümsemeye eşdeğerdi. Ancak... burada bir şeyler farklıydı. Gergindi. Bu onun için olağan bir durumdu, özellikle de onu kızdırdıktan sonra, ama kesinlikle gergindi. Bu da keşke ben bir koyunmuşum ve o da küçük Bo Peep'miş gibi onu takip etmeseydim dedirtti.

"Nyx, adamım. Sadece dükkânı kontrol etmek istedim."

Razer Nyx'in koluna bir tokat attı ve bu bir sidik yarışı gibi değildi. Bu daha çok bir selamlamaydı - eğer böyle bir şey varsa, özellikle de Nyx'in neredeyse sendeleyerek yana kaymasına neden olacak kadar güçlüyse.

O kasların diğer tarafında da bulunmuştum, bu yüzden onu yerinden oynatmak için biraz yumruk atmak gerektiğini biliyordum. "Güzel, değil mi?" Nyx, hiç de güzel olmayan vitrine bakarak alay etti.

Lacivert renkteydi ve üzerinde mavi harflerle mekanın sunduğu hizmetlerin ayrıntılı bir listesi bulunan sade beyaz bir tabela vardı.

Bu kadar.

Büyük garaj kapılarının ardında, bir şeyleri tamir etmek için gerekli teçhizatın olduğunu varsaydım, ancak Nyx açmak için buradaysa, bir anahtar seti çıkarmadı.

Razer'ın fark ettiği bir şey. "Açılmıyor musun?" Nyx başını salladı. "Bardan ben sorumluyum."

Razer homurdandı. "Rex her zaman akıllı bir piç olmuştur. İçki içmeyen birini barın başına

getirirsen, kulaklarından dolarlar dökülür."

Kulüp fahişelerinden biri sakız patlattı ve o zaman bana ne kadar yakın olduğunu fark ettim. Ben yapmadım

Şaşkınlık içinde Nyx'in konuşmasına odaklandım çünkü onu içki içerken görmüştüm, öyleyse Razer neden ona içki içmiyor diyordu?

Sonra kaltak mırıldandı, "Sen de kimsin, şişko?"

Şişman değildim. Kıvrımlıydım. *Sürtük*. Ama bir kürdanı büyük beden gösterirken bunu söylemeyecektim.

Bizim sürtüklerden biriyle olsaydım, yumruğumu burnuna sokardım ama başka bir kulüple uğraşmaya niyetim yoktu.

Bunun yerine dişlerimi sıkarak fahişeyi görmezden geldim.

Nyx bana bir bakış fırlattı ve yüzümdeki alaycı ifadeye bakıp rahatladığında küçük bir iç çekerek, "Eminim Link yakında gelir. Burası onun sorumluluğunda."

Razer, "Eğer öyleyse herif geç kalıyor," diye homurdandı ama sesi o kadar da sinirli çıkmıyordu. Aksine, sesi samimi geliyordu.

Ki hırlamasından daha az güveniyordum.

Nyx ellerini kaldırdı. "Link'in nasıl olduğunu bilirsin. Muhtemelen sakso çekiyordur."

Razer'ın gözleri gerçek bir eğlenceyle parladı. "Bu doğru. O zaman o piç kurusuna bir mesaj at ve çabuk olmasını söyle. Bazılarımızın yapacak işleri var."

Bir bisikletin ağır tıkırtısı trafiğin düzenli gürültüsünü delip geçerek Razer'ın ifadesini adeta noktaladı.

Nyx omzunun üzerinden bakmak için döndü. Bu hareket tuhaftı ama nedenini hemen anladım; Razer'a sırtını göstermek istemiyordu.

Bunu anlamam garip miydi? Belki de.

Yani, ben kulüpte büyümedim. Pek sayılmaz. Günahkârların pervasız yaşam tarzından kurtarılamayacak yaşa geldiklerinde uzaklaştırılan kardeşlerim gibi değil. Kulüp binasından uzakta oldukları için sürekli sızlanmalarının nedeni buydu. Kaderlerinde motorcu olmak vardı, ya da öyle iddia ediyorlardı. Bu onların DNA'larında vardı.

Ben mi?

DNA'mın yerleşkede uyuduğum ödünç yatağı çok fazla kaplamamasını umuyordum.

Yine de annem onlara motorcu olmayacaklarına dair söz verdirmişti ve o öldüğünde, onları kontrol altında tutmak için yanında olmadan bu sözün bozulacağını hemen anlamıştım.

Bu yüzden onlarla seyahat etmiştim, çünkü seyahat etmeseydim onları bir daha asla göremeyecektim.

Evet, iyi kardeşler değillerdi. Buraya geldiğimizden beri benimle neredeyse hiç konuşmadılar. Herkesten daha fazla, ama bana "Tuvalet kağıdı nerede?" ve "Bana bir sandviç yap, abla?" diye sormak, düzgün bir konuşma olarak kabul ettiğim şey değildi.

Bu yüzden, titiz bir kız olarak yetiştirildiğim için Nyx'in neden gergin olduğunu gerçekten anlamamalıydım, ama anladım.

Bu bilinmeyen MC ile dost olmaktan başka çaresi yoktu ama bundan memnun değildi. Peki bu motorcular davet edilmeden neden buradaydı?

Arkamızda bir motor durduğunda, kalabalığın dikkati sürücüye yöneldi ve ben de etrafımızdaki motorcuların giydiği kesiklere bakma şansını yakaladım ve armalarının dişlerini göstermiş bir kurt olduğunu gördüm.

Kuduz Kurt MC.

Pek orijinal değil, değil mi?

Ama Şeytan'ın Günahkârları da öyle.

Ama en azından benim MC'min sesi insani yardım derneği barınağına aitmiş gibi çıkmıyordu. "Razer, üzgünüm dostum. Trafığe takıldım."

Nyx homurdandı, sonra Link kalabalığın arasına dirsek atarak girerken ona ters ters bakınca sıırttı.

Bunu yaparken kimin yan tarafına darbe aldığını hiç umursamadı.

Razer'la tokalaştıktan sonra erkeklerin yaptığı o aptalca kucaklaşma hareketini, yani onları yarı kucaklaşmaya çekerken omuzlarını çırpma hareketini yapar yapmaz Nyx bir başka motorcuya tokat attı.

"Başka zaman Kit, bir şeyler içmek için bir araya geliriz."

"Bar hazır olduğunda," dedi Razer, Nyx'e odaklanmak için Link'le yaptığı konuşmadan sıyrılarak.

"Kulağa hoş geliyor. O zaman bira alsak iyi olur, ha?"

Bana sahte gelen bazı kahkahalar eşliğinde geri çekildi ve çemberden çıkarken kolumu tuttu.

Çekilme hissi beni memnun etmedi, ama yaklaşık on adım uzaklaşana kadar beni sürüklemesine izin verdim, sonra tutuşundan kurtuldum.

Cep telefonunu çıkarırken, "Neyse ki dilini tuttun," diye mırıldandı.

"Ben aptal değilim," diye tükürdüm, beyin gücümü bu kadar az düşünmesine kızmıştım. Bazı insanlara hakaret etmenin doğru olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu ve başka bir kulübün sürtükleri bu listede değildi.

Bir mesaj gönderirken bana baktı ve "Tara'ya yaptıklarını hak etti" diye mırıldandı.

Dudaklarım seğırdi. "Böyle mi yaptın?"

"Şey, 'gibi' biraz ağır oldu," dedi kuru bir sesle, "ama ön dişinin kırılmasını hak ettiğine eminim."

Kahkaha attım, içimden gelen sesi engelleyemedim. "Yüzünü tezgâha doğrulttuğumda hareket etmesi benim suçum değildi."

Cep telefonunu arka cebine sokarken, "Bu kadar agresif olman gerçekten hoşuma gitmemeli," diye homurdandı.

"Hayır mı? Görünüşe göre beni olduğum gibi seviyorsun," diye hatırlattım ona, çünkü orada Kürdan'la aynı fikirde olmadığına göre, kıvrımlarımı beğendiği anlaşılıyordu.

"Kabul ediyorum" dediğinde bakışları üzerimde gezinirken gözleri beni içten içe kavurmaya yetti.

Elimi tuttu ve parmaklarını benimkilerin üzerinde birleştirdi, beni harekete geçirmeden önce bana ters ters baktı.

Jesti sorgulamadım ama "Ne zamandan beri MC'ler birlikte çalışıyor?" diye sordum. Boğazımı temizledim. "Tamam, bu çok zor bir soru. Ne zamandan beri bölüm olmayan iki kulüp birlikte çalışıyor?"

Omuz silkti. "Kulüp işi."

Ve böylece başlıyor.

Tiksintili bir nefes aldım. "Onları orada gördüğüne pek sevinmemiş gibiydin."

"Biz işleri yoluna koyana kadar yola çıkmamaları gerekiyordu. Erken gelmeleri çok kaba."

Kaba.

Neredeyse homurdanacaktım.

"Link'in geç kalması kadar kaba mı?"

"Belki." Bana bir bakış attı. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun Giulia. Bu saçmalık hakkında konuşamam

seninle."

Omuz silktim, ama içimden yaralandığımı itiraf ettim. Bağırsaklarını yumruklamak isteyecek kadar sarsılmışım ama sadece çenemi kaldırdım ve bara doğru hışımla yürüdüm - elimi onunkinden çekmeye bile zahmet etmedim. Neden ona bu zevki tattırayım ki?

Pislik.

YEDİ

LINK

"NELER OLUYOR?"

"Kiminle?"

Nyx'in bariz blöfö karşısında gözlerimi devirdim. "Bunu bir de seni tanımayan biriyle dene dostum.

"Bir şey ikinizi de kışınızdan ısırdı. Nedir o?"

Nyx ve Giulia arasında bir şeyler döndüğü yüzümdeki burun kadar açıktı. Eğer bir şeyler sakladıklarını düşünüyorsa, o zaman aptallardı, ama Nyx tanıdığım en zeki heriflerden biri olmasına rağmen, o bile bazen ağaçları göremiyordu.

Bok herif.

Giulia başından beri kötü biriydi. Aslında bir kaktüsü bile kabarık gösterirdi ama Tanrı aşkına, bu artık hiçbir şeydi. Nyx'e yönelttiği bakışlar onun kan işemesi için yeterli olmalıydı. Peki ya Nyx? Bakışları onun mutlu bir tavşan olmadığını açıkça gösteriyordu.

"Bir şey olduğu yok, dostum. Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Küstahlığı beni güldürdü. "Seni ne zamandır tanıyorum?"

Bana ters ters baktı. "Bir sorun yok." "Sin, bana bir shot tekila getirir misin?" diye mırıldanarak bunu tamamen çarpıttı.

Sin'in kaşları kalktı ama denileni yaptı, şişeyi bir elinden diğerine atarak Nyx'e bir kadeh doldurdu ve hemen içti.

Suratını asmayı bitirdikten sonra mırıldandım: "Hâlâ bana bir sorun olmadığını mı söylemek istiyorsun?"

Burun delikleri alevlendi ve beni görmezden gelerek odaya bir kez daha bakmak için döndü. Cammie bize doğru kaydıldığı anda Giulia'nın ısı güdümlü bir füze gibi hareketi saptadığını gördüm. Lanet olsun, her zaman lanet olası limonları emiyormuş gibi görünmese çok güzel bir kadın olurdu. Ama şimdi? Cammie ellerini Nyx'in göğsüne bastırıp ona kendi kişisel kucak dansını yapmaya başladığında ağzında limon ve misket limonu karışımı varmış gibi görünüyordu.

Aptal sürük.

Nyx hiçbir şeyin uluorta sergilenmesinden hoşlanmazdı. Bazen herkesin içinde sikini yalatırdı ama bunun nedeni çoğunlukla Cammie'yi yatağına almak istememesiydi.

Gördün mü? Kardeşimi bu kadar iyi tanıyordum ve o burada bana bir şeyler satmaya çalışıyordu.

Cammie'nin şovunu izlerken gözlerimi deviriyordum. Bunun Nyx'in mi yoksa Giulia'nın mı yararına olduğundan emin değildim ama işe yaramıyordu. Nyx, Giulia'nın kitabından bir yaprak almış ve limon emiyormuş gibi görünüyordu. Güzel bir kadının üzerinde kıvranmasından hiç

hoşlanmadığı kesindi.

Giulia'ya doğru bir bakış attığımda yüzünün inanılmaz derecede taşlaştığını gördüm. Patlamanın eli kulağındaydı ve geri sayımın gözlerimin önünde başladığını görebiliyordum, sanki lanet olası kafasının üzerinde asılı duruyormuş gibi.

Nyx'i uyarmak için dürtmenin eşiğindeyken, ya Cammie'nin saçmalıklarının sınırına ulaştığını biliyordum - ona bu şekilde yaklaşmaması gerektiğini biliyordu, bu yüzden bir su hidrantı gibi her tarafına işemenin kadın eşdeğerini yapıyordu - ya da Giulia'nın tepkisini kendisi görmüştü.

"Yeter!"

Sözler başlı başına bir patlamaydı. Seçtikleri sürtükle dans eden motorcu kalabalığı durdu, hatta biri müziği kapattı, çünkü Nyx bu sesi kullandığında herkes geri çekilmesi gerektiğini biliyordu.

Cammie tokat yemiş gibi geri çekildi ve Nyx'e göre bu, bir sürtüğe ancak bu kadar şiddet uygulayabilirdi. Cammie'nin şansını zorladığını anlaması için ona elini sürmesine gerek kalmamıştı. Sadece tek bir kelime ve bir bakış, topuğunun üzerinde dönüp kalabalığın içine doğru sendelemesi için yeterliydi. Ağladığını duyabiliyordum ve bunun sebebinin kaltağın muhtemelen o herife aşık olduğunu düşünmesi olduğunu biliyordum, ama kahretsin, bilmesi gerekirdi.

Motorcular asla kulüp fahişelerini yaşlı kadınları yapmadılar. Hiç işe yaramadı.

Nyx tüm ilgisini ona verdiği için özel olduğunu düşündüyse de yanılmıştı.

Giulia'ya baktığımda yüz ifadesinde kendini beğenmişlik göremedim. Daha çok şaşkınlık vardı. Ama Nyx bara dönmek için arkasını döndüğünde, yüz hatlarında özlem dolu bir ifade görmek beni şaşırtmadı.

Bazen kalp, kalbin ne istediğini biliyordu ve beyin, kalbin aptal olduğunu biliyordu.

Nyx'in sırtını sıvazladım. "Sanırım onun gözüne tekrar girdin."

Burnunu çekti. "Bana dokunmaya hakkı olmayan bir sürtüğe, gerçekten istediğim kadının önünde bağırmamın beni onun gözüne sokacağını mı sanıyorsun?"

İrkildim. *O böyle söyleyince.*

"Cammie'yle işin bittiyse ben de onunla uğraşabilir miyim yani?" Sin'in boktan zamanlamasına ters ters baktım.

"Gerçekten mi, dostum?"

Omuz silkti. "Çok ateşli."

Sanki bu her şeyi anlatıyordu.

"Benim de gözlerim var ama bunun da bir yeri ve zamanı var dostum." "O zaten hiçbir zaman benim olmadı," diye homurdandı

Nyx. "Al bakalım."

Sözler kalabalığın duyabileceği kadar yüksek değildi ama yeterince insanın duyduğunu ve bunun ne anlama geldiğini anladığını biliyordum.

Elbette Giulia dışında herkes onun sözlerinin önemini fark etmişti. Ama bu uyuyordu. Hem o hem de Nyx zor orospu çocuklarıydı. Yanlış anlaması için ona güvenin.

Başını kola kutusunun üzerine eğmiş, burada ne işi olduğunu merak ediyordum. Ne de olsa barı daha yeni kapatmıştı ve çok yorulmuş olması gerektiğini biliyordum çünkü burası çok fazla iş gerektiriyordu.

Ama işte buradaydı.

Ceza oburu musun?

Nyx'in sırtına bir tokat daha attım. "Az önce ne yaptığını biliyorsun, değil mi?"

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye inkar etti.

Gözlerimi devirdim. "Evet, kendine bunu söylemeye devam et."

Elimi silkti ve Giulia'nın irkilmesine neden olan patlayıcı bir hareketle bardan indi. Her ne kadar istemese de dikkatinin tamamen onun üzerinde olduğu çok açıktı.

İkisinin de umudu olmadığı için, Nyx kim bilir nereye doğru yola çıktıktan sonra, ben de onun yoluna doğru kaykıldım.

Nyx'e değer veriyordu, bunu herkes görebilirdi ve gerçek şu ki Nyx benim kardeşimdi. Eğer kanlı canlı olsaydı onu daha fazla sevemezdim.

Yanına gider gitmez ışığı yaktım, bana ters ters bakıp "Kendi havanı zehirlemekte özgürsün ama benimkini özgür ve temiz bırak" diye homurdandığında biraz güldüm.

"Pasif içicilik istemiyorsanız burada oturmamanız gerekirdi."

Parmak ucunu kutunun kenarında gezdirdi. "Tek başıma oturmak istemedim."

Kaşlarımı çattım. "Barda yaptıklarından sonra çok yorgun olacağını düşünmüştüm." "Öyleyim ama bu kolayca uyuyabileceğim anlamına gelmiyor," diye mırıldandı.

"Bal ile sirkeden daha çok sinek yakalayacağınızı biliyorsunuz, değil mi?"

Limon emen yüz ifadesiyle beni şereflelendirebilmek için boynunu büktü. "Sinek yakalamak istediğimi kim söyledi?"

"Ben." Ona sıırıttım. "Nyx'i uzun zamandır tanıyorum. Yaptığı işlerin duyulmasından hoşlanmadığını anlayacak kadar zekisin. Bu yüzden Cammie'nin iddiası olabildiğince kötü gitti."

"Öyle mi? Ne olmuş yani?"

"Yani, eğer onun zoru oynayan bir adam olduğunu düşünüyorsanız-"

Homurdandı. "Link, tavsiyelerini kendine sakla. Nyx'i baştan çıkarmak için bir bok yapmıyorum. Bana onun ne olduğunu hatırlatan o."

Kaşlarımı çattım. "O ne?" "Tıpkı babam gibi."

Ve bu sözleriyle beni şaşkınlık içinde bırakarak çekip gitti çünkü Nyx, Dog'a hiç benzemiyordu.

"Daha kötüsü olamazdı."

Başımı çevirmeme gerek kalmadan Prez'imın sesini tanıyarak mırıldandım: "Çok doğru söyledin. Nyx ne halt etti?"

"Emin değilim ama bara geldiği ilk gün, sen Kurtlarla buluşmaya geç kaldığında

_"

"Olmayan bir randevuya nasıl geç kalabildiğinizi bilmek istiyorum?" Homurdandım, çünkü bu konuda kendimi savunmaktan bıkmıştım.

Kurtların garajı kontrol etmek için bölgemize geleceğini biliyordum ama Nyx dahil herkes geç kaldığım ve konseyi şehrimize girecekleri konusunda bilgilendirmeyi unuttuğum için beni suçlamıştı.

Rex gözlerini devirdi ve "Her neyse, Batı Essex'ten taksiyle dönmek zorunda kaldı," dedi. Biraz güldü. "Bir makbuz aldı ve masrafları ona geri ödememi istedi."

"Ondan hoşlanıyorsun," dedim yavaşça, bunu fark ettiğimde gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

"Onu çok az tanıyorum ama onun için seviyorum. Bence onun tam da ihtiyacı olan şey o. Ondan korkmuyor."

"Siktir git. Hiçbir kadın ondan korkmaz. Hepsi kışlarını kurtarmasını istediklerinde ona giderler.

_"

"Fiziksel olarak güvende olduklarını biliyorlar ama..." Dövmeli parmağıyla şakağına vurdu.

"Buraya,

Ona karşı dikkatli olmaları gerektiğini biliyorlar ve bunun için onları suçlayamazsınız. İçgüdüleri yerinde. Ama Giulia

ona bok verecek ve tam da ihtiyacı olan şey bu."

Bunu bir an düşündüm ve mırıldandım: "Belki de onun ne olduğunu bilmiyordur. Ne yaptığını."

"Kuşkusuz. Ama kadınlar gerçekten bilmiyor."

"Haberleri izliyorlar," dedim kuru bir sesle.

"Hepimizin işin içinde olduğunu düşünüyorlar. Bunun onun için kişisel olduğunu bilmiyorlar. Bunun onun eski yaraları dağlama yöntemi olduğunu bilmiyorlar." Sin'in uzattığı shot bardağına uzandı. Sıvının içine bakarken homurdandı, "İyi niyetliydin ama ikisi de herhangi bir tavsiyeyi kabul etmeyecek kadar huysuz."

Bunun üzerine irkildim, çünkü haksız değildi. İrkildiğimi gördü ve biraz gülümsedi. "Her zaman bir şeyleri düzeltmek zorundasın, değil mi kardeşim?"

"Eğer yapabilirsem," diye huysuzca itiraf ettim. İnsanların sebepsiz yere acı çektiğini görmekten nefret ediyordum. Bazen, durumdan bir adım geri çekildiğinizde, ancak o zaman yakından bulanık olan şeyleri görebiliyordunuz.

Önemsediğim insanlar için bir şeyleri düzeltmek, yardım edebilmemin tek yoluydu. Eğer bu bana her şeye burnunu sokan bir orospu çocuğu demeleri anlamına geliyorsa, bunu kabul ederdim çünkü bana bu yol ismi bu yüzden verilmişti.

Çünkü ben buradaki pek çok kardeşin arasındaki bağlantıyım.

Onların tüm sırlarını bilen ve herhangi bir piç kurusuna tek bir sırrımı bile açıklayamadan ölecek olan kişi. İster dost ister düşman olsunlar.

BİRKAÇ GÜN SONRA, Giulia hala bana kızgındı.

Hangisinin onu daha çok kızdırdığından emin değildim.

Kurtların neden bizim bölgemize geldiklerini kimsenin burnu kanamadan ona anlatamayışım ya da onu barda bırakmak zorunda kalışım ve onun da bir taksiye binip yerleşkeye dönmek zorunda kalışı.

Barın arkasında ona bakarken çenemi ovuşturdum, orada hiç deneyimi olmayan biri için uygun olduğunu itiraf etmeliydim.

Düşmanlar bölgemizdeyken, zihnim burası yerine işe odaklandığı için çikolatadan yapılmış bir kahve süzgeci kadar işe yaramazdım. Ama ben güvenliğin Kurtları fark edilmeden izlemesini sağlamaya odaklanırken, çoğu şeyle ilgilenmesi için onu bıraktığımda işe yaramıştı.

Sıkı bir güvenlik ekibi yönettiğim için işler saat gibi işliyordu ve Kurtlar çok az sorunla sınırın kendi tarafına geri dönmüşlerdi.

Onlarla hiçbir zaman *düşmanca* davranmadık, hiçbir zaman savaşmadık çünkü onlar işleri bizden farklı yürütüyorlardı. Kızlar bize göre değildi. Ama bu iş birlikte girmek Rex'in istediği bir projeydi ve çoğumuz istemiyordu.

Elbette, biz bir demokrasiydik ve her şeyi oylamayla yönetiyorduk. Her nasılsa, Rex Maverick, Link ve Storm'un kollarını bükmüş ve onları kendi tarafına çekmişti, her ne kadar Kurtların bölgemizde olduğunu düşünmek beni ürpertse de.

Elbette, bir gemi dolusu para kazanacaktık ve HK'deki Beş Nokta ile bağlantılarımızı sıkılaştıracaktık, ancak bazen para, güvenlik kaybına değmiyordu.

Ama sanırım geçmişimden bahsediyordum.

Benim yokluğumda Giulia bir şekilde o güzel kafasını kullanmış ve bir anda iki kişilik bir personelimiz olmuş, önümüzdeki birkaç hafta içinde bu sayı dörde çıkacakmış. Biralara hiç de fena değildi. İyi bir zevke sahip olmasını beklemiyordum ama harika Amerikan biralara seçmiş, sonra da harika şişelenmiş IPO'lar almıştı.

Ayrıca bir tür bar atıştırmalıkları menüsü oluşturmuş ve bunlara hazırlayıp getirmeleri için lokantayla görüşmeye başlamıştı.

Elbette, roket bilimi değildi, ama niyetin asla bu olmadığını biliyordum, çünkü lokantanın barın açılış saatlerinin yarısında kapanması gerekiyordu.

Artık değil.

Şef ya onu seviyor ya da ondan nefret ediyordu ama haklıydı.

İnsanlar yemek yemek istiyordu. İçki içenler de müzik dinlerken ya da maç izlerken atıştıracak bir şeyler istiyordu.

Burayı hazırlayanlar Rex, Storm ve Link'ti. Burayı süslü göstermek gibi bir derdim yoktu. En büyük endişem, paranın satın alabileceği en iyi alarm sistemleri ve güvenlik detaylarıyla onlara vurmaktı. Burada işlerin kötü gitmesi kaçınılmazken CCTV gibi şeyleri kullanamazdık ve en son ihtiyacımız olan şey Federallerin bizim ekipmanlarımıza domuz gibi yapışmasıydı, bu yüzden hareket sensörleri, alarmlar ve diğer her şeyi aldığım yerdin.

Özellikle de striptiz kulübü.

Bu bölgede bir ilkti ve müşteriler üst tabakadan ve bir servet bırakmaya istekli olsalar da, şımarık olacaklarını ve zaman zaman elleşebileceklerini hissediyorduk. Nedense, hayır cevabını kabul etmeyenler hep zengin puştlar oluyordu. Bu yüzden striptizcilerden daha fazla kapıcımız vardı, sırf bazı hıyarlara aşırı özgüvenli.

Yine de, buranın ne kadar güzel göründüğüne dair hiçbir övgü alamayacağım için, bir kabinde gizlenirken ve barın arkasındaki kadının benim için fazla yakışıklı olan iki garsonla görüşmesini izlerken bunu takdir edebilirdim. Saçları arkaya taranmış ve çok fazla beyaz dişleri olan güzel çocuklardı.

Ayrıca benden daha çok onun yaşıdaydılar.

Elbette, pek de genç olmayan erkek kardeşlerinden daha büyüktüm, bu yüzden benim hakkımda ne söylediğini bilmiyordum.

Yaşlı olduğuma inanmayı reddediyordum, ama lanet olsun, güzel oğlanın Giulia'ya yakınlaşmaya çalışmasını izlerken bunu hissettim.

Flörtlerini ancak profesyonel denebilecek gülümsemelerle bastırmasını izlemekten zevk alsam da, kontrolü ele almaya çalışmaları beni daha çok eğlendiriyordu ve bu bana baktığı tek zamandı.

Evet.

Destek istediğinde.

Diğer kız arkadaşlarından bazılarının yaptığı gibi bana yaklaşıp elini koluna koymak istediğinde değil, hatta beni öpmek için parmak ucunda eğilip hak iddia etmek istediğinde bile değil - alındığını hıyarlara göstermek için. Çünkü öyle değildi, ama bu, otoritesini desteklemek için bana baktığı tek anın bu olmasına içerlemediğim anlamına gelmiyordu.

Yaptığı işlerin çoğunun benim işim olması gerekiyordu, bu da beni gecenin büyük bir bölümünde başparmaklarım kıcımda oturmak zorunda bıraktı, çünkü yer meşgulden daha yoğun ve en yoğun hale geldi.

Sadece o noktada barın arkasına geçmeme izin verdi ve işin kötüsü, benden daha iyi bira çekiyordu ve sıfır deneyimi vardı.

Bira fabrikasının temsilcisinin ona ne yapması gerektiğini göstermek zorunda kalmasıyla ilgili aynı hikayeyi birkaç müşteriye şakayla karışık anlattığını duymuştum.

"Bahse girerim ki vardı." "Kimin neye sahip olduğuna bahse girerdin?"

Bir saat önce yanıma sokulan ve o zamandan beri görmezden geldiğim Rex'e baktım.

Parmaklarımı masaya vurdum, tabii ki temizdi. Tıpkı buradaki diğer masalar gibi, çünkü Giulia çok sıkı çalışırdı. Bir parçam onun OKB'li falan olup olmadığını merak etmişti ama bira borusu sızıntı yaptığında ve o da bu sızıntıya bulandığında çığlık atmaya başlamamış ya da yan taraftaki striptiz kulübündeki duşu kullanmayı talep etmemişti.

Kahretsin, gömleği tamamen şeffafken bira servisi yapmasını izlemek işkence olmasaydı... Evet, gömleğinin kuruması için geçen süre boyunca burası bir striptiz barı olmuştu.

"Hiçbir şey," diye mırıldandım.

"Kahretsin Nyx, hiçbir şey onu kesmiyor. Bana küsüyor musun yoksa? Kurtlar konusunda mutlu olmadığını biliyorum-"

Kaşlarımı, sanki iç pusulasında bir arıza varmış gibi Giulia'ya sürtünüp duran barın arkasındaki puşt Cody yerine hemen ona çattım. Adamın bu kadar sakar olması için gözlüğe ihtiyacı vardı.

"*Somurtmak mı?* Amcığım varmış gibi mi görünüyorum?"

"Hayır, olduğunu sanmıyordum ama Tanrım, içeri girdiğimden beri benimle neredeyse hiç konuşmadın." Gözlerimi devirdim. "Ne zamandan beri dedikodu yapıyoruz?"

"Yok ama iki kelimeden fazlası harika olurdu," diye homurdandı.

"Kurtlar konusunda kızgın değilim," dedim ona, Giulia'nın şapkalı bir adamın ona söylediği bir şeye gülmesini izlerken ellerimi yumruk haline getirerek. "Akıllıca olduğunu düşünmüyorum, aslında onlara bulaşmanın aptallık olduğunu düşünüyorum-"

"Zaten binlerce kez söylediğin gibi."

Ona kaşlarımı çattım. "Neden benimle tekrar konuşmak istiyorsun?"

"Bilmiyorum amina koyayım. Hem neden Giulia'ya ters ters bakıyorsun? Gördüğüm kadarıyla işleri mükemmel bir şekilde çözmüş. Özellikle de sen ortalıkta olmadığından beri."

Sesindeki şikâyeti duydum ve "Kurtların beklediğimden daha erken geleceğini söyleseydiniz burada olurum" dedim.

"Bilseydim Link geç kalmazdı," diye karşılık verdi.

"İşte tam da bu yüzden o piçlerle çalışmaktan nefret ediyorum. Onlara güvenilmez."

"Ama yaptıkları işte iyiler ve yeni dağıtımımızla birlikte, bu iş için gerekli araçlara sahibiz."

"Evet. Biliyorum." Homurdandım. "Bu konuyu burada konuşmamıza gerek yok."

Homurdandı. "Bunu bana söylemene gerek yok, ama lanet olsun dostum, bu surat da neyin nesi? Kendimi karın gibi hissediyorum."

Ona ters ters baktım, sonra Giulia'nın kahkahasını tekrar duyunca

irkildim. Bunu bilerek mi yapıyordu?

Yerleşkede güldüğünü neredeyse hiç duymamıştım ama burada sürekli kıkırdıyordu. Bildiğim kadarıyla garajdan içeri azot oksit sızmiyordu.

mizah anlayışının ortaya çıkmasına neden oldu,

bilmiyordum. "Ondan hoşlanıyor falan mısın?"

"Burası ilkokul mu?" Kola şişemi elime alıp derin bir yudum aldıktan sonra odun gibi bir sesle karşılık verdim. "Olabilir. Tamam, kesinlikle garsonlara kaşlarını çatmandan belli." Bana dirsek attı

yan. "Hıyarlık etme."

"Neden olmasın? Neden yapmayayım? Çalışıyor olmaları gerekiyor, sürekli şaka yapmaları değil. Komedi saatinde değiliz."

"Tanrım, seni kışından ne ısırdı? Sefil bir pislik olduğunu biliyorum ama-" Başını yana eğdi, belli ki aklına bir düşünce gelmişti. "Senin için mi çıktı?" Hiçbir şey söylemeyip sadece çenemi sıkıttığımda homurdandı. "Amcığının sirke kreması gibi olduğunu düşündüğümünden, taşaklarının bu kadar karışık olmasına şaşırdım."

Bu beni ona ters ters baktırdı. "Kapa çeneni, Rex. Başlama yine."

Bana kaşlarını çattı. "Gerçekten de taşaklarını bağladı."

"Taşaklarım hakkında konuşmayı kes," diye homurdandım, kaşlarını kaldırmasının bir uyarı olduğunu farkındaydım.

Rex hepimize çok fazla hareket alanı tanırdı, Mav ve bana çoğundan daha fazla, ama hepimiz ne zaman geri çekileceğimizi bilirdik. Sadece yumuşak başlı görünmesi bir bok ifade etmiyordu. Rex de benim kadar büyük bir piçti. Sadece skor tabelamda daha fazla öldürme vardı ve bunun nedeni geçmişimdi.

Kötü bir pislik olarak doğmamıştım, bu şekilde yaratılmıştım.

"Sonrasında bu kadar kötü davrandığına göre yatakta berbat biri olmalı."

"Benimle konuşmuyor, üç gündür konuşmuyor," dedim ona, kendimi gerçekten ilkokuldaymışım gibi hissederek.

"Neden? Ne yaptın? Sınıf yüzüğünü başkasına mı verdin?" diye alay etti.

"Hayır. Barın organizasyon işlerinin çoğunu benim halletmem gerekiyordu ama Kurtlarla ilgili işleri halletmek için ayrılmak zorunda kaldım. Sonra da MC'ye dönmek için taksiye binmek zorunda kaldı. O zamandan beri bisikletimin arkasına binmiyor."

Sızlanıyormuşum gibi görünmekten nefret ediyordum ama kahretsin, lanet domuzumun sırtına binmek isteyen sürtüklere alışmıştım, bundan kaçınmak için ellerinden geleni yapmalarına değil.

"Ve onu orada mı istiyorsun?" Bu kez kaşları uyarı için değil, şaşkınlık için kalkmıştı. "Evet. İstiyorum."

"Ama asla arkanda biriyle at sürmezsin." "Her zaman bir ilk."

"Ona karşı bir şeyler mi hissediyorsun? Yoksa Lizzie'nin kızı olduğu gerçeği mi seni-"

"O cümleyi bitirme bile. Tanrı aşkına. Ona aşkıttım. Azmıştım ve kocaman göğüsleri vardı.

Onları çıplak görmek istemediğini mi söylüyorsun?"

Birasına doğru kıs kıs güldü. "Tamam, beni yakaladın ama ben Giulia'yı becermek istemiyorum ama sen istiyorsun." "Evet, ondan hoşlanıyorum. O farklı biri."

"Senden korkmadığı için mi farklı?"

"Bununla bir ilgisi olabilir," diye mırıldandım alaycı bir şekilde. "Bu kesinlikle bir yenilik." Başını iki yana salladı. "Herkes senden korkuyor."

"Neden acaba?" diye düşündüm, ona sırtarak.

"Evet, merak ediyorum," diye cevap verdi, Sahra kadar kuru. "Bir sonraki dövmeni ne zaman yaptıracaksın?" "Bilmiyorum."

"Bu boku çok seveceğini düşünmüştüm."

Omuz silktim, çünkü genelde öyle olurdum. Ama bu 'normal' değildi. Mürekkep yaptırmaktan daha önemli işlerim vardı.

"Sence o adam ona asılıyor mudur?"

Rex kaşlarını çattı. "Şu anda ciddi misin?" Ona bir bakış attım. "Ne zaman ciddi değilim?"

"Sik beni." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Ne yapacaksın? Ona yaklaşmaya cüret eden herkesi dövecek misin?"

"Potansiyel olarak."

"O zaman belki de seni Link ile değiştirmeliyim. Garajda güvende olur."

"Böyle bir suratla hiçbir yerde güvende olamaz," diye tahmin ettim, sesimin huysuz çıktığının farkındaydım. Homurdandı. "Bu bilgiyle ne yapacağımdan emin değilim."

"Hangi bilgi?"

"Onu becerdiğini ve daha fazlasını istediğini. Asla daha fazlasını istemezsin. Tatlı bir popo olmayan birinden değil, ve o zaman bile, gerçekten orospu değil, istediğin lanet olası delik."

Tarifine kaşlarımı çattım, ki bu beni bir pislik gibi gösteriyordu, sonra bardaki piçin güldüğünü gördüm. Beyaz-sarı saçları vardı, her gülümsediğinde ortaya çıkardığı lanet dişleri kadar beyaz saçları vardı ve onunla ilgili her şey Orange Hills'ten, bölgedeki en gösterişli banliyölerden biri olduğunu haykırıyordu.

Lanet olası ayakkabıları muhtemelen benim bisikletimden daha pahalıydı ve her şeyde o iğrenç tasarımcı hissi vardı. Beyaz gömleğinden sade kotuna kadar.

Alet para diye bağıırıyordu ve bu tür bir gösterişin Giulia'ya çekici gelip gelmeyeceğini merak ediyordum. Ne de olsa onu o kadar iyi tanıımıyordum. Yüzeydeki parıltıyı mı tercih ediyordu, bilmiyordum.

Neyin

üzerinden?

Motorcu kiri

mi?

"Kahretsin, sanırım az önce bir amcık büyüttüm," dedim kendi kendime.

"Bunun *adil* bir tarafı yok. Onu izlemeye başladığından beri altına yapıyorsun." Bunun üzerine burun deliklerim alevlendi. "Daha kaba olabilir miydin?"

Rex homurdandı. "Evet. Eğer deneseydim."

İçten içe gülümsedim. Dışarıdan da ona ters ters baktım.

"Cidden, Nyx. Sana neler oluyor böyle?" "Hiçbir şey."

"Bunu seni tanımayan birine anlat," diye alay etti.

Beni tanıdığı ve bu gerçekten kaçamayacağı için, sadece homurdandım ve "Siktir git" dedim.

"Siktirip gidemem. Bu masa bana tahsis edildi." Bana kaşlarını çattı. "Prez'in masası. Seni oturtmaya tenezzül ettiğim masa."

Gözlerimi devirdim. "Selam vermemi ve teşekkürlerimi sunmamı mı istiyorsun? Ön saçlarımı çekiştirmeme ne dersin?"

"Ne sikim bir 'perçem'?"

Bunun üzerine elimi salladım, Giulia'nın tekrar güldüğünü duyunca dişlerimi sıktım, sonra mırıldandım, "O ona yaklaşıyor."

"Kendin söyledin. Yüzü ve o memeleriyle, ona gelenler hiç eksik olmaz." Benimle aynı yöne bakmamış olması bile ilgilenmediğini gösteriyordu. Kaşlarımı çattım. "Ama çoğundan daha ısrarcı."

"Ne yapacaksın? Gidip üzerine mi işeyeceksin?" Homurdandı. "Lütfen bunu ben gitmeden önce yap. Tepkisinin ne olacağını görmek isterim."

Kendime rağmen gülmek zorunda kaldım ve tabii ki bu Rex'i sersemletti, öyle ki bana spreycıktığında

Bira içerken ona ters ters bakacak halim bile yoktu.

Kahretsin, onun yerinde olsaydım ve yıllardır ilk kez güldüğümü duysaydım, ben de biramı tkrrdüm.

Barın öbür ucundan gelen kahkahayı duydum ve nereden geldiğini ve kime ait olduğunu biliyordum.

Kalbim bir anda koşuyormuşum gibi çarpmaya başladı ve her ne kadar mekan bu gece kalabalık olsa da ve barın bir ucundan diğetine hızlıca hareket ediyor olsam da, bu düzeyde bir tepkiyi hak etmek için yeterli değildi.

Her parçam onun güldüğünü görmek istese de ona bakmadım.

Sırttı, homurdandı, alay etti ve pışpışladı ama kıkırdadı mı? Açıkça? Hayır. Bunu pek sık görmemiştim.

Eminim çok güzel görünüyordu. Gözlerinin kenarlarının kırıştığına ve her zaman kasvetli olan yüzünün biraz aydınlandığına bahse girerim, sadece biraz, ama çok değil, çünkü coşkulu olmak onun doğasında yoktu.

"Bebeğim, bana bir Coors daha getirir misin?"

Bir saat önce kraliyet sikleriyle içeri girdiğinden beri beni etkilemeye çalışan puşta sert bir bakış fırlattım. Saına ne kadar zaman harcadığını hesaplamaya çalışmak, Nyx'e ve güzel kıına bakmaya tercih edilirdi.

Onun güzel *aptal* kıı.

Normalde bir ilişkide -sevişme arkadaşı gibi, gündelik ya da ciddi- kırmızı kart gösteren bir sürtük değildim ama Nyx bir dezavantajla çalışıyordu. Bu dezavantajın bir adı vardı, *babam*.

Babamın anneme nasıl davrandığını görmüştüm. Daha da ötesi, motorcuların kadınlarına nasıl davrandıklarını görmüştüm ve o sürünse de sürünmese de başka bir istatistik olarak ortaya çıkacak değildim.

Özür dilemek için sürndüğ de söylenemez.

O gün beni barda terk etmişti ve onu bir daha görmemiştim. Eve taksiyle dönmek zorunda kaldığımda, onun için sıradan bir kadın olduğumu anlamıştım ve o zamandan beri yaptığı hiçbir şey aksini kanıtlamamıştı.

Çoğunlukla, sadece beni izledi. Barın arkasındaki lanet olası masadan bana bakıyordu ve bu da onu doğrudan görüş alanıma sokuyordu.

Yükseltilmiş bir platform üzerindeydi, açık bir kare şeklinde bir banktı ve her tarafı bisikletlerle çevriliydi, sanki lanet olası nöbetçiler gibiydiler.

Garip bir şekilde bir taht gibiydi ve müşterilere yasak olan tek yerdi. Nyx'in her şeyle ilgilenmem için beni terk etmeden önce bana söylediği tek kural, Günahkârlar dışında kimsenin o kürsüye oturmasına izin verilmemesiydi.

Evet, bana söylediği buydu.

Barı ziyaret etmesi beklenen bira üreticilerinin iletişim bilgileri ya da meşrubat getirecek temsilcilerin isimleri gibi önemli şeyler yoktu.

Hayır.

Sadece o bölge sıradan insanlar için yasaktı.

Pislik.

Başka bir pisliğe Coors'un fiyatını söylediğimde, bana on dolarlık bir banknot uzattı ve ben onu almak için hamle yaptığımda geri çekti.

Ona bir bakış fırlatarak, "Bira istiyor musun, istemiyor musun?" diye karşılık verdim. "Seni tercih ederim, sevgilim," dedi sırtarak.

Sırıtmalara alışkındım ve bu adamınki çok kötüydü. Motorcuların arasında büyüdüm, motorcu olmayı siklerini islatmaktan daha çok isteyen iki adamla büyüdüm - ve bu gerçekten bir şey ifade ediyordu - ve sonra Tri-State bölgesindeki en büyük belalılardan bir Enforcer'ı becerdim, evet, iyi bir sırtımayı biliyordum ve bu adamda o yoktu.

"Biranın parasını senin ödemeni tercih ederim," dedim ona muhtemelen kibarlık için biraz fazla küçük bir gülümsemeyle.

Gözleri kısıldı. "Bekleyebilirim," diye yanıtladı.

"Ne için?" Bu cevaba gerçekten şaşırarak sordum. İlgisi beni bile şaşırtmıştı.

Yan tarafta, direklerin etrafında sallanan iki düzineden fazla striptizci vardı ve burada, eşcinsel olsaydım becereceğim bazı tatlılar vardı. Ben eşcinselken o neden benimle ilgileniyordu?

Düşünce süreci daha oluşmaya başlamadan irkildim. Şişman.

Evet.

Tanrım, klişe olmaktan nefret ediyordum. Güzel olduğumu biliyordum, skor yapmak için gerekenlere sahip olduğumu biliyordum ve kendimle gerçekten mutluydum ama Nyx beni hayal kırıklığına uğrattığı için ve en başta hayal kırıklığına uğrayacak kadar aptal olduğum için, tamamen tipe geri dönüyordum. Lance'in beni yakmaya çalıştığı hakaretleri hatırlıyor, okuldaki amigo kızların sporcular arasında popüler olduğum için neler söylediklerini ve gerçekten yemek yiyen bir kadının futbol takımı tarafından istenebileceği gerçeğiyle başa çıkamadıklarını hatırlıyordum. Çocuksu mu? Evet, ama etrafı sürekli *mükemmel* çıplak kadınlarla çevrili olan her kadın çocuksu olurdu. Sol tarafımda striptizciler vardı ve yerleşkenin arkasında, herhangi bir erkek kardeş için dizlerinin üzerine çökecek kulüp fahişeleri vardı. Plajda gördüğümünden daha fazla kalça ve meme görmüştüm ve tüm bunlar olurken, Nyx gibi bir adamın bir mankeni becermek varken neden sıradan beni becermek istediğini merak etmek kolaydı.

"Beklemeye devam edebilirsin," diye karşılık verdim, ses tonum daha soğuktu, sadece düşündüğüm şeyi düşündüğüm için teşekkürler. "Benim bir erkek arkadaşım var."

Yalandı ama ne diyebilirdim ki? Erkekler aşağılandıklarında daha kötü şeyler yaparlardı ve en azından bu şekilde onun gururunu kurtarmış oldum.

Sık kafalı arkadaşlarından biri sırtına bir tokat atıp kulağına "Sweet Carolina "dan duyamayacağım bir şeyler fısıldadığında -Tanrım, o şarkıdan nefret ediyordum- mantığıma şükrettim ve birlikte kendi kabinlerine doğru süzıldüler. Yine de bana bakmaya devam etti. Zoru oynadığımı düşünmüş gibi gülümsüyordu. Bazı erkekler için 'hayır' gerçekten de 'hayır' anlamına gelmiyordu. Bu benim için yeni bir şey değildi, ama bu gerçekle her yüz yüze geldiğimde, bu beni her zaman huysuz yapıyordu.

Gece boyunca gözüm üzerlerindeydi çünkü çok gürültücülerdi. Tekilayı su gibi içerken ona tezahürat yapmalarından sikiklerden birinin gelecek hafta evleneceğini ve yan odaya geçmeye hazırlandıklarını anladım.

İşe aldığım çocuklar, üniversite için para biriktirmeye çalışan havalı çocuklar -ki bunun ne kadar zor olduğunu biliyordum- barda çalışırken, ben de kendi işimi yapıyordum. Açıldığımızdan beri çok yoğunduk ve ben de en az onlar kadar işi öğrendiğim için, ilk başlarda işi devralmaya

alıştıklarında bana sorun çıkarmışlardı, her şeye ayak uydurmak kolay değildi.

Özellikle de bu geceleri, A, Nyx'ten kaçmak ve B, henüz tarihi belli olmayan resmi açılış partisi için neye ihtiyacımız olacağını hesaplamak için kullanıyordum.

Nasıl bir mantıkla açılıştan birkaç hafta sonra lansman partisi düzenlediklerinden emin değildim ama ben kim oluyordum da şikâyet ediyordum? En azından bu sabah kahvaltı hazırlarken beni mutfakta köşeye sıkıştırmayı başaran Nyx'e göre o gece iki katı para alacaktım.

Evet, benim yerimde olmak berbattı.

Gece geç saatlerde ve sabahın erken saatlerinde.

Kahretsin, New York'a yeterince hızlı gidemedim.

Birkaç masayı silmek muhtemelen işin en sessiz kısmıydı ve sağdıçların masasından uzak durmaya çalışsam da Chad özür dileyerek benden yardım istemek zorunda kaldığında başarısız oldum.

Masadakiler bir sipariş daha verdikten sonra yüzünü buruşturarak, "Sadece benim için çok fazla şey var," diye itiraf etti.

"İki kere git," dedim kesin bir ifadeyle. Yani patron ben değildim ama bunu bilmemesi gerekiyordu, değil mi? Ne de olsa onu ben işe almıştım. Ve Nyx burnunu sokan biri değildi, ki ona kızgın olmasaydım neredeyse minnettar olacaktım.

"Yardım edeceğim."

Sesini *duyunca* kaşlarımı kaldırdım. "Hayır, sen git ve otur," dedim ona alaycı bir tavırla. "Eminim halletmen gereken bir sürü işin vardır."

Gözlerini bana dikti. "Ağzın bir gün senin de başını belaya sokacak bebeğim."

Boş bardaklar, ölü bira şişeleri ve toplamak zorunda kalmadığım için minnettar olduğum her türlü ıvır zıvırla dolu kabine doğru ilerlerken kulağıma bu son iki kelime fısıldandı.

Parmaklarının arasına şişeleri dizerken, "Sanırım geceyi bitirmenizin vakti geldi," diye önerdi.

Şimdi, bu ses arkadaş canlısı olmanın tam zıttıydı, ama sarışın herif Nyx'in kesiğine baktı ve sonra tükürdü, kelimenin tam anlamıyla *tükürdü*. "Hazır olduğumuzu sanmıyorum, değil mi çocuklar?"

Tükürük küreciği masanın üzerine düştü. Nyx'in bir sonraki şişeye uzandığı elinin hemen yanına.

Kıpırtısızlığı muhtemelen sonsuza dek aklımda kalacaktı, çünkü ani bir ateş yükünün atmosfere karıştığını hissedebiliyordum.

Hiç böyle bir şey

hissetmemiştim. Asla.

Hayatımda.

Ve şiddet alışık olmadığım bir şey değildi.

Görünüşe bakılırsa, sarhoşlukları içinde bile, bu adam grubu tamamen aptal değilmiş gibi görünüyordu ve sessizleştiler, çok fazla tekiladan kaynaklanan sersem kıkırdamaları sona erdi ve içlerinden biri, sonsuza dek minnettar kalacağım bir adam, mırıldandı, "Sanırım o haklı. Geri dönmemiz gerek. Josie'nin beni beklediğini biliyorum."

Sarışın herif mırıldandı, "Daha fazla am kırbacı olabilir misin?" Ama onun dikkatini kaydırmasıyla Nyx bir parça gevşedi. Ve bir parça dediysem, lanet bir parçayı kastetmiştim. Gerginlik altmış dörtte bir oranında azaldı, yalan yok, ve o bokuna devam etti, daha fazla şişe alıp masadan çekilirken sessiz kaldı, adamları pisliklerini bir araya getirmeleri için bıraktı, neyse ki bunu sadece birkaç sinirli mırıldanma ile yaptılar.

Nyx tezgâha yaklaştığında onu dikkatle izledim, tahrik olduğum için nefret ediyordum. Bana doğru attığı her adımda içindeki gücü, şiddeti hissedebiliyordum. Dizginlenmişti ama zar zor ve lanet

olsun, o şiddetin vücuduma yağmasını istiyordum.

Yumruk yağmuru ya da tekme telaşıyla değil. Ama vücudunun benimkine girmesiyle.

Beni eziyor, vermek zorunda olduğu her şeyi almamı sağlıyordu.

İçindeki saldırganlık beni itmeli, ondan uzak durmak istememe neden olmalıydı ama olmadı.

Aksine, bu onu daha çok istememe neden oldu ve ilk gün bana yaptıklarından dolayı onun bir pislik olduğunu düşündüğümde, kendimi zaten olduğundan daha da aptal hissettim.

Gözlerinde bana yönelik olduğunu bildiğim bir sıcaklık vardı, bu yüzden döndüm, buzdolabına daha fazla kola koymaya gittim ve onun uzaklaşmasına izin verdim, barın arkasındaki boşları sakladığımız plastik kasalara doğru ilerledim.

Kendimi bir korkak gibi hissediyordum ve bu muhtemelen kendime yöneltebileceğim en kötü hakaretlerden biriydi ama lanet olsun, onunla tekrar ilişkiye girmek aptallık olurdu.

Bir kez mi?

Elbette, buna değerdi. İki

kere mi?

"Beni bir kere kandırırsan, kendinden utanırsın" gibi bir şeydi. Beni iki kez kandırırsan, benden utan- gibi bir şeydi. Bu utançtan daha fazlasıydı. Burada düpedüz aptallıktan bahsediyoruz.

Bu yüzden ondan uzak durdum ve ne yazık ki sarışın herifin aptallığını hesaba katmamıştım, çünkü barın kapısına en yakın olan ucunda direksiyonu bana doğru kırdı ve "Senin bir motorcu sürtüğü olduğunu bilmeliydim" diye mırıldandı. Ben bir şey söyleyemeden bana ters ters baktı, sonra tam gitmek üzereyken Nyx geldi.

Bir filmden fırlamış gibiydi. Lanet olası bir aksiyon filmi.

Bir elini barın üzerine koydu ve sıradan görünen ama öyle olmayan bir güçle tezgâhın üzerinden sıçradı ve sanki tam anlamıyla içinden geçmiş gibi diğer tarafa indi.

Bu benim için daha kolay olurdu.

Hiçbir zaman takla atabilen ve amuda kalkabilen insanlardan biri olmamıştım. Muhtemelen Nyx'ten hoşlanmamak için bir başka neden de buydu. Ne kadar fit olduğu için.

Yine de en önemsizi buydu. Sarışın hıyarın saçlarını tuttuğunda, o kadar çok ürünle hazırladığı ve kapladığı saçları, bir gece içtikten sonra bile hala bozulmamış durumdaydı, onu tuttu ve yüzünü kapıya çarptı.

Adamın kulağına ne tısladığını duymadım, bilmeme de gerek yoktu. Etrafımızdaki tüm bar sessizleşti ve sakin arkadaşı olan adamlar donup kaldılar, belli ki Nyx'le uğraşmak istemiyorlardı ve lanet olsun, bu beni ne kadar kötü kremleştirdiği için kendimden nefret ettim.

Bu adam, bu boktan herif, gücüyle tüm odayı rehin almıştı. Herkes ondan uzak durması gerektiğini biliyordu.

Bakışından, dokunuşundan

kaçmak için. Ben hariç

herkes.

Bana zarar vermezdi.

Asla.

Ve Tanrım, bunun için onu ne kadar çok istemiştim.

Tanrım, tıpkı annem gibiydim ama Nyx, Dog'dan bin kat daha iyiydi. Sadece doğal gücüyle değil, görünüşüyle de. Nyx bir sekizdi. Babam mı? En parlak zamanlarında bile, 6'yı zor bulurdu.

Dişlerimi sıktım, Nyx'in beni savunmasından tahrik olmamaya çalıştım, sonra nefes almaktan başka seçeneğim yoktu - başka seçeneğim yoktu, çünkü ağzımdan kaçtı, çünkü onu kontrol

edemedim - Nyx geri çekildiğinde ve

sarışın penis yere düştü.

Ne olduğundan, neden o şekilde buruştuğundan emin değildim ama Nyx geri çekildiğinde diğer adamlara ters ters baktı ve "Onu buradan götürün ve bir daha geri getirmeyin" diye emretti.

Onun emirlerini yerine getirmek için koşuşturduklarında, ıslanmanın ötesinde olduğumu anladım. Bu adamlar zengindi. Ve bu bölgede para güçle birlikte gelirdi. Bunu biliyordum, küçüklüğümden beri biliyordum. Benim gibi insanlar vardı, bir de Günahkârlar'ın küçümsediği taşra kulüpçüleri vardı, ama onlar buralarda çoğunluktaydı.

West Orange zengin bir yerdi ve biz de o bölgenin yüz karasıydık.

Günahkârların karıştığı her türlü anlaşma sayesinde daha fazla güç ve servet kazanan bir bela.

Ve bu adamlar soludukları havanın sahibi olduklarını düşünen o zengin puştlar olmalarına rağmen, yine de Nyx'in onlara söylediği şeyi yaptılar.

Birkaç dakika içinde, onlardan biri bile kalmamıştı ve burnu kanayan ve her zamankinden daha fazla yumruk sarhoşu görünen yerdeki adam - anladınız mı? Hırıltılı bir sesle dışarı fırlatıldı ve yolun karşısındaki otoparka götürüldü.

Onların gidişini izlemekle uğraşmadım, onun yerine Nyx'i izledim.

Beni odağıyla onurlandırırken tenimin ısıyla karıncalandığını hissedebiliyordum, içindeki vahşet beni inletmek istiyordu.

O bana baktı, ben de ona ve o barın sonuna doğru yürürken benim de onu takip etmekten başka çarem yoktu.

Koyun değildim ama Nyx bu haldeyken ondan uzak duracaksam ne olayım.

Tenim karıncalandı ve karnım çalkalandı ama bu belirsizlikten değil, ihtiyaçtan kaynaklanıyordu.

Onun şiddetinden yararlanmak, onu içimde yakmak istiyordum ve onun da aynısını istediğini biliyordum.

"Kanı temizle," diye emretti Chad'e. Chad hemen itaat etti, bu da beni başka bir şeye sevk etti ve ikinci bir bakış atmadan arka odanın kapısını açtı ve geçmem için genişçe tuttu.

Arkamda dörtte üçü dolu, az önce tanık oldukları şiddet karşısında şaşkına dönmüş müşterilerle dolu bir bar bıraktım ve umurumda değildi. Umurumda bile değildi. Ofise girdim, masaya gelene kadar durmadım ve ellerimi kenara koydum.

Kapı arkasından kapandı ve o da benim gittiğim yoldan giderken botlarının çıkardığı gümürtüyü duydum.

Üst dudağımda boncuk boncuk ter hissedebiliyordum, sırtımdan aşağıya doğru sızdığını hissedebiliyordum ve sıcaklık? Tanrım, sanki kalbimin yerinde kalorifer varmış gibi hissediyordum, çünkü damarlarımın etrafına bir cehennem pompalıyordu.

Elleri belime geldiğinde neredeyse ölüyordum. Sol elini karnımda sıkıp sağ eliyle de sırtımın ortasına, omuzlarımın tam arasına yerleştirdiğinde ciğerlerim neredeyse duracaktı.

Tek kelime etmeden eğildim ve dirseklerimi masaya dayadığımda, bacağını benimkilerin arasına soktu ve benimkileri birbirinden ayırdı.

Titrek bir nefes aldım ve içimi heyecan kapladı, bir sonraki hamlesini merak ederken beni acı içinde bekletti.

Göğüslerim titriyor, masaya ve masanın üzerinde daha önce uğraştığım kâğıtlara çarparak sallanıyordu.

-Bunun benim değil Nyx'in sorunu olduğunu düşündüğüm için acı bir şekilde uğraştığım kâğıtlar. Ama sonunda eteğime uzanıp belime dolanana kadar çekiştirmeye başlayınca bütün bunlar unutuldu. Ellerini tenimde hissetmek, parmakları, o lanet nasırlarıyla, eteğime sürtünüyordu.

hassas dokular, basit bir dokunuşun beni ne kadar gergin hissettirdiğiyle irkilmeme neden oldu.

Daha ellerini külotuma atmayı başaramadan yanmaya başlamıştım ve külotumu aşağı çekip botlarının burnunu kullanarak baldırlarıma kadar indirdiğinde kısık bir inilti çıkardım.

"Benim için ıslandın mı, bebeğim?" diye homurdandı.

Benden titrek bir inilti kaçtı. Evet, sızlandım. Beni dava et. "Evet," diye fısıldadım.

"Güzel." Parmakları seksimin kıvrımlarında geziniyor, hissetmek bir yana ne kadar ıslak olduğumu duyana kadar durmuyordu. Gözlerimi kapadım, bana bu şekilde dokunmasının ne kadar iyi hissettirdiğini düşünürken gözlerimi sıkıca kapattım.

Ölmek istedim, yaşamak istedim, ama her neyse, sadece bunu hissetmek istedim. Onu hissetmek.

Klitorisimi dürttüğünde ürperdim, önce yumuşakça, sonra da düpedüz ovalamaya başladı. Orada bana dokunmasının ne kadar harika hissettirdiğiyle yumruklanıyormuşum gibi hissedene kadar zevk zerrecikleri çiçek açtı, dönüştü. Yedek eliyle bir parmağını içime soktu ve ileri geri, yukarı aşağı ittiğinde kalçalarımı salladım, o da bunu bir işaret olarak aldı.

Başka bir parmak belirdi ve o da aynısını yaptı. Başımı eğdim, baskıyı seviyordum, daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Bir parmak daha, sonra nihayet dördüncüsü. Gözlerimi kapattım, sadece onun devasa aletini ve dört parmağının onun çevresiyle hiçbir şekilde karşılaştırılamayacağını düşündüm.

Bacaklarımı kaydırarak ayırdım, genişlettim, sonra göbeğimi masaya doğru indirdim ve bir erkeğe bahşettiğim en özgürleştirici davetle kıcımlı yukarı kaldırdım.

Kıkırdamadı, homurdanmadı, hatta ötmedi bile. Zaferinin sessizliği içindeydi ve içinden akan şeyin bu olması gerektiğini biliyordum.

Seksen üç saatten az bir süredir onunla bir kez bile konuşmamıştım ama işte buradaydım, onu bedenimde ağırlıyordum.

Fermuarının indirilme sesi beni ürpertti ve nihayet aletini bana sürttüğünde, tüm o metali, onun deyimiyle tüm o 'donanımı' hissettim ve parmak uçlarımda yükseldim. Aynı anda hem tuhaf bir şekilde sıcak hem de soğuktu. Vücuduna temas ettiği için sıcak, ama klitorisimi sanki... cehennemmiş gibi hissettiren hafif bir metal tadı... Bilmiyordum bile. Eğer yanıyormuş gibi hissettirdiğini söyleseydim, bu bir İYE semptomuna çok yakın olurdu, ama Tanrım, bu iyyinin de ötesindeydi. Bana sürtünmesi, o lanet olası halterlerden birinin hassas etime dokunması, gözlerimden yaşlar akmasına neden oldu.

Uzarak masanın kenarına yapıştım, bana verdiği her şeyi kabul ederken canımı kurtarmak için tutunmam gerekiyordu.

Prezervatifin kırışarak açılması beni sersemletti, çünkü bana dokunmayı bıraktığını fark etmemiştim. Kahretsin, kafam neredeydi? Kaygan lateksin bizi ayırdığını bildiğimden, neredeyse ten tene temasın samimiyetinin yasını tutacaktım ama ne olacağını bildiğim gerçeğiyle başa çıkmak için bunu bir kenara ittim.

Ucu kapımı bulduğunda içimden bir inilti kaçtı. Bir an gerildim, sonra kıcıma tokat attığında sarsıldım.

"Beni içinde mi istiyorsun?"

Sert ses tonu, aletinin etrafında fişkırmamamı bir mucize haline getirdi.

Kötü davranmasını istemiyordum, ama lanet olsun, onda bir şeyler vardı, bu ruh halindeyken bir şeyler, beni neredeyse mahvediyordu.

"Evet. Seni içimde istiyorum," diye dürüstçe cevap verdim.

"O zaman rahatla." Elini karnımın altına kaydırdıktan sonra bacaklarımın arasına uzandı ve

klitorisimi okşadığında tekrar sarsıldım, sonra ucu içimde çalışırken kalçalarımı salladım.
Üst kolumun etli kısmını ısirmaktan kendimi alıkoyamıyordum.

Kendimi bir sonraki nefesimi almaktan alıkoydum. Acı iyi hissettiriyordu, en az onun içimde yavaşça ilerlemesi kadar iyi.

Her çıkıntıyı, her tümseği hissedebiliyordum ve yabancı olmasına rağmen doğru hissettiriyordu. Sanki bedenim onu böyle kabul etmek için yaratılmıştı.

İçime doğru ilerlerken ürperdim, işleri çok ileri götürmeyeceğine güveniyordum. Daha önce beni güvende tutmuştu, ertesi gün canımı yakacak kadar derine inmediğinden emin olmuştu, en azından normalin dışına çıkmamıştı ve ben de onun etrafında rahatlamıştım, alabildiğim kadarını almak istiyordum, benim ona ihtiyaç duyduğum kadar onun da *bana* ihtiyaç duymasını istiyordum.

Kalçalarımдан tutup beni geriye doğru sürükledi, memelerim masanın üzerinde, karnım çıplak olana kadar durmadı. Parmakları beni orada kavradı ve "Eğil" diye homurdandı.

Homurtu uyumsuz olmalıydı ama değildi. Ona istediğini vermeye çalıştım ama kadın doğum doktorumun kontrol için spekulumu içime soktuğu zamanki hareketin aynısını yapmak benim için bir numaralı kurtuluş yolu değildi.

Alnımda boncuk boncuk ter hissedebiliyordum, ona ihtiyacı olanı vermek için çalışırken kalbimin davulunu hissediyordum ve bir inç daha, sonra bir tane daha soktuğunda, ne kadar dolu olduğum için biraz telaşlanmış hissederek sızlandım.

Sonra beni şaşkına çevirdi.

Klitorisimi ovmaya başlamadan önce başımın tepesine bir öpücük kondurdu ve üzerime eğilerek bana ağırlığını verdi.

Orgazm beni sıcak, sert ve hızlı bir şekilde vurdu. Bunu beklemiyordum, bu kadar çabuk boşalmama izin vereceğini düşünmemiştim - ve evet, 'izin vermek' kelimesi şaka değildi. Nyx bedenimin tüm kontrolünü elinde tutuyordu ve bunu fark etmezsem aptallık etmiş olurum.

Çığlık attım, amım onun kalın uzunluğunun etrafında kenetlenirken kimsenin beni duyup duymayacağını umursamadan ve içimdeki basınç, hem ondan hem de bana hissettirdiklerinden aldığım zevk, enerjim bir sonraki boyuta aktarılırken nasıl patlamadığımı, patlamadığımı ve sonra milyonlarca ışığa dönüşmediğimi merak etmeme neden oldu.

Beni bir yere, başka bir seviyeye, içimde seken coşkuyla çıldıracakmışım gibi hissettiğim bir yere götürdü. Ve sonra hareket etti. Ve tekrar çığlık atmaktan başka çarem kalmadı.

Temkinliydi, hakkını vermeliyim ama bu hareketi içimde bir panik dalgası yarattı.

"Çok fazla, çok fazla, çok fazla," diye yarı çığlık attım, sistemime doğru ilerleyen şeyle başa çıkmaya çalışırken litanyayı bağırarak söyledim.

İticileri yavaştı, çok yavaştı ama çok da hızlıydı. Kalçaları benimkilere çarpıyor, tenlerimiz birbirine çarpıyor, vücutlarımız birbirine çarpıyordu ve sonra dik bir şekilde sarsıldı ve sikinin yarısını dışarı çıkardı. Benden bir çığlık daha kaçtı ve beni siktiğinde ağlamaya başladım. Tam

boyunu özlemiştim ama rahim ağzımın zedelenmesini de istemiyordum, bu yüzden yaklaşan orgazmdan dolayı yarı sarhoştum ve

Onun ilgisinden dolayı minnettarlık duyuyordu.

Klitorisimi çimdiklediğinde, "Seni piç!" diye bağırdım. Boğuluyormuşum gibi geldi ama o bendim. Onun sikinde boğuluyordum.

Birden fazla şekilde.

Başımı eğdim ve bana hissettirdiği baskıyı kontrol altına almak için bir kez daha kolumu kemirdim. Ellerini göğüs kafesimin hemen altına yerleştirdiğinde, içime girerken beni karnımdan vurulmaktan korumak için olduğunu anladığımda neredeyse eriyordum.

Sonra, en lanet şey oldu.

Aleti içimde zonkluyordu ve o çok büyük olduğu ve ben olmadığım için bunun ne anlama

geldiğini biliyordum. Tüm vücudum bu titreşime tepki verdi, içimdeki her şey başa çıkmak için kapanmaya başladı

bana doğru gelen tufanla birlikte.

Ve tam boşılırken, elleri belimi sıkarken yüksek sesle homurdandı, vücudu ona çarpan zevk dalgasıyla başa çıkmak için daha hızlı hareket etti, kendi orgazmımın patladığını hissettim.

Ve böylece, gidiciydim.

Hiç umut yoktu, çünkü o anda Nyx beni hiçbir erkeğin yapamayacağı bir şekilde sahiplendi. Asla yapamazdı.

Ve boku yemiştim.

Birden fazla yönden, çünkü asla bir motorcunun Yaşlı Kadını olamayacaktım ve o, lanet olsun ona, muhtemelen bir kız arkadaş bile istemiyordu, beni onun olarak damgalamak gibi kalıcı bir şey bir yana.

Ama doruk noktam, acı tatlı düşüncelerimden herhangi birinin bana armağan ettiği şeyin neşesini geçmesine izin vermeyecek kadar güçlüydü, bu yüzden kendimi bir havuzun derin ucuymuş gibi içine attım ve onun içinde, bana vermesi gereken her şeyde boğuldum, çünkü bu yeterli olmalıydı.

Kalbimin derinliklerinde öyle olmadığını ve asla da olmayacağını bilsem bile.

NYX

Motosikletimin arkasındaki hissinden nefret ediyordum.

Bu beni gerçekten kızdırdı. Kollarını belime dolamıştı, sırtımı ısıtıyordu, bacakları kalçalarımı kavırıyordu. Mükemmeldi. Tam bir mutluluktan ve nedenini bilmiyordum.

Nedenini

anlayamadım. Nasıl

anlayabilirdim ki?

Bu duygulara alışık değildim, içimdeki sıcaklığa alışık değildim - yabancıydı. Tek bildiğim ondan hoşlandığımdı ve bu bile çok fazlaydı.

Rüzgâr yüzümüze vuruyordu, bu yüzden neden başını çevirip kesiğime gömüldüğünü anladım. Bundan yakınsam da anlıyordum, çünkü bu benim de hoşuma gidiyordu.

Bana sarılışını sevdim ve daha da çok, daha önce canavarın içimde canlandığını görmesini ve kaçmamasını sevdim. Aksine, o canavarı kollarını açarak karşılamıştı.

Sikim sertleşmeye başladığında dişlerimi sıktım. Bu gece benden daha fazlasını alamayacak kadar ağırlı olacaktı ve ilk kez değil, sikime lanet ettim, çünkü iyi bir sikiş için ciddi bir engeldi.

Daha da büyük bir engel olan neydi?

İşinin bittiğini biliyordum ama yine de onunla yatağa girmek istiyordum.

Bu da ne demek oluyor?

Otoyoldan aşağı inip kulüp binasının bulunduğu vadiye saptığımızda, hız yapanları beklediği kuytuda polis arabasını gördüm ve selamlamak için elimi kaldırdım. Farlarını yaktıklarında, kapılara varana ve Jaxson'ı kapıları açıp bizi içeri alacak düğmeye basmak için orada beklerken bulana kadar vızıldayarak geçip gittim.

Arabayı sürerken bana başıyla selam verdi, ama herkesin yaptığı gibi garajın yanına park etmek yerine Giulia'nın kaldığı ranzaya doğru ilerledim.

Kenara çekip motoru durdurduğumda belimi sıktı, sonra arkadan atladı. Ona baktığımda başını yana eğdi.

"Ne?"

Omuz silktim, çünkü verecek bir cevabım yoktu. Daha çok, hem gün ışığında hem de ay ışığında nasıl bu kadar güzel görünebildiğini merak ediyordum. Dolunay vardı ve saçları, kestane rengi buklelerin zifiri karanlığını daha da zengin gösteren gümüş tellerle benek benekti. Teni de parıldıyordu ve onu bu ışık havuzunda becerirken bembeyaz çarşafların üzerinde görmek istiyordum...

Ve sonra kendime tekrar bir amcık olup olmadığını sordum çünkü, kahretsin, ne düşünüyordum

ki? Romantizm mi? Ben o boku yapmadım. İhtiyacım yoktu, hiç olmadı ve olmayacaktı ve hatta

bu saçmalıkla başlamak istemem, tüm bu duruma daha da güvensiz olmama neden oldu.

Yine de kulüp binasına dönecek kadar değil. Siktir et.

Dikkatimi çekmek için elimi çekiştirdi -çünkü evet, son zamanlarda ona yeterince ilgi göstermiyordum- ve "Ne oldu?" diye tekrarladı.

"Yok bir şey," diye mırıldandım ve sehpayı tekmeleyerek motosikletten indim ve doğruldum.

Ben onun evine doğru yürürken o olduğu yerde kaldı, sonra peşimden koştu. "Ne yapıyorsun sen?" Omzumun üzerinden ona baktım. "Yatmaya gidiyoruz."

Dudağını ısırıldı. "Biraz ağrım var."

Bunu bana söylemesine gerek yoktu. Vajinalar konusunda cidden tam bir uzmandım. "O zaman bu gece iyi bir iş çıkardık," dedim sadece.

Kadından bir homurtu kaçtı. "Öyle de denebilir."

"Ve bir diğeri de... Uyumak için yatağa gitmek istiyorum. Yarın uzun bir gün olacak." "Öyle mi?" Yüzünü buruşturdu. "Erken başlayıp geç bitireceğim."

"O zaman acele edip yatağa girmen için bir neden daha var, değil mi?"

Bana baktı, kapının kolunu çevirirken gözleri endişeliydi.

Kapıyı itip açtığında ve ardından keskin bir nefes aldığında, kardeşlerinin içeride olmadığına dair rahatladığını hissettim, çünkü içerisi karanlıktı ve yatak odasından sesler gelmiyordu.

Beni beklemedi ya da içeri davet etmedi, Giulia doğrudan buzdolabına yöneldi ve sürpriz bir şekilde bir kutu süt aldı.

Bir bardağa biraz koyup mikrodalgaya atarken onu izledim ve kapı pervazına yaslanıp hareket ederken o güzel kışını seyrettim.

"Bütün gece orada durup o cereyanın içeri girmesine izin mi vereceksin?"

Cevap vermedim, sadece yoldan çekildim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Yine de kıpırdama zahmetine girmeden onu izlemeye devam ettim. Arada bir omzunun üzerinden bana bakıp ofluyor, sonra da mikrodalgadaki süte bakmaya devam ediyordu.

Bip sesi çıkınca, "Sana bakmanın ayıp olduğunu söyleyen oldu mu?" diye homurdandı.

"Hiç kimse cesaret edemedi."

Bir kahkaha attı ve arkasını dönüp tezgaha yaslandı ve içkisine üflemeden önce, "Bu beni neden şaşırtmıyor?" diye mırıldandı.

"İnsanlar on dört yaşından itibaren bana ne yapacağımı söylemeyi

bıraktı," diye itiraf ettim. Bunun üzerine gözleri büyüdü. "Nasıl olur?"

İçimde bir saniye bile tereddüt yoktu, gerçeği söylemekten hiç şüphe duymadım - ne olduğumu ve neden olduğumu bilmeyi hak ediyordu. Bir parçam kaçacağından korkuyordu ama bunu kaldırıp kaldıramayacağını bilmem gerekiyordu. Vermek zorunda olduğum her şey onun için çok fazlaysa,

ona "O zaman amcamı öldürdüm" dedim. Darbenin ortasında durakladı ve bir an için bana

bakakaldı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" Sonra gülmediğimi görünce kaşları çatıldı. "Ama... Bu konuda bir şey duyduğumu hatırlamıyorum.

ve seni hatırlıyorum."

İçten içe, bunu yaptığı için memnun olmuştum. Onu hatırladığımı söyleyemezdim, bunun nedeni çoğunlukla aramızdaki yaş farkıydı ama aynı zamanda on dört yaşındayken bebekler pek ilgimi çekmiyordu ve o yıl aynı zamanda ailemi yok eden canavarın kontrolünü ele geçirdiğim yılı.

Birden on dört yıllık yaş farkını keskin bir şekilde hissettim. Sadece yıllar değil, deneyimler de. Yaptığım pislikler. Ellerimdeki kan. O temizdi. Saftı. Bense hiç değildim.

"Bu konuda hiçbir şey duymamışsınızdır. Şehir efsanesi bile değil. Rex'in babası Bear olayı

örtbas etti."

"Onu neden öldürdün?" diye fısıldadı, bardağı tezgâhın üzerine koyarken sütünü unutmuştu.

"Kız kardeşime tecavüz ediyordu. Onun anısını korumak zorundaydım."

Gözleri yerinden fırlayacakmış gibi bakıyordu. "Seni de mi incitti?"

"Beni tehdit etti. Birine söylersem bana da tecavüz edeceğini söyledi." Çenem çalıştı. "Hiçbir şey söylememem için bana yalvardı, beni korumasına izin vermem için yalvardı çünkü bunu yapacağını biliyordu ve gerçeği söylersem kimsenin bana inanmayacağını biliyordu."

"Ne oldu?"

"Kendini öldürdü ve bunu ona ödetmekten başka seçeneğim yoktu."

Giulia gözlerini kırptırarak yere yığıldı ve sırtı tezgâha dönük bir şekilde oturdu. Karnına yumruk atmışım gibi görünüyordu ama bana korkuyla bakmıyordu, polisi aramanın eşiğindeymiş gibi görünmüyordu. Aksine, kafası karışmış görünüyordu. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü ben senin için iyi değilim ve beni buradan atman akıllıca olur."

Ses tonum sakın, sözlerim bilgilendiriciydi ve ne kadar mantıklı ve akıllı başında olduğumu yansıttım.

Öldürdüklerim onur nişanıydı ama içimdeki öfke beni bir canavara dönüştürdü. Ama ona asla zarar vermedim. Asla. Ve beni dışarı atsa bile, deli olduğumu düşünse bile, benden ve çevredeki diğer pisliklerden güvende olduğunu bilmesine ihtiyacım vardı.

Bunu bilmesinin neden önemli olduğundan emin değildim, sadece zorunlu olduğunu biliyordum. "Onu nasıl öldürdün?"

Bardaki o nefis sikişten sonra tasmalı olan iblis, tasmağını yırttı. "Vur onu."

Başı yana doğru eğildi. "Biraz hayal kırıklığına uğradım."

Ağzım çalıştı ama ağzımdan çıkan tek kelime "Eh?" oldu.

"Piç kurusu, seyrederken aletinin kesilmesini hak etmişti. Onu vurmak suçun cezasını karşılamıyor gibi görünüyor." Omuz silkmesine yetecek kadar uzun süre ona baktım. "Sanırım bu benim PC'm değil, ha?"

"İslahevine gitmek istemedim. Kaza gibi görünmesini sağladım." Bu onun ilgisini çekti. "Gerçekten mi? Bunu nasıl yaptın?"

"Polise gidecek misin?" Gideceğini düşünmemiştim ama tepkisi beni yine de soracak kadar şaşırttı.

Sırıttı. "Beni uyarmaya çalışmadan önce bunu düşünmeliydin, hem zaten aptal gibi mi görünüyorum? Ben daha fırsat bulamadan kanımı emmeye geldin ve benim WitSec'e girmeye ya da en az altmış beş yaşına gelmeden ölmeye hiç niyetim yok."

Bu duruma bakmanın bir yolu da buydu.

Boğazımı temizleyerek itiraf ettim, "Eskiden avlanırdı. Hem de çok. Tüfeğinin namlusuyla oynadım.

Saçmalar geri tepti."

"Ciddi misin?"

Kahretsin, sesi etkilendi mi?

Elimi yüzümde gezdirdim, çünkü bu konuşma hiç de beklediğim gibi gitmemişti. "Evet."

"Sanırım aileniz tabutun açık olmasını tercih etmedi, ha?"

Tamam, iğrenç bir şakaydı ama lanet olsun, kendimi durduramadım, tutamadım. Güldüm.

Yıllar sonra ikinci kez, daha önce hiç gülmediğim kadar güldüm ve karnımın ağrmasına izin verdim.

içimde bir eğlence fırtınası koptu, çünkü lanet olsun, bu *iyiydi*.

Hıçkırıklarım bittiğinde bana gülümsedi ve durup ellerimi dizlerime dayayarak kendimi desteklediğimde, "Seni gülerken görmek hoşuma gidiyor," dedi.

"Buna alışma," dedim kuru bir sesle, gülmekten garip bir ağırlık biriken karnımı ovuşturarak.

"Sadece daha önce gülecek pek bir şeyiniz olmamıştı." Ayağa kalktı. "Her ne olursak olalım Nyx, seni bir arkadaş olarak görmek isterim."

Arkadaş mı?

İblis içimde öfkeyle çılgılık atıyordu. "Arkadaşlar" yeterli değildi. *Asla* yeterli olmayacaktı.

Ama çenemi eğdim, çünkü iki sikiş onu benim yapmıyordu.

Elini uzatarak bana doğru yaklaştığında, önce elime sonra da ona baktım. Parmaklarıyla beni işaret etti ve ben de uzanıp benimkini onunkine geçirdim.

"Artık masal saatimiz bitti," dedi hayıflanarak, "kesinlikle yatma vakti geldi."

Yatak odasına doğru yürürken, eşiği geçtiğimizde ışığı kapattı. Kapı arkasından kapanır kapanmaz soyunmaya başlamadan önce başucu lambasını yaktı. Çırılçıplak kaldığında, yatağın ayakucuna serilmiş bir gömleğe uzandı. Giydiği erkek tişörtünü görünce içimdeki her şey ürperdi ve ona baktığımı gördüğünde, iyi bir şekilde olmadığını varsaydığım bir şekilde, dudakları seğirdi.

"Sakin ol, Kaplan. O benim kardeşimin."

Bu biraz daha kabul edilebilir olsa da, yine de beni kızdırdı. Çabucak üstümdekileri çıkardım ve Henley'i giydim. Gömleği ona uzatarak, "Onun yerine bunu giy." dedim.

Homurdandı. "Benden uzunsun ama Hulk değilsin. Bu amımı örtmeyecek." "Bir şey giymene izin verdiğim için minnettar olmalısın," diye homurdandım.

odanın köşesinde, banyo kapısının yanında duran sandalyenin üzerine yerleştirdi.

Oflasa da itiraz etmedi. Göz ucuyla gömleği burnuna götürdüğünü ve dikkatli bir şekilde kokladığını gördüm. Önce kokup kokmadığımı kontrol ettiğini düşündüm, sonra iç çekip hafifçe gülümsediğinde nedenini anladım ve bu beni Kral Dick gibi hissettirmediyse lanet olsun.

Henley'i çekişini izlemek için arkamı döndüm ve yanılmamıştı. Amı ve götü sergileniyordu.

"En iyi. Fikir. Hiç," diye mırıldandım amına bakarken. Kahretsin, döllerimden kirlenmiş olmasını diledim ve onu eysersiz becerme fikri içimdeki her şeyi ihtiyaçla sıktı.

Ancak barda aklımı başımdan almış olmasına rağmen sikimin bir kez daha sızladığının farkında olmadan bana baktı.

Çarşafı çekiştirerek indirdi, sonra yatağa girmeden önce yan tarafına kıvrıldı, yarı beklediğim gibi duvara değil, benim yatacağım kısma bakıyordu.

Etrafıma bakınıp ne kadar temiz olduğunu görünce, bokumu yere atmayı doğru bulmadım. Evim temiz olsa da, yatmadan önce her şey serbestti. Bunun yerine, botlarımı çıkarıp düzgünce duvara dizdikten sonra pantolonumu da sandalyenin üzerine katladım.

Yatağa doğru yürüdüğümde komodinin yanındaki ışığı kapattım ve içine girdim. Onun sıcaklığı alışık olmadığım bir şey değildi. Cammie sabahları onu dışarı atmadan önce sık sık yanıma yatarı ama genellikle sarhoş olurdu ve bu yüzden de kokardı.

Giulia çiçek kokuyordu ve benim Henley'imi giymişti, bu yüzden tıraş losyonumun kokusunu da alabiliyordum, ayrıca barda onu becerdiğimden gelen hafif bir ter fısıltısı da vardı.

Gözlerimi tavana dikmiş, motorlar durağa yanaşmaya başladığında üzerinde yanıp sönen ışıklara bakıyordum.

Bileşik, perdeler bu izinsiz girişin alanımızı istila etmesini engellemedi. Burada uzanmak, sadece nefes almak ve olmak iyi hissettirdi. Beklenti yok, gidilecek bir yer yok, olunacak bir yer yok. En çok da onun yanımda olması iyiydi. Kafamı karıştırıyordu, daha doğrusu ona karşı hissettiklerim kafamı karıştırıyordu ama son birkaç gecedir yaptığım gibi odama dönüp kafasının nerede olduğunu merak etmektense şaşkın bir şekilde onunla olmayı tercih ederdim.

"Bunu bana neden söyledin?" diye fısıldadı karanlığın içine, düşüncelerimi bölerek.

"Sana nedenini söyledim." Ona bakabilmek için başımı yastığa koydum. Sarılmıştı, korku içinde değildi, sadece kendini uykuya hazırlıyordu. Saçları etrafa savrulmuştu, hatta bazı telleri benimle birleşmek için uzanıyordu. Daha yakın olmasını, dokunabilecek kadar yakın olmasını isterdim ama asla daha yakına gelmesini istemezdim. Böyle bir istekte bulunmak aptalca olurdu.

"Beni korkutup kaçırmak mı istiyorsun?"

Dudaklarım karanlıkta kıvrıldı. "Çoğu insan bir seri katili yatağına davet etmez." Tekrar sessizleşti. "Kaç kişiyi öldürdün?"

"Çok fazla."

Elini uzattı ve koluma dokundu. "Sakin bunun kulüp işi olduğunu söylemeye cüret etme."

"Öyle değil. Kişisel bir mesele." Kulüp benim iyiliğim için bunu kendi işi haline getirdi ama değildi. Pek sayılmaz. Akıl sağlığımı korudular ve ödül olarak Amerika'daki en sadık İnfazcıya sahip oldular. Çok dikkatli olduğum için çok az ölüm vakası yaşadık. Öyle ki, Rex Başkan olduğundan ve beni İnfaz Memurluğuna terfi ettirdiğinden beri doğal nedenler dışında neredeyse hiç kimseyi kaybetmedik. İnsanları hapse atmaya gelince? Bu o kadar kontrol edebileceğim bir şey değildi.

Pazumu kavradı, tırnakları hafifçe battı. Bu kasıtsızdı, tıpkı o küçük rahatsızlık iğnesinin içime sapladığı zevk gibi. "Sırtındaki dövme ne?"

"Bunu fark ettin mi?"

"Gerçekten kaçırıamazdım," diye fısıldadı.

Omurgamın her santimini kaplayan dövmeyi düşündüm. Bir kısmı renklendirilmiş, bir kısmı gölgelendirilmiş, bir kısmı da işaretlenmeyi bekliyordu. Asla tamamlanmayacağını biliyordum, çünkü gazabımı hissetmeyi bekleyen çok fazla hasta herif vardı.

"Nyx? Nedir o? Ne anlama geliyor?"

Şeytan omuzlarımın arasındaydı, boynuzlu kafası dünyaya sırtıyordu. Yüzünün hatları bana Iron Man kaskını hatırlatıyordu, ama Robert Downey Jr o kıyafeti giymeden çok önce omurgamda bu vardı.

Lucifer'in kolları, gözlerinden ve ağzından kanlar akan kafataslarına sarılmıştı. Tam olarak yirmi sekiz kafatası, çünkü yirmi dokuzuncu dövmemi bekliyordum.

Şeytan kan kırmızısıydı, siyah ve beyaz kafataslarını ve üzerlerindeki kanı keskin bir şekilde ortaya çıkarıyordu. "Her kafatası öldürdüğüm bir adam."

"Neden?"

"Onları neden öldürdüm?"

Kadın homurdandı. "Hayır. Bunu çözebilirim."

"Oh, yapabilir misin?" Ona bakabilmek için yan dönerek sordum. Gölgelemin içinde pek bir şey göremiyordum ama gözlerim az ışığa uyum sağlamıştı ve farların o rahatsız edici parıltısı onun yüz ifadesini görmeme yardımcı oldu.

Gözleri kapalıydı ve yüz hatları korkmuş gibi sıkışmamıştı. Aksine, rahatlamış görünüyordu.

Kimin daha çok şaşırdığından emin değildim.

Ben mi, yoksa içimde yaşayan iblis mi?

"Onlar pedofil, değil mi? Başka kimseye zarar veremesinler diye onlara zarar veriyorsunuz."

Sesi o kadar kabullenici geliyordu ki bir an için boğazım dmlendi. Tanrım, ağlamak üzere miydim?

Buradaki herkes bu hasta pisliklere acı ektirme ihtiyaımı kabul etti. Bana yardım ettiler, işimi kolaylaştırdılar ve hatta iş anlaşmalarımızın cinayet girişimlerim etrafında dönmesine izin verdiler, ancak bu düzeyde bir rahatlık beklediğim bir şey değildi.

Sonra aklıma geldi.

Lanet olsun.

Bana çok sert

vurdu. "Biri sana

zarar verdi."

Bu genel bir ifadeydi. Battaniyeydi çünkü içimde biriken öfke bu odayı parçalamak istememe neden oldu.

"Biri bana zarar vermeye çalıştı."

"Kim?" Bu niteleme beni yatıştırmamıştı, homurdandım.

Eli kolumun üzerinden aşağı doğru indi. "Sorun yok. nce ben incittim onları," diye yatıştırdı. Yatıştırdı.

Beni sakinleştirdi.

Bir an için paralel bir evrene mi girdim diye düşündüm, sonra "vey babam" diye mırıldanarak düşüncelerimi rayından çıkardı. Ama denedi ve başarısız oldu."

Bunun zerine beynim döndü ve sonra "Lizzie onu boşadı, değil mi?" diye sordum.

Homurdandı. "Hayır." Kelime dudaklarının arasından fırladı. "O bana inanmadı, ben de ona inanmayı bıraktım."

Ve işte buydu.

Onun tavrı.

Mantıklı geldi.

Anlayabilecek biri varsa o da bir kurbanın diğerine anlattıklarıydı.

Kalbimin bir sonraki atışını durduramadığım gibi kendimi de ona uzanmaktan alıkoyamıyordum.

Onu kendime doğru çektim, kollarımın arasına sıkışana, göğsü benimkine değene ve uzuvlarımız birbirine dolanana kadar durmadım. Gğslerinin göğsümde nazikçe yükselip alçaldığını, kalbinin varlığındaki nabzını hissedene kadar onu kendime çektim.

"Bir daha kimse seni incitmeyecek," diye yemin ettim dişlerimi sıkarak.

"Bunun sözünü veremezsin," dedi hüzünlü bir kahkahayla. "Yine de bunun için sana teşekkür ederim." "Teşekkür etmene gerek yok. Ciddiyim. Her kelimesinde."

"Biliyorum."

Onu New York'ta, koruyamayacağı kadar uzakta düşündüm ve gitmemesini istemekten kendimi alıkoyarken neredeyse dilimi yırtacaktım. Burada her zaman güvende olacağı yerde kalmasını, çünkü bir daha kimsenin ona elini sremeyeceğinden emin olacağımı söyledim.

Bir i çekti ve eli kalbimi örtmek için yukarı ıktı. Bana sokulduğunda ne yapacağımdan emin değildim. Daha önce hiç başka bir insana bu kadar yakın uyumamıştım ama onunlayken doğru hissetmiştim.

O zaman esnedi ve uykuya dalmaktan çok da uzak olmadığını fark ettim. "Benden korkmuyor musun? Artık gerçeği bildiğine göre?"

Kelimeler ruhumdan, varlığımdan sökölüp alındı, çünkü Tanrım, kendimden korkardım.

Kendime, kimsenin bana yaklaşmasını engelleyen, yaklaşmaya cüret eden herkesten uzak durmamı sağlayan bir ün yapmıştım. Yine de o buradaydı, bana doğru sokulmuştu.

"Bana öyle geliyor ki korkması gereken diğer herkes."

Kelimeler mırıldanıyordu ve bir kez daha uykuya dalmak üzere olduğunu fark ettim. O kadar üşümüştü ki.

"Nedenmiş o?" Fısıldadım, bilmek, anlamak istiyordum.

"Çünkü az önce bana zarar vermek isteyen herkesi tehdit ettin, bu da güvende olduğum anlamına geliyor. Senden bile."

Ve böylece beni şaşkına çevirdi. Mantığı kararlıydı, tartışılması imkansızdı ve bir şekilde içimdeki o lanet canavar sakinleşti, çünkü haklıydı.

Ve o da bunu biliyordu.

GIULIA

Birkaç gece sonra

Elinin karnıma yaptığı baskı, kıvrımlarımın üzerinden aşağıya, amıma doğru kayması beni uyandırdı.

Parmakları nasırlıydı ve hassas tenimde o kadar iyi hissettiriyorlardı ki, hafif bir dokunuşla uyanmam şaşırtıcı değildi. Vücudum onun kim olduğunu biliyordu, hatta zihnim bile bunu kaydediyordu.

Nyx. Her zaman o.

Bir sonraki hamlesini beklerken içim ürperdi, amım sıkıştı ve boğazıma doğru mırıldandığında, yüzü oraya gömüldüğünde, hafif titreşimi hissettim ve zevkle iç çektim. "Her zaman çok güzel kokuyorsun."

"Bu duyduğum bir şikâyet mi?" Yarı alaycı bir sesle, parmakları nihayet bacaklarımın arasına indiğinde bir iniltiye dönüşen alçak bir törpüyle konuştum. Parmaklarının ucunu klitorisimin üzerinde gezdirerek beni okşarken kaşlarım hem zevk hem de acı içinde çatıldı. Islak olduğumu biliyordum. Biliyordum ve bundan hiç utanç duymuyordum. Belki başka bir erkekle yapardım ama bu Nyx'ti.

Karanlık ve kirliydi ve benim de öyle olmamı istiyordu.

Ayrıca çok iriydi, bu yüzden onun etrafında sürekli ıslak olmak işleri kolaylaştırıyordu.

"Asla bir şikâyet değil, sadece..." İçini çekti, bir saniye ara verdikten sonra mırıldanarak "dikkat dağıtıcı" dedi.

Gözlerimi kırptım. Söylemesini beklediğim şey *bu* değildi.

"Teşekkürler. Sanırım."

Kuru sözlerime homurdandı, sonra dişlerini boğazımın omzumla birleştiği etli kısımda gezdirerek beni susturdu. Benden kaçmaya başlayan çılgılığı kontrol altına almak için alt dudağımı ısırdım ve sonra klitorisime hafif bir baskı uygulayarak beni onurlandırdığında rahatsız etmedim.

Kardeşlerimin beni duyabileceğini umursamayı çoktan bırakmışım ve bunun yerine kendimi eğlenceye attım, bacağımı kaldırdım ve ona daha fazla erişim sağlamak için kalçasının üzerine doğru eğdim.

Kıkırdadı ve bu ses boşalıırken çıkardığı zevk homurtularından daha iyiydi. Bu sese bağımlıydım çünkü çok nadirdi ve sanki benim yanımda kendisi olabileceğini biliyormuş gibi bana giderek daha fazla hediye ediyor gibi görünmesini seviyordum.

Kalbim onun yanındayken normalde olduğundan daha fazla eridi. Bana ne olduğunu biliyordum, biliyordum ve hatta bunu kucaklamaya başlamıştım, tıpkı delirmiş olmam gerektiği gerçeğini kucakladığım gibi.

Hiçbir şey değişmemişti.

Hiçbir şey.

O hâlâ bir motorcuydu ve ben de yıllarca annemle babamın kavgalarını izledikten sonra yanmış bir motorcu velediydim, ama lanet olsun, umurumda değildi. Umursayamazdım. Ona ihtiyacım vardı. Daha önce hiç kimseye ihtiyaç duymadığım bir şekilde. Kahretsin, kendimin de kimseye ihtiyaç duymasına izin vermediğim bir şekilde.

Kendimi ona karşı hissettiklerimin farkına varmaya zorlarken titrek bir iç geçirdim. Elbette hızlıydı. Elbette çılgıncaydı. Ve elbette, hiçbir anlam ifade etmiyordu, ama bu büyük şemada hiçbir şey ifade etmiyordu. Hissettiğim şey dürüst, gerçek ve *saftı*. Ve onun da benim için hissettiklerinin tamamen aynı olduğunu hissediyordum.

Aleti oradaydı, kalçalarımın arasında sağlam bir şekilde duruyordu. Aslında iç uyluğuma yaslanmıştı ve ucundan ön sperm damladığını hissedebiliyordum, yapışkan meyve sularımın onunkıyla karışmaya başladığını hissedebiliyordum ve bu düşünce gözlerimin dolmasına neden oldu.

Aramızda hiçbir şey olmadan içime girmesine izin vermekten başka bir şey istemiyordum, tüm o donanımı yumuşak iç dokularımda hissetmek istiyordum, ama Tanrım, bu işleri tavşan deliğinden çok aşağı mı götürüyordu? Söz konusu olan sadece kalbimden fazlasıydı, bu benim bedenimdi. Sağlığımıdı.

"Komodinin çekmecesine uzan."

Nedenini biliyordum, bu yüzden itiraz etmedim, ama teklif ettiğim gibi yaptığımda, prezervatifin gevrek folyosunu hissetmedim, bunun yerine kağıt hissettim.

"Senin için önemli olduğunu biliyordum, bu yüzden tüm işleri yaptım ve hızlıca hallettim." Gözlerimi kırptım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ben temizim."

Kağıda uzandım ve yarı karanlıkta baktım. Aklım o anda cinsel yolla bulaşan hastalıkları düşünmek istemiyordu, ama dudağımı kemirdim ve kendimi mektubu okumaya zorladım. Sonuçları gördüğümde boğazımı temizledim.

"Bunu benim için mi yaptın?"

Homurdandı. "Bunu başkası için yapmayacaktım, değil mi?" Dudaklarını boğazıma bastırdı. "Korunduğunu bil."

Mırıldandım. "Öyleyim."

"İçine çıplak girmeme izin verecek misin?" diye homurdandı, sesi ve kelimeleri bunu ne kadar çok istediğini anlatıyordu. Ve lanet olsun, ben de bunu çok istiyordum.

Gözlerimi kapattım, o anda o kadar bunalmıştım ki aşırı ısınacağımdan ve çarşafların üzerinde eriyeceğimden emindim. Kalbim sadece onun kliniğe gittiğini ve sonuçları aceleye getirmek için fazladan para ödediğini fark etmekle çarpmıyordu, aynı zamanda bunu benim için yapmıştı.

Benim iyiliğim

için. Benim

yararım için.

Ödülleri toplayacağını bildiğinden şüphem yoktu ama bunun bir anlamı olmalıydı, değil mi?

Beni istedi. Ve sadece samanlıkta bir yuvarlanma için değil, çünkü benim yararım için olmasa neden bu kadar zahmete girsin ki?

Kalbim çarpmaya başladı, kulaklarım duyana kadar atıyordu ve "İçime gel aşkım" diye fısıldadım.

Bu kelimeyi kullanmayı planlamamıştım, çünkü eve çok yakındı, ama o bunu duyunca sertleşmedi. En azından benim beklemediğim bir şekilde.

Aleti seğıirdiğinde yanağıının iç kısmını ısırdım ve kalçalarını bana karşı sallamaya başladığında inledim, tüm o lezzetli dokuları, tüm o donanım ve metali hissetmeme izin verdim. Aramızda hiçbir şey yokken Jacob'ın merdivenini içimde hissetmeyi düşünmek bile gözlerimin dolmasına neden oldu.

Klitorisimi ovaladı ve aynı şekilde boğazıma odaklandı. Sabah bir iz taşıyacağımı biliyordum ama bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyordum. İlkel de olsalar, kalçalarımı okşamasını seviyordum ve doğrusunu söylemek gerekirse, iç bacaklarımdaki ısırıklarını daha da çok seviyordum.

"Her santimimi hissetmeni istiyorum, Giulia. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Bilmiyorum," diye sızlandım, sözleri beni tam kalbimden vururken inledim.

"Deneyeceğim." "Beni tanımanı istiyorum, Giulia. Sen de bunu istiyorsun, değil mi?"

Bunun üzerine gözlerim fal taşı gibi açıldı, çünkü kastettiğı sadece cinsel anlamda değildi, değil mi? Ama ikinci bir tahminde bulunacak zamanım yoktu çünkü kıvrımlarımı birbirinden ayırarak klitorisimi havaya kaldırdı. İnledim ve sızlandım, "Evet, yaparım."

"Doğru cevap bu, bebeğim." Boğazımı ısırdı, sonra eli aşağı doğru hareket etti, böylece bileğinin topuğı klitorisime sürtünüyordu, horozunu hareket ettirirken bile, ucu vücudumun girişine karşı olacak şekilde kaydırıyordu.

Gerildim, sonra kendimi rahatlamaya zorladım çünkü bu işleri kolaylaştırıyordu ve neredeyse hıçkırmama neden olacak bir nefes darlığıyla bekledim.

Ve bekledim.

Sonunda, o tuhaf halterleriyle sıcaklığı içime işlemeye başladı.

Onu çıplak hissetmek, aramızda prezervatifin kaygan kayganlığının olmaması tamamen ve tamamen farklıydı. İtiraf etmeliyim ki prezervatifle de daha kolaydı ama ben bunu tercih ederdim. Samimiyeti sevdim, gecenin derinliğinde bana yaslanmasını sevdim, sırtımda olmasını sevdim, beni gerçekten kendisinin yaparken vücudumun onun etrafında kıvrılmasını sevdim.

Kağıt parçası yanımda yatan Bağımsızlık Bildirgesi gibiydi, verdiğim her nefeste dalgalanıyordu ve temsil ettiğini düşündüğüm şey için onu ne kadar sevsem de görmezden geldim.

Ucu kapımı deldiğinde yutkundum, titrek bir iç çektim, sonra denge olarak kullanmak için elimi yatağı bastırdım. Kalçalarımı geriye doğru eğerek biraz sallanmaya başladım, hareket etme ihtiyacı duyuyordum, her zaman hafifçe kayma seçeneğine ihtiyaç duyuyordum çünkü o içimde ilerlerken her zaman hafifçe paniklemiş hissediyordum.

Boğazımı ısırıp beni bir kez daha susturduğunda yutkundum, sonra elinin topuğunu tekrar içime soktu ve klitorisim hissiyatla patladı. Etrafında fişkırdım, kaslarım derinlemesine sıkışma ve tamamen gevşeme arasında değişiyordu ve bunu kendi avantajına kullandı. Birkaç saniye içinde içime girmişti ve "Hayır, bu olamaz" diye mırıldanırken gözlerim kocaman açılmıştı.

Güldü. "Başardın bebeğim." Sesi etkilenmiş gibiydi, ama daha da iyisi, sesi çok mutlu geliyordu, hatta hafiften sarhoş gibiydi. Ve kıpırdamadığında, onu, onun tamamını almamdan ve onun tamamının benim amım tarafından sarılmasından zevk aldığını biliyordum.

Gurur duymak aptalca mıydı? Sabah bir orospu gibi ağrıyacağımı bildiğim halde aptalca mı? Aslında bundan daha da aptalcaydı, çünkü beni bu şekilde beceremeyecekti, beni mahvedecekti. Ama iyi hissettirdiğini biliyordum ve bu da *beni* iyi hissettiriyordu.

Delicesine.

Kalçalarını salladığında ürperdim ve yapacağını bildiğim gibi, aletin yarısındaki son piercing vücudumun girişine sürtünene kadar dışarı çekti. Bu onun ölçüsüydü ve bunun için hem minnettar hem de kızgındım, çünkü tatlı lanet, böyle çıplak farklı hissettirdi.

Kalçalarını tekrar sallamaya başladığında içimden bir hırıltı çıktı ve başımı yana çevirdim,

yastığa uzandı ve beni becermeye başlarken ısırıldı.

Dikkatliydi, hakkını vermeliyim. Ama içimdeki tüm o dokuların hissi? Akıl.

Üfle.

Elim çarşafı tırmaladı ve tırnaklarımı kalçasına geçirmek, bu duyguyu paylaşmasına izin vermek, ne kadar bunaldığımı bilmesini sağlamak için geri uzandım. Bana ne kadar bunaldığımı hissettirmişti.

Klitorisime masaj yapmaya başladığında ve hızlandığında, dayanamayacağımı biliyordum. Bu imkansızdı. Hiç kimse bu beklenti ve zevk seviyesini patlamadan sürdüremezdi ve her itişte kıvılcımlardan daha fazlasını görüyordum, alevler görüyordum.

Benden kaçan çığlık kardeşlerimi uyandırmış olabilirdi, hatta yerleşkedeki herkesi uyandırmış olabilirdi, ama umurumda mıydı?

Hayır.

Hiç de bile.

Zevk beni delip geçerken, o piercingler mutluluk mu yoksa işkence mi sunduklarından emin olamayan karışık dokulara sürtünürken, vücudum kendi üzerine katlanıyormuş gibi hissetti ve bir başka keskin çığlık attım, o da orgazmına patlarken onun alçak homurtuları ve sert küfürleriyle teğet geçen bir çığlık.

Sonra onu hissettim. Tamamen ıslak ve sıcak, yapışkan ve kaygan. Beni doldurdu, her santimimi, kalçalarını derinlemesine iterken bile spermi içime aktı, beni bir kez daha tam boyuyla tıkarken bir damlanın kaçmasına izin vermedi.

Ve Tanrı yardımcım olsun,

doğru hissettirdi. *Mükemmel*

hissettirdi.

Titrek de olsa sert bir nefes aldım ve belki de bu, yatağın üzerindeki kâğıdın kenardan uçup yere düşmesi için mükemmel bir andı. Sonsuzlukta kaybolmak için.

Tıpkı benim yaptığım gibi. Bana verdiği zevkten sersemlemiş ve kollarında uyuyakalacak kadar bitkin düşmüştüm.

DOKUZ

GIULIA

BİR HAFTA SONRA

"GEÇ GECE?"

North'u kolundan ittim ve homurdandım, "Siktir git. Sanki çıkardığın onca gürültüden haberin var da."

"Kız kardeşlerin seks sırasında erkek kardeşleri duymasına izin verilir. Erkeklerin kız kardeşleri duymasına izin verilmez." Bu mantık karşısında kaşlarım çatıldı. "Sen neden bahsediyorsun be?"

Hawk bana sadece dudak büktü. "Gelirken senin taklidini yapmamı gerçekten istemiyorsun, değil mi?"

Belki başka kadınlar bu konuşmadan etkilenirdi ama ben başka bir kadın değildim ve hayatım boyunca bu yerin ve bu iki sik kafalının etrafında büyümüştüm.

"Her zaman yatakta sessiz olduğumu düşünmüşümdür," dedim onlara, ses tonum düşünceliydi.

North suratını buruşturdu ama bakışlarının, her zamanki gibi morarmış olan boğazıma kaydığını gördüm. "Çok fazla bilgi, Giulia. Çok fazla bilgi."

"Bu konuşmayı başlatan sensin. Ben değil. Ve ekleyebileceğim kurallara aykırı olarak becerdiğin kadın sayısıyla, şanslısın ki-"

Hawk kaşlarını çatı. "Bizi tehdit mi ediyorsun?"

"Duruma göre değişir," diye karşılık verdim. "Şantaj yapmaya degecek bir şeyin var mı?" Eski püskü kotlarına ve tekrar temiz olabilmeleri için birkaç hafta çamaşırvhanede kalmaları gerekiyormuş gibi görünen tişörtlerine baktım. "Gördüğüm kadarıyla yok."

Kuzey gözlerini devirdi. "Sen tamamen kalpsin."

"Hayır, sadece sana rüşvet vermeye degecek bir şey görmüyorum." Ona sııttım, sonra arkamı döndüm ve kızartmakta olduğum pastırma ve yumurtalara geri döndüm.

Eğer adımlarımda bir sıçrama varsa, öyle

olsun. İtiraf etmeliyim ki mutluydum.

Evet, ben de bu duyguya alışık değildim.

Nyx'in beni sarhoş edecek kadar beceriyor olmasından mı, yoksa mevcut durumumdan zevk alıyor olmamdan mı kaynaklanıyordu, bilemiyordum. Daha önce hiç yarak sarhoşu olmamıştım, bu hissetmeye alışık olduğum bir şey değildi, bu yüzden deneyimsizliğim parlıyordu, ama işten, oyundan ve sikişlerden yorulmak dışında, evet, şu anda her şey güllük gülistanlıktı. Bunun uzun süreceğini sanmıyordum ama bu bitene kadar tadını çıkaramayacağım anlamına gelmiyordu, değil mi?

"Babamı hâlâ rahat bırakmadığına inanamıyorum."

Aklım yemekte olduğu için Kuzey'in şikayetinin yarısını kaçırmıştım ama 'Baba' kelimesini söylediği an, evet, bu gülümsememi alt üst etti.

Dişlerimi sıkarak kararlı bir şekilde, "O beni rahat bırakmayacaksa, ben neden onu rahat bırakayım?" dedim.

İlk hafta bana tokat atmaya çalıştığını onlara söylememiştim. Bunu tamamen hak etse bile onunla ilişkilerini bozmak için bir neden göremiyordum. Babam şiddet yanlısı bir piçti ve bu benim destekleyebileceğim bir şekilde değildi.

Nyx fünyesi yarıya kadar çekilmiş bir el bombası gibiydi. Patlamaya hazırды ve ben bunu biliyordum.

Ama onu uçurumun kenarına götürecek olan, ancak şiddetine layık bir şey olabilirdi.

Babam mı?

Evet, o kadar da değil.

Kontrol. Nyx ile babam arasındaki fark buydu ve bu yüzden ona güvenmedim ve asla güvenmedim.

"Onun hayatında olmak gibi bir arzum yok ve sırf burada, onunla aynı çatı altında olduğum için onunla konuşmaya gerek görmüyorum." Bana göre o da kulüp fahişeleri kadar az ilgiyi hak ediyordu.

North, "O bizim babamız, Giulia," diye mırıldandı ve sert kaşlarını çatmasından bir ders almak üzere olduğumu anladım.

"Onu hayatında istiyor olabilirsin, ama ben onu hayatımda istemiyorum."

"Hayatınızda olduğu için çok şanslı. Nokta. Siz geldiğiniz hafta kız kardeşinizle yaptığı o numaradan sonra neredeyse Rex'e onu attırıyordum."

North ve Hawk, Nyx gelir gelmez gerilmişlerdi ve onları suçlayamazdım. Ne de olsa onlar Prospect'ti, yani sıralamada çok aşağıdaydılar ve Nyx, kaçırdığı adamların ruhları için sırtında kafatasları biriktiren korkunç bir orospu çocuğu olsa bile - ona fırsat eşitliğine sahip bir katil olup olmadığını ve kadın sübyancıları da takip edip etmediğini sormam gerekirdi - aynı zamanda Enforcer'dı.

Ve bu MC için çok önemliydi. "O ne yaptı?"

Hawk'ın kavgacı tonu beni hiç şaşırtmadı, hele de sırtı duvara dönükken. Hawk'a bu kadar cazibe verilmemişti, bunun yerine Kuzey anne karnında aslan payını almıştı.

"Ona tokat attı."

"Bana tokat *atmaya çalıştı*," diye kaşlarımı çatarak düzelttim, kendime saklamak istediğim bu hikâyeyi paylaşmasından memnun değildim.

"Bunun daha iyi olması mı gerekiyordu? Bir saniye sonra eli yüzüne degecekti." Tezgâhın etrafında yürümeye devam ederken bile bana ters ters baktı, eli kığıma gelene kadar durmadı.

Beni her gün böyle selamlardı.

Sanki yatakta birlikte uyanmamışız gibi.

Sanki kahvaltı hazırlamadan önce beni sikerken evin içinde ığılık atmamı sağlamadan önce beni yememiş gibi.

Onun 'merhaba'sı kığıma bir eldi.

Bu kadar rahatsız olmamış olmam beni şaşırttı.

Başka biri olsa misilleme olarak taşaklarını sıkardım. Özel hayatın ihlal edilmesinden hoşlanmazdım ama Nyx büyük bir ihlaldi ve bu hoşuma gitmişti.

Bu gece kaçtığında bile onu özleyecektim.

Ne olup bittiğini bilmiyordum, ne zaman döneceğini bilmiyordum - hoşuma gitmeyecek kadar çok deja vu vardı, çünkü bana çocukluğumu hatırlatıyordu, babamın eve ne zaman döneceğini ya da

hiç dönüp dönmeyeceğini bilmiyordum - ama ah, ironi, bu sadece hayatın bir parçasıydı.

Ve bu düşüncenin aklımdan geçmesine izin verdiğime inanamıyordum.

Kahretsin, annem bana bunu söylediğinde nefret etmişim ve şimdi kendimi avutmak için bu saçmalığı kullanıyordum. Aman Tanrım.

"Seni tokatlamak istemesine neden olacak ne yaptın?"

Soru beni şaşırtmamıştı ama Nyx'in pazıları ağabeyim için pek de hayra alamet olmayan bir şekilde şişmişti.

Elbette, sormak için aptalca bir soruydu, ama Hawk bir aptaldı.

"Sence kadınlar arkalarından konuştuklarında tokatlanmayı hak ediyorlar mı?" Nyx sesini alçaltarak sordu ama Hawk'ın her bir kelimededen damlayan ölümcül zehri duymaması için lanet bir moron olması gerekirdi.

"Hayır, ama baba..." Kuzey içini çekti ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Babam böyle çalışır."

"İşte aile içi şiddet nesilden nesile böyle geçiyor," diye hırladı Nyx. "Eğer kadınlardan birini dövdüğünü, tokatladığını duyarsam, bağırsaklarını opossumları beslemek için ön bahçeye asarım."

"Opossumların etobur olduğunu bilmiyordum." Ses tonum düşündürücüye, öyle olsun.

Merak ediyordum. "Bu tehdide söyleyeceğin tek şey bu mu?" North kekeledi.

Omuz silktim. "Umarım o da yapar. Babam bir pislik, ama bu sizin de pislik olabileceğiniz anlamına gelmez. Nyx seni katlettikten sonra senden geriye ne kalırsa, üzerine işeyeceğim. Düzgün ve derli toplu bir fiyonk için buna ne dersiniz?"

"Opossumlar leş yiyicidir," diye araya girdi Nyx, kardeşlerim *American Horror Story'nin* bir sonraki bölümüymüşüz gibi ikimize de bakarken ses tonu yardımcı oldu.

Bununla başa çıkabilirim.

Ben her zaman kana susamış biriydim. Bu yüzden üvey babam bana asılmaya çalıştıktan sonra kilom hakkında söylenmeye başlamıştı.

Hayalarına attığım tekme testislerini yırtacak kadar sertti ve bir sürü ameliyat ve doktor randevusundan sonra bir tanesini aldırılmıştı.

Bu yüzden kardeşlerim benim etrafımda dikkatli olmaları gerektiğini bilirlerdi. Ben bir top avcısıydım.

Ve bununla gurur duyuyorum.

"Her neyse," diye devam ettim, "yeni Yaşlı Hanımıyla tanışmaya gelmediğim için bana söyleniyordu." Öfkelendim. "Sanki onunla tanışmakla ilgileniyormuşum gibi."

Nyx omuz silkti. "Katy havalı biri. Dog'dan daha havalı," diye homurdandı. "Ve eğer reddedilmeyi böyle karşılıyorsa, o zaman onu ziyaret edip ona doğru davranıp davranmadığını öğrensem iyi olur."

North mırıldandı, "Onunla tanıştığımızda yeterince mutlu görünüyordu."

"Bir insan onunla nasıl mutlu olabilir, aklım almıyor." Burnumu çektim, sonra Nyx'in sevdiği gibi ekstra çıtır olduğundan emin olmak için pastırmayı bir kez daha çevirdim.

Çifte şanti. Vay be.

"Lance'i biliyor mu?"

Hawk'ın sorusu beni güldürdü. Kardeşim hem kazıyor hem de ortalığı karıştırmaya çalışıyordu. "Durumu biliyor, evet."

"Bahse girerim senin kendini savunabilecek kapasitede olduğunu bilmiyordur."

Ona uyarıcı bir bakış atma zahmetine girmedim, çünkü bu onu daha da kızdıracaktı. "Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun," diye karşılık verdi Nyx.

"Öyle değil. Ona öğretmeye yardım ettik, sadece çok iyi öğrettik."

"Bu mümkün mü? Eğer kendini savunmada iyiye, o zaman bu-"

North onu oyalamak için elini kaldırdı. "Sana Lance hakkında her şeyi anlatmış olmasına imkân yok." "Ameliyatı hakkında konuşmaya gerek görmedim," dedim homurdanarak.

"Ameliyat mı? Hem Lance de kim?" Nyx sonunda elini kıcımdan çekip kollarını kavuşturarak sordu. Korktuğunu düşünmedim çünkü geri çekilmedi, sadece buzdolabına yaslandı ve sabırsızlıkla kardeşlerimin hikâyelerini anlatmasını bekledi.

Ben kim oluyorum da karışıyorum?

Anlattıklarımın utanmıyordum ama konuşmanın sonunda kaçıp gideceğini tahmin ediyordum. Kardeşlerim bu konu hakkında konuştuklarında hep mideleri bulanırdı ve nedense bu konu hakkında çok konuşurlardı. Garip bir şekilde gurur duyduklarını düşündüm. Ama erkek arkadaşlığı, onların da bundan iğrenmesi gerektiği anlamına geliyordu.

"Lance bizim üvey babamız. Hıyarın teki," diye cevap verdi North yüzünü buruşturarak.

"Eğer o bir çükse," diye araya girdim, "o zaman küçük bir çüktür." Serçe parmağımı salladım. "Küçüklerin en küçüğü. Mikro penisten bahsediyoruz."

Hawk homurdandı. "Siz bizden daha iyi bilirsiniz."

Elbette, bunu söylemek duyarsızca bir şeydi, ama Nyx hırlayarak ava çıkmış bir puma gibi ilerlediğinde, hemen kolunu tuttum ve kardeşimin kafasını dizine çarpmasını engelledim.

"Sorun yok. Öyle demek istemedi," diye ısrar ettim çabucak, bir yandan da kardeşimin sikine bakıyordum. "Bana dokunmaya çalıştığında taşaklarına diz çöktüm."

"Güzel" diye homurdandı. Ama hâlâ gerginlikten zonkluyordu ve bok kafalı kardeşimi gerçekten tokatlamak istediğini biliyordum.

North, "Ona sadece diz çökmedi," diye düzeltti. "Hak ederek," diye ekledi, Nyx'in ona yönelttiği soğukkanlı katil bakışları karşısında ellerini teslimiyetle kaldırdı. "Lanet olası testisini yırttı. Piç kurusu onu aldırma zorunda kaldı."

Nyx durdu, sonra bana bir bakış attı. "Bunu nasıl yaptın?"

"Taşaklarına diz çöktürdüm," diye tekrarlardım temkinli bir şekilde.

"Stiletto'yu unutuyorsun," diye araya girdi Hawk.

"Onu taşaklarından mı bıçakladın?" Tamam, şimdi sesindeki takdiri kesinlikle yanlış duymuyordum.

İkiz kardeşlerim hıyar olmaya karar verdiklerinden beri hissettiğim gerginliğin bir kısmı hafifledi. "Bıçakla değil. İnce topukla." Omuz silktim. "Ona sertçe diz çöktürdüm, sonra yere düştüğünde üzerine çıktım. İyi nişan aldım."

Nyx sırtıtırken, kardeşlerimin solungaçları hâlâ oldukça yeşil görünüyordu. Nyx kolunu omzuma dolayıp beni kendine doğru çekerken, "Puştlar," diye tısladım onlara.

Tabii ki, yaşadığımız ilk PDA'yı takdir edemeyecek kadar telaşlıydım.

Ancak bir saniye sonra mutfığa girdiğinde Cammie'nin yüzündeki şaşkın ifadeyi fark edemeyecek kadar telaşlanmamıştı.

Sobayı kapattığımda gülümsemem kendini beğenmişlikse, o zaman kendini beğenmişlikti. Siktir et.

Nyx benimdi.

Geçici olarak.

Ve insanların bunu bilmesini umursamadım. Özellikle de Lance'in delisiyle ilgili şeyler ortaya çıkarsa. Evler kadar güvende olurdum.

NYX

Eyaletler arası yola çıktığımızda tedirgin olduğumu itiraf etmeliyim.

Neden huzursuz olduğumu bilmiyordum ya da en azından nedenini biliyordum ama bundan mutlu değildim.

Bu, on iki gündür barda Giulia'ya göz kulak olmadığım tek geceydi ve koşuya çıkacağım altı gecenin ilkiydi. Hoşuma gitmeyen *de buydu*. Bir erkeği hadım etme konusundaki yeteneklerine dair haberler içimi rahatlatırsa da, her lanet akşam ne kadar çok teklifle karşılaştığını bildiğim için onu terk etme konusunda hâlâ gergindim.

Buna hakkım olsaydı, yerleşkede kalmasını talep ederdim ama o benim Yaşlı Hanımım değildi ve MC de bir hayır kurumu değildi. Bar, tıpkı Rex'in tahmin ettiği gibi iyi bir işti ve ekibinin tüm hızıyla çalışmasına ihtiyacı vardı.

Şeytan'ın Günahkarları MC'sini berbat bir ruh haline soksa bile.

Gerçek şu ki, tüm yeni vitrinler işlerle dolup taşıyordu, şehir kulübü üyeleri kasabaya getirdiğimiz yer türünden memnun olmasalar bile, bu onların paralarını bizimle harcamalarını engellemiyordu.

Striptiz kulübü her gece dolup taşıyordu ve Storm'un tüm vardiyaları karşılayacak kadar kız bulmakta zorlandığını biliyordum, özellikle de kişisel kucak dansları oldukça popülerdi. Tamircilerimizin uzmanlığı sayesinde garajımız meşguldü ve özel işlerimizi de hesaba katarsak, Steel'in bu konudaki becerilerini bilen ülkenin dört bir yanındaki insanlardan ilgi görmeye başlamıştık bile. O ve Link bu projede birlikte çalışıyorlardı ve ben de bundan memnundum çünkü garaj para aklama ve dağıtım planlarımız için çok önemliydi ve şu anda elimde yeterince iş vardı.

Lokanta her gün tıklım tıklım doluydu ve Giulia'nın yönetiminde servis etmeye başladığımız bar yemeklerini karşılamak için lokantanın geç saatlere kadar çalışmasıyla bar geceleri tıka basa doluyordu.

Yani, evet, işler kesinlikle patlıyordu, ama hepsi bir paravandı. Hâlâ yapmamız gereken işler vardı ve bu yüzden istemediğim halde uzaktaydım. İnfazcı, ben ve Yol Kaptanı Link her koşuya çıktık ve grubumuzun ayrılmasına neden olacak malları almak için şehre doğru yola çıktığımızda, biri Link ile eve dönerken diğeri benimle Kanada sınırına doğru giderken, geceye doğru yola çıkmanın hem heyecan verici hem de sinir bozucu olduğunu itiraf etmeliyim.

Heyecan vericiydi çünkü açık yolda olmak, yüzünüze vuran rüzgâr, tepenizdeki ay, motorun bacaklarınız arasındaki zonklaması, aslında işe gidip gelmek gibisi yoktu.

Ama Giulia'nın barda çalışacağını biliyordum ve ona göz kulak olmaya alışmıştım. Elbette tüm işi o yapıyordu ama ben de erken saatlerde ve geç saatlerde, barın içkilerdeki indirimlerden yararlanan kardeşlerle dolu olmadığı zamanlarda bir şeyler yapıyordum.

Adamları izlemek, Rex'in adına pislikleri takip etmek için iyi bir yerdi. İsyan -iyi yönetilen, iyi yağlanmış bir MC'de bile- yaygındı ve bunun benim gözetimimde olmasına izin veremezdim.

Sarhoş olup işlerinden şikâyet eden ya da kitaplara yapılan son eklemeler için konseyi öven piçleri dinlemek, mevcut durumu tespit etmek için iyi bir yoldu.

Özellikle de son değişiklikler gerçekleşirken. Söz konusu değişikliklerden biri de şu anda gittiğimiz yerdi.

Five Points Çetesi ile anlaşma yapmak kolay değildi. Çoğunlukla Quebec City merkezli bir MC olan Rabid Wolves ile uğraşmayı içerdiği için.

Yine de Five Pointers'ın bakış açısını anlıyorum. Paralarının karşılığını maksimum düzeyde almak

istiyorlardı.

ve bizimle birleşerek Kurtlar ile birleşerek - isim olarak olduğu kadar doğaları gereği de kuduz olsalar da - Kanada'ya girecekler ve dağıtımına dahil olan kardeş şubelerimiz sayesinde Montana'ya kadar batıya ve Oklahoma'ya kadar güneye ulaşacaklardı.

Fikir basitti ve doğam gereği basit bir adam olmasam da, işimin bu çeşitlilikte olmasını seviyordum, özellikle de gemide birkaç ürünle eyalet sınırlarını geçeceksek.

Pointers, malların toplanmasıyla ilgilenenecekti. Biz işin o kısmıyla ilgilenmiyorduk. Zamanla West Orange'daki garajımıza sürüklenen arabaları çalmakla ilgileniyorlardı, burada onları daha küçük parçalara ayırıyor, sonra da ülkenin dört bir yanına taşımak için kullanacağımız uyuşturucularla dolduruyorduk.

Gördün
mü? Çok
basit.

Elbette burada bahsetmediğim şey, uyuşturucuları Hell's Kitchen'daki ana depolarından almamız ve daha işe başlamadan New York'tan New Jersey'e geçmemiz gerektiği gerçeği idi.

Yine de kimse bir seferde iki yüz bin dolar kazanmanın kolay olduğunu söylememişti ama ben kırmızı alarmdaydım ve Link diğer kardeşler kadar rahat olsa bile o da gergindi. Bu kaybedilemeyecek kadar büyük bir işti ama ters gidebilecek pek çok değişken vardı. Oyunun doğası böyleydi ve normalde bundan keyif alırdım.

Şu anda hayatımda hiçbir şeyin normal olmaması benim için utanç verici.

Yerleşkemizden Hell's Kitchen'a gitmek otuz dakikadan biraz fazla sürdü ve en kötü kısmı Lincoln Tüneli'ydi. Tabii ki bu durum şehrin içine doğru ilerledikçe daha da kötüleşiyordu, çünkü her şeyin birbirine bu kadar yakın olmasından nefret ediyordum. West Orange kuş uçmaz kervan geçmez bir yer değildi. Giulia bile buraya Buttfuck, New Jersey demezdi ama her yerde tonlarca yeşil vardı ve ben bunu seviyordum. Etrafımda ağaçlardan başka bir şey yokmuş gibi hissetmek hoşuma gidiyordu, çünkü insanlarla çevrili olma fikri beni boğuluyormuşum gibi hissettiriyordu.

İnsanlardan nefret ettiğimi söyleyemem. Eğer etseydim, beni birlikte yaşamayı seçen kadın ve erkeklerden oluşan bir topluluğun kalbine yerleştiren bir hayatı seçmiş olmam garip olurdu. Ama sadece Jones'ları bir üst seviyeye çıkarmanın getirdiği toplumsal saçmalıklardan ve fare yarışının baskısından nefret ediyordum.

Bazı insanlar bunun için yaratılmıştır ve ben onlardan biri değildim.

Sabahın birinde bile sokaklar kalabalıktı ve Batı Essex'te bu saatte her şeyin nasıl olup da geceleyin kapandığını özlediğimi itiraf etmeliyim.

Boş bir yolda bisikletimle gitmekten daha güzel bir şey yoktu ama şimdi bir Buick, bir beşinci tekerlek ve lanet olası bir Porsche arasında sıkışıp kalmıştım. En sevdiğim sandviç türü değil.

İlk alımın yapılacağı ana depoya yaklaştığımızda güvenlik düzenine baktım ve etkilendiğimi itiraf etmeliyim.

Burası bir hapisane gibi düzenlenmişti; yüksek parmaklıklı duvarların tepesinde dikenli teller vardı. Gün ışığında kırık camların da yüzeyde parlayacağından hiç şüphem yoktu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, burası tam da o karanlık işlerin döndüğü yer gibi görünüyordu.

Kapılardan geçip yerleşkeye girerken bazı federal ajanların kıcımlı çektiğini düşünmek beni rahatlatmadı ama işin doğası böyleydi.

Ve kendi adıma, bu geceki kaçamakların sadece bir parçasıydı.

Arabayla dış muhafazaya girdik ve on üçümüz ana kapılara doğru park ettik. Bina

tuğladan bir barakanın mimari eşdeğeri idi. Kare şeklindeydi, kırmızı tuğladan yapılmıştı ve yıllar içinde beyaz sıvası dökülmüştü. Pencereler vardı ama metal çerçevelerle kapatılmışlardı ve içeri girip çıkmanın tek yolu büyük bir kapıydı.

Neredeyse bir şato gibiydi, ancak şatolar mevcut güvenlik standartlarına göre inşa edilmemişti. Bunu söylerken, yangın güvenliği özelliklerinin belirgin eksikliğine baktığımda, buranın da olmadığını fark ettim.

Motorlarımız durduğunda kapılar açıldı ve iki adam dışarı çıktı. Birini tanıdım. Declan Donnelly.

Hatırladığım kadarıyla huysuz bir piçti ve çok sinirliydi. Ekibin beyni değildi ama yumruklarından daha fazlasıydı. Organizasyon işlerinde iyiydi ve bugünkü operasyonun yarısı onun tarafından düzenlenmişti, ki bu alışılmadık bir durumdu, ama Beş Nokta bizim tarafımızdaydı ve Kurtlarla birlikte hareket ediyorlardı, çünkü MC'ler genellikle birlikte iyi oynamazlardı.

Yanıdaki adam terzilik kokan dar kesim bir takım elbise giymişti. Declan'ın kot pantolonu, beyaz eş kazağı ve deri ceketinin aksine, bir ton portakal suyu vadeli yükünü boşaltmak için şehre gidiyor gibi görünüyordu.

Declan'a öfkeyle bakıp arkasını döndüğünde, spot ışıkları nedeniyle yüzünü tam olarak görebildim, kaşlarım anında düştü çünkü yabancı, soyun atası gibi görünüyordu ama Aidan Sr'ın en az otuz yaş küçüğüydü.

Başka bir kardeş mi?

Geçen bahar Rex Five Points ile anlaşma yapmak için şehre geldiğinde hepsiyle tanıştığımı sanıyordum.

Diğer kardeşler motorlarının yanında emir beklerken, Link ve ben omuz omuza ilerledik, Five Points'in adamları bize doğru geliyordu. Declan bana elini uzattığında sıktım, sonra Link'i selamladı.

Yabancıya döndü ve şöyle dedi: "Finn, bunlar Nyx ve Link. Onlar Günahkârlar'ın konsey üyeleri." Finn ikimizin de elini sıkarken bize sıkı bir gülümseme attı. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum diyebilirim,

ama karım hastanede, bu yüzden konuşmayı minimumda tutmak istiyorum, böylece sikişebiliriz."

Beklediğim son şey kişisel bir konuşma olduğu için ona göz kırptım. "O iyi mi?"

"Hamile babalar," diye alay etti Declan. "Hamile annelerden daha kötü."

Finn ona ters ters baktı. "Bu işi bir an önce halletmek istiyorum ki varisim doğana kadar Sina Dağı'na varabileyim." Gerçekten de çocuğuna varisim mi demişti?

Declan homurdandığında, bunun bir şaka olduğunu anladım ve tedirgin bir şekilde Link'e bir bakış attım ve onun da benim gibi gözlerinin faltaşı gibi açıldığını görünce rahatladım.

Kişisel işler tam olarak böyleydi. *Kişisel*. Bu onların yaptığı bir hamle miydi? Elbette bizim tarafımızdaydılar ama ailem söz konusu olduğunda riske girmezdim.

"Senin için her şey hazır," diye cevap verdi Declan, Finn'in istediği şeyi yaparken ses tonu sertleşti - boka devam etti. "İki yük hazırlandı."

Tekrar sağlam bir zemine bastığım için rahatlamış bir şekilde çenemi eğdim. "Ben Quebec'e gidiyorum, Link de diğerini üsse geri götürüyor. İniş yaptıktan sonra bize yetişecek."

"Güzel. Yetkililere görmezden gelmeleri için para ödedik, ancak sınıra ulaştığınızda, Kurtlar sorumludur ve her şey onlara bağlıdır."

Sesindeki kızgınlık kulaklarımı tırmaladı. Diğer MC'den memnun değil miydi?

"Sadece malları sınıra götürmemiz gerekiyor, değil mi?"

Finn başını salladı. "O zaman iş onlara düşüyor. O tarafta bağlantıları var." "Peki

ya bizim payımız?" Link sordu.

Declan ona baktı. "Biz kendimizinkini aldığımızda sen de alacaksın. Eğer işi batırırlarsa, hepimiz mahvoluruz." "Bu güven verici," diye mırıldandım ama dürüstlüğünü takdir ettiğimi de itiraf etmeliydim.

"Rex aradı ve bana ziyaretlerinden bahsetti. Aniden oldu, değil mi?" Declan kollarını göğsünde kavuştururken ceketinin altından pazıları kabarmış bir halde acımasızca konuştu.

"Lanet olası oyunlarının ne olduğunu bilmiyorum ama eğer bize kazık atarlarsa-"

Declan Finn'in cümlesini bitirmesine izin vermedi. Sırtını sıvazladı, sonra omzunu kavradı ve şöyle dedi: "Sorun çıkarmayalım. İlk kez bir şey olduğunda mutlaka sorunlar çıkacaktır.

"En azından Günahkârların arkamızda olduğunu biliyoruz." Boşta kalan eliyle yumruğunu kaldırdı ve Link onunla tokalaştı, ardından ben de aynı şekilde selamlandım.

Declan'la bir süredir başka sevkیاتlar için anlaşıyorduk. Çoğunlukla altı haftada bir Oklahoma'ya götürdüğümüz bazı silahlar.

Beş Nokta büyük ölçüde sadakate dayanırdı ve bizde bu, bir evlilikle karışma bağlandığımız gerçeğinden kaynaklanıyordu. Kurtlara neden güvenildiğinden emin değildim ve doğrusunu söylemek gerekirse bilmek istediğimden de emin değildim.

Onlar da işlemin bir parçasıydı ve hepsi bu kadardı.

Ekipmanlarımızla birlikte Kanada sınırını geçmek zorunda kalmadığımız için mutluydum. Bu bok çift haneli hapis cezasına neden oluyordu ve bu bizim işimizde bir risk olsa da, şu anda hapis yatmak istemiyordum.

"Mary Catherine nasıl?" Finn sordu, gözleri beni geren bir uyarı ışıltısıyla parlıyordu. Bildiğim kadarıyla Yaşlı Kadın annesine söyleniyor olabilirdi ve eğer durum buysa, muhtemelen bir tuzağa düşmüştük.

Cevap vermeme gerek kalmadı çünkü Link, "Digger bana hamile olduğunu söyledi" dedi. Declan homurdandı. "Suyun içinde bir şey var."

Homurdandım. "Digger'ın evlenmeye neden razı olduğunu açıklıyor."

Finn alaycı bir ifadeyle, "Aidan Sr. şüphesiz onu bu işe zorladı," dedi.

"Hamile olması dışında, o iyi mi? Evinden hiç bu kadar uzaklaşmamıştı." Declan şaşkın bakışlarımız karşısında yüzünü buruşturdu. "O geniş bir aile. Umurumda değil."

Omuz silktim. "Onu yerleşkede hiç görmedim. Onu bir arkadaşım ile tanıştıracaktım.

Kulüpte büyümüş ama hiç yürümemiş biri."

Çünkü Giulia'yı becermeye başlamıştım ve bar, yemek pişirme ve benim aramda boş zamanı sifira inmişti.

Öncelikler.

Onlara sahip olmadığının söylenmesine asla izin vermeyin.

"Bence iyiler," dedi Link, yalan mı söylüyordu yoksa Digger'a gerçekten evliliğinin nasıl olduğunu mu sormuştu merak ettim. Bu konuşmanın nasıl geçtiğini görmek için para verirdim. "Digger hâlâ ne zaman onun adını ansan hüzünleniyor."

Finn, Declan'ın sırtını sıvazladı. "Umut var."

"Onu izle. Onu sikip sikmediğini bilmek istiyorum. Beni duyuyor musun?" Declan uyardı ve bu tehdit beni sinirlendirmiş olsa da tamamen anlayışla karşıladım.

"Nyx her kadının şampiyonudur, Declan. Onun için endişelenmezdim. Ben Digger için endişelenirdim.

Ona zarar verirse, Nyx de ona zarar verir." Link'in ukala ses tonu beni içten içe homurdandırdı.

Donnelly'nin oğlu bunu gözünü bile kırpmadan yutmuş olsa da, "Bir kadını incitmenin yumruklardan daha fazla yolu var," demekle yetindi. Eliyle çenesini ovuşturdu. "Finn haklı. Gitmesi

gerekiyor, hadi şu işi halledelim."

Çünkü buna ya da topuğunun üzerinde dönüp geri çekilmesine itiraz edemezdik.

Sonraki kırk dakikayı her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olarak geçirdik ve minibüsler Pointers'ın adamları tarafından sürülürken, gerçekten de sadece bize söyleneni aldığımızdan emin oluyorduk.

Kayıtları tararken, gemideki içerikle uyuşup uyuşmadığından emin olurken bir güvensizlik unsuru vardı, ama lanet olsun, bir Pointer bir torba uyuşturucuyu kötü bir şekilde sakladığı için kığımız dışarıda yakalanırsak hapse girecek olanlar bizlerdik.

Tarama yaptık, her şeyi kontrol ettik... 'Biz' dedim ama diğerlerini kastettim. Orada durdum ve adamların paylarını almalarını izledim. Donnelly ve arkadaşı Finn'i de izledim.

Geçen her dakikada diğer adam daha da telaşlandı ve Declan onu sakinleştirmek için ne söylerse söylesin işe yaramadı.

Yine de yakın oldukları ve arkadaştan öte oldukları hissine kapıldım, özellikle de ailevi benzerlikten dolayı.

Onları ve aralarındaki etkileşimi izlerken, Finn'in kamyonların park ettiği ve bizim de bokun içine baktığımız dış avluyu adımlamaya başlamasını izlerken, onun ne hissettiğini hayal etmeye çalıştım ve beni en çok hayrete düşüren şey bunu anlamış olmamdı.

Giulia'yı düşündüm ve onun için nasıl endişelenmeye başladığımı, hastanede olduğunu ve yanına gidemeyeceğimi bilsem nasıl hissedeceğimi düşündüm. Bizim dünyamızda iş her zaman önce gelirdi. Öyle olmak zorundaydı, çünkü bu ölüm kalım meselesi olabilirdi, birileri üzerine düşeni yapmazsa pek çok iyi adamın hapse girmesi arasındaki fark anlamına gelebilirdi. Yanağımın içini kemirirken kendimi Finn'in içinde bulunduğu duruma tamamen sempati duyarken buldum, çünkü neden burada olduğunu anlıyordum, hatta burada olmanın onu neden öldürdüğünü de anlıyordum.

Belki aptalca bir hareketti, belki de zekiceydi. Belki de beynim ve taşaklarım birdenbire nasıl kontrol edeceğimi bilmediğim bir şey tarafından yönetilmeye başlamıştı ama iki adama doğru ilerledim.

Beni ilk Declan gördü ve Finn'in sıkıntısının tam da orada olduğunu hissettim - Declan gerilene kadar hareketimi fark etmedi.

İşte, işle ilgili olan şey buydu.

Sizin tarafınızda olan adamlarla uğraşırken bile dikkatli olmak zorundaydınız.

Ellerimi kaldırdım, onlara zarar vermek gibi bir niyetim olmadığını görmelerini istedim. Muhtemelen bu lanet alanda bulunan herkesten daha tehlikeliydim, bölgeyi emniyete alan iki düzine kadar Points'in adamının yere yarı otomatik silahlarla nişan almış olması önemli değildi, ama gerçekten onlara zarar vermek istemiyordum.

Declan bana bakıp kaşlarını çatınca, "Finn'in burada kalmasına gerek yok. Yakında işimiz bitecek. Bırakın gitsin karısının yanında olsun." Bu açıklamayı yapmaya hakkım yoktu ama şu anda kafam o kadar karışık ki.

Kadınlar... senin sikinden daha fazlasını siktiler.

"Endişenizi anlıyorum ama benim yerim burası," diye cevap verdi Finn ama bunun bir görev konuşması olduğunu hissede biliyordum. Karısına karşı olan görevinden değil.

Omuz silktilim. "İkimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz. Senin yerin onun yanı."

Gözlerini bana dikerken çenesi yukarı kalktı. "Bir kadının mı var?"

Tereddüt ettim. Sadece istediğimden emin olmadığım için değil, Giulia bu tür iddiaları takdir edecek biri olmadığı için.

Elimi uzatıp enseme ovuşturdum ve Declan gülünce kaşlarımı çattım. "Evet, bir kadını var. Bir erkeğin sikinin bir kadına dolandığını her zaman anlayabilirsin-" "Aoife'a bir kez daha amcık dersin o lanet boynunu kırarım."

Declan alay etti. "Sen ve kimin ordusu?"

"Nyx bu lanet kavgada benim tarafımda olacak gibi görünüyor." Sonra içini çekti ve kendi

ve tıkladığında tekrar iç çekti. "Boka bakman daha ne kadar sürecek?"

Omuz silktim. "İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Eve dönüş ve kuzeye yolculuk için her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıyım. Çok uzun sürmeyeceğini söyleyebilirim."

"Anladım." Finn nefesini dışarı verdi. "Burada bana ihtiyaç var." "Orada da sana ihtiyaç var."

Belki sempatimi duydu, belki de samimi olduğumu anladı, çünkü gözleri Declan'a kaymadan önce benimkilere kaydı.

"Burada işime yaramazsın. Aoife'ın yanına siktir git ve kız mı erkek mi olduğunu bana haber ver," diye homurdandı Donnelly.

Finn'in dudakları çarpık bir gülümsemeyle hırladı. "Neden, Dec, umursadığını bilmiyordum." Diğer adam gözlerini devirdi.

"Önemsememeye çalışıyorum."

Bu konuşmanın hiçbirini beklemediğim için boğazımı temizledim ve tokalaşması için elimi uzattım.

"Umarım kendisi ve bebek için her şey yolunda gider."

Finn jeste karşılık verdi ve bölgeyi koruyan muhafızlara emirler yağdırarak oradan uzaklaşmadan önce son derece içten bir şekilde "Ben de," diye mırıldandı.

Bir araba aniden direksiyonu kırıp ona doğru hızla geldiğinde, arka koltuğa oturana kadar koşmayı bırakmadı ve sonra devasa kapılar açıldı ve kükreyerek dışarı çıkıp kadınına doğru ilerledi.

"Korkak, ama Aoife'ın altın gibi bir kalbi var, bu yüzden onu suçlayamam." "Birlikte çalıştığımız onca ay boyunca bana iki kelime bile etmediğin, ama Finn'in buraya geldiği ilk gece ona yardım etmeye geldiğin ve Aoife'ın doğum sancısı çektiğini söyleyip sızlandığın düşünülürse, sen de korkakmışsın gibi görünüyor."

İlk içgüdüm her zaman şiddet değildi ama aşağılayıcı üsluptan da pek hoşlanmadım. Finn belli ki karısına değer veriyordu ve anlaşıldığı kadarıyla Declan da onun iyi bir insan olduğunu düşünüyordu.

Nasıl çalıştığını biliyordum.

Aşk seni yaktığında berbattı. Belki Declan da yanmıştı ve sonra Rex'in gerçekten haklı olduğunu anladım.

Kırbaçlanmadım, sadece amcık büyüttüm.

"Onun mutsuz olmasının bir anlamı yok. Bu iş ne kadar sürecekse o kadar sürer, bunu biliyorsun ve ben de karımın doğum yapmak üzere olduğunu düşünerek gergin olurdum."

"Yani, nezaket kuralları, hmm?" Declan ellerini ceplerine sokarken homurdandı. "Sen öyle diyorsan öyledir." Sonra bakışları adamlarımın üzerinde gezindi ve mırıldandı: "Kurtlar sana bir bok verirse bana söyle. O hattı göz açıp kapayıncaya kadar keserim."

"Bizi de keser miydin?"

"Evet, eğer sıçıp batırırsanız."

"Kurtlar onları serbest bırakmaya yakın olduğunuzu biliyor mu?" Bu bilgi sadakatleri değiştirebilir ve uzun vadede bizi mahvedebilir.

"Sizin bölgenize gelip garajınıza göz dikmeleri, babamın da dediği gibi, boylarından büyük işlere kalkıştıklarını düşündürüyor bana." Omzunu silkti. "Biz bu işin peşindeyiz, sen sadece distribütörsün. Görünüşe göre bu notu almamışlar. Lanet olası Fransız Kanadalılar. Asla hepsinin kibar ve boktan olduğu söylenmesin. Benim muhatap olduklarım hep suratıma bakıyor."

Gülmek zorunda kaldım. "Herkes Kanadalıların en kibar insanlar olduğunu söyler."

"Evet, motorcularında bir şeyler ters gidiyor. Ayrıca hapishaneleri falan da var, yani hepsi iyi değil. En azından sizde, bir avuç manyak olduğunuzu biliyorum."

Bunun üzerine kaşlarım kalktı. Belki bazıları bunu hakaret sayabilirdi ama ben saymazdım. "Delilikle uğraşmayı mı tercih ediyorsun?"

"Senin varyasyonun, elbette." Dişlerini gösterdi. "Oldukça iyi bir şöhretin var. Merhamet Meleği... Belki sırtındaki dövme Şeytan olmamalı ama-"

Kaşlarımı çattım. "Sen neden bahsediyorsun be?" Gerginlik uzuvlarımı istila etmişti ama düşünmeden harekete geçmeyecektim.

"İkimiz de neden bahsettiğimizi biliyoruz." Sırıttı. "Babam seni neden bu kadar çok seviyor sanıyorsun? Günahkârlar operasyona çıktığında hep senin iş başında olman konusunda ısrar ediyor."

"Ben İnfazcı'yım, burada olmam mantıklı." Bu yalan değildi. Ben hep kaçardım.

Her zaman.

Declan kıs kıs güldü. "Evet, kendine bunu söyle." Beni sırtımdan alkışladı, sonra cep telefonu çaldığında uzaklaşmaya başladı. "Ama seçkin birkaç kişinin dikkatini çektin Nyx. Bunu isteyip istemediğin önemli değil." Bana arkasını döndüğünde cep telefonunu gördüm, yeşil düğmeye basmadan önce durakladığını gördüm, sonra omzunun üzerinden bana bakmak için döndü ve "Öğrendiğimde kız mı erkek mi olduğunu bilmek ister misin?" diye sordu.

Cevap vermeyince bana sıırıttı. "Seni şimdi karar verme zahmetinden kurtaracağım ve haberleri sana mesajla bildireceğim." Göz kırptı, sonra da İrlanda'dan yeni gelmiş gibi yoğun bir ses tonuyla mırıldandı: "Tanrı'yla git çocuğum."

Ve eğer bu uzun zamandır yaptığım en tuhaf konuşmalardan biri değilse, neyin tuhaf olduğundan emin değildim.

❖
GIULIA

Nyx'in benimle konuşmaya cüret eden müşterilere ters ters bakmaması garipti.

Erkek müşteriler.

Bakışlarına, niyetli bakışlarına oldukça alışmıştım ve bunu özlemiştim. Evet, özledim.

Bunun benim hakkımda ne söylediğinden emin değildim. Belki ben de onun kadar kafayı sıyırmıştım, kesin olarak bildiğim tek şey onu özlediğim, onu özlediğim ve bir boka göz kulak olması için üzerime kardeşini salmış olmasından hoşlanmadığımdı.

Sin'in de bu nedenle orada olduğunu biliyordum, çünkü bütün gece kola içmişti.

Evet, kola.

Ve dışarıda takılıp sarhoş olan kardeşler de bu konuda ona bir şey söylemiyorlardı.

İkinci ipucu.

Sin kesinlikle Nyx değildi ve doğrusu, barın bu yüzden daha iyi olduğunu düşündüm. Nyx gecenin karanlık tehlikelerini beraberinde getirmişti. İsmi düşünüldüğünde, çok uygun. Atmosfere alışmaya başladığım bir ağırlık katıyordu ama içeri girenler için oldukça yoğundu. Neredeyse bulutların içinde yürümek gibi. Ya öyle ya da sis.

Sisin içinde.

Hangisinin daha uygun olduğunu düşünürken, ofise geri dönmüş olan telefonuma değil, kalan görevlerime odaklandım. Nyx bisikletinin arkasındayken bana her on dakikada bir mesaj gönderemezdi, ama bu beni gelen kutumu kontrol etmekten ve göremediğimde hayal kırıklığına

uğramaktan alıkoymamıştı

ondan bir şey almadım. Bu yüzden, bana bir şey gönderip göndermediğini gerçekten görmek istememe rağmen, azalan müşteriler eve gitmeye hazırlanırken gurur, gece için temizlik yapmaya devam etmemde ısrar etti.

Barın arkasında çalışmak sandığım kadar kötü değilmiş. MC için yemek pişirmekten de hoşlanmıyordum, en azından kahvaltıdan, ama sorumlu olmak hoşuma gidiyordu. İçimdeki otoriter sürtük istediğim her şeyi yapabilmeyi takdir ediyordu ve yapabiliyordum... sadece Nyx'le yattığım için değil, Nyx barla *hiç* ilgilenmediği için.

Rex'in ona neden bu seçeneği sunduğundan bile emin değildim, çünkü beni izlemekten başka hiçbir şey umurunda değildi. Belki de bu ilişkiye başlamamış olsaydık durum farklı olurdu. Buna ilişki denebilir miydi? Sadece üç hafta olmasına rağmen seks arkadaşı aşamasını geçtiğimizi düşündüm, çünkü işler yoğunlaşmadıkça cinayet hakkında bir bok paylaşmazdınız, değil mi?

Nyx'in Cammie'yle cinayetle ilgili yastık sohbeti yaptığından şüpheliydim ve evet, buna sevindiğimden cidden sapıtmış olduğumu biliyordum.

Ama lanet olsun, şiddet kanımda vardı, sanırım bir noktada serbest kalmalıydı.

Chad'in barın müşterilerden arındırılmış tek tarafını paspaslamasını izlerken, ön taraftaki teneke kutuların küçük bir envanterini çıkarmaya başladım. Cody'yi bir saat önce eve göndermişim, yan taraftaki striptiz kulübünde popüler bir kızın toplu bir göçe neden olmasıyla işler sakın bir hal almıştı.

Tenekeleri sayarken biraz daha yardım almayı düşündüm, çünkü yorgun olduğumu biliyordum, bu yüzden Chad ve Cody'nin de yorgun olduğunu anladım. Nyx bar para getirdiği sürece istediğimi yapmam konusunda beni serbest bıraktığı için iki kişiyi daha işe almayı düşündüm. İlk planım buydu ama doğam gereği temkinliydim, boşa harcayacağım para benim param olmasa bile ve itiraf etmeliyim ki bir yanım Nyx ve Rex'i etkilemek istiyordu. Sadece iş ahlakımla değil, aynı zamanda sıfır deneyimim olsa bile kulaklarımın arasında bir beynim olduğuyla da.

İpleri öğrenmek zordu ama roket bilimi değildi. İş de öyle, ama bu yorucu olmadığı anlamına gelmiyordu. Çocukların üniversite için paraya ihtiyacı olduğunu biliyordum ama geç saatlere kadar çalışmaktan ölmelerini de istemiyordum.

Envanterle işim bittiğinde ve birilerini işe almak için doğru zaman olup olmadığını düşündüğümde, Chad'in işini bitirdiğini gördüm ve ona işaret ederek "Sorun yok, sen evine git" dedim.

"Yarın o iki bölümü temizlemek için yirmi dakika erken gelirim," diye teklif etti ve samimiyeti o kadar tatlıydı ki gülümsemek zorunda kaldım.

Aynı yaştaydık ama ben kendimi bin yıl daha yaşlı hissediyordum. Nedenini ben de biliyordum.

Ben MC'de doğdum ve büyüdüm. Uzakta geçirdiğim yıllar beni o kadar da değiştirmede ve MC bu dünyadaki acı gerçekleri bilen yaşlı ruhlar yetiştirdi. Biz Noel Baba'nın oturma odalarımıza girmesiyle büyümedik. Eğer Noel sabahı bir pislik içeri girerse onu vururduk, ona kurabiye ve süt vermezdik.

Ayrıca, işe aldığım iki adamı sevdim. Artık bana karşı bir tavırları yoktu. Herkes Nyx'in benimle yattığını bildiği için -eğer işleri gizli tutmaya çalıştıysa da başaramadı, çünkü benimle üç dakikadan fazla konuşmaya cüret eden aleti olan herkese hırlıyordu- ve patronları olan bir kadın olduğum gerçeği artık onları rahatsız etmiyordu.

Evet, bunun onlar için bir 'tik' olması berbattı ama olsun, kabul ederdim. "Elbette, sorun değil. Yorgun görünüyorsun ve ben de yorgun olduğumu biliyorum."

Geride kalan birkaç kişiye baktı ve "Kalmamı ister misin?" diye sordu.

İstemediğini biliyordum, orada durmuş paspası tutarken esnemesini engellediğini görebiliyordum, bu yüzden ona gülümsedim ve başımı salladım. "Hayır, her şey yolunda. Yarın görüşürüz."

"Teşekkürler, Giulia!" Kapıya doğru bir bakış attı. "O adam yaklaşık on dakika önce gitti. Biliyor muydun?"

Bu mu?"

Arkamı döndüğümde Sin'in gerçekten de beni tek başıma bıraktığını gördüm. Geride kalanların hepsi çift olduğu için gergin değildim ama yine de Nyx'e adamın gittiğini söylersem onu hadım edeceğini biliyordum.

"Gittiğini görmedim."

"Sanırım yan odaya gitti. Kalabalıklaşıyor. Depodaki tezahüratları duyabilirsin." Omuz silktim. "Eminim yakında dönecektir. Beni eve bırakacak olan oydu."

Chad rahatlamış görünüyordu. "Oh, iyi. Bunu duyduğuma sevindim."

Ona bir kez daha gülümsedim ve "Sen git. Biraz uyu."

"Sen de Giulia, teşekkürler." Eşyalarını almak için ortadan kayboldu, sonra giderken bana el salladı.

Kibar olmaya karar vererek ikinci bölümü de paspasladım, bu da kalanların gitmesi için gereken tüm teşviki sağladı.

Yirmi dakika içinde, adamların yarın temizlemesi gereken sadece bir bölüm kalmıştı ve ayrılmaya hazırlanmadan önce sayabilirdim.

Sin'i kalabalık bir striptiz kulübünden sürükleyerek çıkarmak zorunda kalma olasılığımı düşünürken, kilitlemek için kapıya yöneldim.

Yapılacaklar listemi düşünürken iç geçirdim ve Nyx'in burada olmasını diledim. Ki bu aptalcaydı. Çünkü o her şeyden çok bir engeldi. O lanet olası gözleriyle dikkatimi dağıttığında kârları saymak her zaman iki kat daha uzun sürüyordu.

İçimi kaplayan garip melankoliden sıyrılıp, birini bu kadar özlemek için çok erken olduğunun farkındaydım -özellikle de bu kişi hayatı gizlilik içinde geçen uzun yolculuklar yapan bir motorcuysa- omuzlarımı dikleştirdim ve arkamı döndüm.

Bunu yaparken, onun barın olduğu yönden bana doğru geldiğini gördüm ve gözlerim şaşkınlıkla irileşti. Tanıdığımda kendimi göz kırparken buldum. Muhtemelen şekillendirmek için saatlerini harcadığı beyaz-sarı saçları, dişçisinin gurur duyması gereken dişlerini ortaya çıkaran gülümsemesi, yakın zamanda kırılmış patrisyen burnundaki küçük bant ve onu anında bir şehir kulübü üyesi olarak sınıflandıran tasarımcı kotu ve gömleği - bu birkaç hafta önceki adamdı. Nyx'in örnek gösterdiği, beni motorcu bir sürtük olarak sınıflandıran adamdı, çünkü onunla hiç ilgilenmemiştim.

Donakalmış bir halde, elindekinin ne olduğunu fark etmeden ve bir sonraki hamlesinin ne olacağını anlamadan önce tüm bunları bir saniye içinde değerlendirdim. Sonra yüzü öfkeyle buruştu ve buzum çözüldü.

Cam şişe aşağı doğru kavis çizerek havayı yararak bana doğru geldi. Eğildim, sarışın piçin karnına bir yumruk attım ve taşaklarına vurmak için dizimi kaldırdım. Ben vuramadan iki saniye önce sarsıldı ve onun yerine boştaki eli bileğimi yakalamak için uzandı. Tek bir hamleyle bileğimi kırdı. Acı içime işledi ama önce öfke açığa çıktı. Serbest elimle burnuna doğru gittim ve kan fişkirirken ulumasına sevindim. Nyx'in ilk vuruşundan bu yana gerçekleşen iyileşmeyi geri aldığımı umuyordum.

"Sürtük!" diye tükürdü, tıslaması öfkesiyle ıslıklı ve acısıyla doluydu.

Bunun bir intikam olduğu açıktı. Belli olmayan şey ise bu herifin bunu ne kadar ileri götüreceği. Gözlerindeki kötülükten bunun benim için iyi bitmeyeceğini anlamam gerekiyordu ama şu anda bunu düşünemezdim. Sadece savaşmadan yenilmeyeceğim gerçeğine odaklanmalıydım.

Her yerden kan fişkirmasına ve benim vahşi bir kedi gibi dönmeme rağmen, şişeyi kafama dizlerimi bükecek bir güçle vuracak kadar yükseğe kaldırmayı başardı, ancak darbe, aşağı inerken

taşaklarına yumruk atmamı engelleyecek kadar kötü değildi.

Hiç kimse, ama hiç kimse beni savaşçı olmamakla suçlayamazdı ve bu adam bana gül vermek için burada değildi. Elinde o lanet şişeyle değil.

Bir feryat daha kopardı ama "Seni lanet olası orospu" diye küfretti ve pençeleyen ellerimden kurtulup şişeyi gerçek bir ivme kazanacak kadar yukarı kaldırmayı başardı.

Şakağıma çarptığı anda boku yediğimi anladım. Ve iyi bir şekilde değil.

Korkudan öte, öfkeli olduğumu fark ettim. Çok kızgındım. O kadar öfkeliydim ki, Nyx bu orospu çocuğunu öldürdüğünde benim de orada olacağımı, erkeğimle birlikte onun organlarını sıyracağımı biliyordum.

Amcık beni bir çöp torbasıymışım gibi yerde sürüklerken devam etmemi sağlayan şey buydu. Ona yaptığım şey yüzünden topallıyordu ve tek umudum taşaklarımı patlatma yeteneğimin benden önce gelmiş olmasıydı ve piç kurusu ona diz çöktürme şeklimle onu kaldıramayacaktı.

"Boğazını kesecek ve ben de kanında yıkanacağım," diye mırıldandım, ölü bir ağırlık olduğumdan emin olurken. Bacaklarını tekmeleyip altından çekmeyi her şeyden çok istiyordum ama yıldızlar görüyordum ve beni sürükleme şekli her adımda başımı yere değdiriyordu.

Bu acı daha önce hissettiğim bir şey değildi ve gerçek şu ki, hasta olup olmayacağımdan emin değildim. Ama eğer böyle bir şey olacaksa, kesinlikle onun üzerine kusacaktım.

Doğru an gelene kadar midemin çalkalanmamasını diledim. Kahretsin, umarım bu bir mermiydi ve umarım onu tam suratının ortasından vurmuştumdur.

İçimdeki öfke devam etmemi sağladı, her zamanki gibi hararetle yanıyordu. İyi bir insan değildim ve bunu biliyordum, uzun zaman önce kabullenmiştim ama o anda neler yapabileceğimi biliyordum.

Kavga eden biri değildim. Etrafta takıldım ve işimi hallettim. Ne kadar sersemlemiş olsam da ne yaptığını ve canını yakmak için buna nasıl karşılık verebileceğimi düşündüm ama itiraf etmeliyim ki tehdidim karşısında sessiz kalması ve yattığım kapının önünde bana tecavüz etmek yerine beni sürükleyerek yaptığı şey beni endişelendirdi.

Bir oyun planı vardı ve benim bunun gerçekleşmesine izin vermeye hiç niyetim yoktu.

Yerleşkede çırlıçıplak dolaşan bir düzine güzel varken, bir sürtüğün soyunmasını izlemeye gittiği için Sin'e lanet okudum ve piçi yavaşlatmak için boşuna çabalayarak bacağıma tekmelemeyi başardım. Belki de planladığı şeyi yapmasını engelleyebilirim Sin geri dönecek ve beni bu mutlak pislikten kurtaracaktı.

Adını bilmediğim için kızgın olmam garip miydi? Yoksa unuttuğum için mi? O bok parçasını insanlaştırmak, ona gerçek bir insan olduğumu hatırlatmak istiyordum ve bunu yapmak için ismine ihtiyacım vardı. Aslında bir rehineydim ve durumu tersine çevirmediğim sürece bu işin sonunun iyi olmayacağını bilecek kadar suç dizisi izlemiştim.

İlk defa içimde bir korku fısıldadı. Nyx'i ve onunla ve ona *yapmak* istediğim her şeyi düşündüm ve bunu öğrendiğinde nasıl hisseceğini düşündüm.

Beni güvende tutacağını söylemişti ve bölgeden ilk çıkışımda işte buradaydım, saldırıya uğramıştım. Cidden, adamın şansı kötüydü. Benimki daha kötüydü.

Ama... eğer o amcık beni kalıcı olarak incitmeyi başarır, Nyx kendini asla affetmez.

Tanrım, eğer bir suç istatistiği olmak üzereysem ve kendimi kurtarmak için hiçbir şey yapmazsam kendimi asla affetmezdim. Kahretsin, gücümü toplayıp bacağıma bir kez daha tekmelediğimde bu korkunun binanın dışına kaymasını sağladı. Diziyle buluştuğunda Tanrı'ya, İsa'ya, Buda'ya ve alet yere düştüğünde Wikipedia'dan hatırlayabildiğim diğer tüm tanrılara şükrettim.

Ona çarptığı anda niyeti değişti. Yere düştükten bir saniye sonra üzerime atladı ve beni yere yapıştırdı. "Amcık, yerde kal," diye tükürdü ve tükürük lekeleri üzerime sıçradı.

Görüş alanımın kenarlarında uçuşan küçük Tweety Kuşları vardı ama bu beni

yüzüne gülüyordu. "Evet, bana tecavüz etmene izin vereceğim, sikik herif." Tutuşunu büktüm, yüzüne dirsek atabilmek için yer değiştirdim. Şans yine benden yanaydı, çünkü burnuna tekrar vurdum.

Bir feryat kopardı, ama acının etkisiyle öfke de peşinden geldi. Bana yumruk attığında, eskisinden daha fazla boku yediğimi anladım. Tweety Birds artık koro halinde hareket etmeye başlamıştı ve onu yerinden kaldırmaya, üzerimden atmaya çalışsam da işe yaramayacaktı.

Kot pantolonumu aşağı çekti ve giyip çıkarmak için gerçek bir kıç ağrısı olan sıska olanları seçtiğime sevindim, çünkü mücadele etti... Bir bıçak çıkardı ve onları ve külotumu üzerimden kesene kadar.

Bıçak derime değdiğinde inledim. Ses zayıftı, çok zayıftı ve bundan nefret ediyordum. *Nefret* ettim.

O ben değildim.

Değildi.

Parmağı oradaydı, bana dokunuyordu, sadece birinin bana dokunmasını seçebileceğim bir yere dokunuyordu.

İçime soktu ve güldü. "Güzel ve kuru, tam sevdiğim gibi."

Tekrar döndüm ama önceki gibi değildi. Bir fırtınanın ortasında savruluyormuşum gibi hissediyordum ama o kadar da hareket etmiyordum ve hareketlerim onu zar zor etkilediğinde kusmak için kendimi zorlamaya başladım çünkü bu herkesin bir bok yapma arzusunu mahvetmek zorundaydı, değil mi?

Bu istiladan başka bir şeye odaklandığımda, fermuarının inme sesinden başka bir şeye odaklandığımda, barın arka ucunda bir şey gördüm.

Bir ışık.

Tanrım, Sin miydi o?

Rahatlayarak haykırdım ve bu ses üzerimdeki piçin görüş alanıma bakmak için sarsılmasına neden oldu.

Geldiğinde, yabancının varlığına tepki verdiğini görünce iki kat rahatladım, çünkü bir bok gördüğümü anladım. Aklımı kaçıırıyordum.

Bu düşündüğüm kişi olamaz. Olabilir mi?

Gözlerimi kırıştıtarak kardeşime baktım ve saldırganımın ayağa kalkışını izledim, bıçağı önünde kendini savunmaya başlamıştı ama ne yaparsa yapsın yeterli değildi.

Günahkâr'ın yüzündeki niyet bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Güvendeydim.

Saldırganım değildi.

Sonunda, bu bir hayal kırıklığıydı.

Kardeşi bıçağı kaptı ve tam kaburgalarının arasına, amcığn göğsüne sapladı. Herif yere yığılmış, elleri yeni yakalanmış balıklar gibi çırpınırken ve kan kaybından ölürken, Günahkâr yanıma geldi ve beni yeniden düzenlemeye başladı, sanki işe yarayacakmış gibi kot pantolonumu çekiştirdi.

O benim gözüme takıldı, ben de onunkine. İşte o zaman hayal görmediğimi anladım. Saldırganımdan sızan kandan, bana yakın yerde biriken can kanından daha fazlası, gözlerindeki bakış ve sessizlik için parmağını dudaklarına götürme şekliydi.

Başımı salladım, sonra başımdaki ağrı kendini belli edince haykırdım.

"Polisi arayacağım," diye fısıldadım, neden fısıldadığımı bile bilmiyordum, sadece bunu yapmam gerektiğini biliyordum.

"Acil yardıma ihtiyacın var."

"Biliyorum." Gözlerimi

kapattım. "Git." "Teşekkür

ederim."

Güldüm, sonra midem çalkalanmaya başlayınca pişman oldum. "Teşekkür etmem gereken kişi sensin," diye mırıldandım.

"İyi olacak mısın?"

"Harika." Görüşüm bozulduğunda ısrarak "Git!" dedim.

Ayağa kalktı ve hızla bardan çıktı. Arka kapıdan çıktığını fark edecek kadar aklım vardı ve kapının kapanırken çıkardığı sesi duyar duymaz isyan eden midemin zehrini salmasına izin verdim.

Bir an için kusmuğumun içinde yattım ve kokusu bilincimi korumama yetti. Bunu biraz güç kazanmak ve kendimi harekete geçmeye zorlamak için kullandım. İstemesem de, sadece bayılmak istesem de, yapamayacağımı biliyordum.

Bitkin bir halde ceplerimi yokladım ve telefonumu ofiste bıraktığımı hatırladım çünkü Nyx'in mesaj gönderip göndermediğini kontrol etmekten bıkmıştım. Sıkıntı içinde inlemek isterken, o piçin telefonunu almak zorunda kalacağımı bildiğim için gözlerimin yaşardığını hissettim.

Yerde kayarken onun kanına bulandım. Midem neredeyse itiraz edecekti ama harekete geçmem gerektiğini biliyordum.

İlk içgüdüm Nyx'i aramaktı ama her neredeyse bana bir faydası olmayacaktı. Kotunu yoklayıp telefonunu bulduğumda piç kurusu sarsıldığında bir çığlık attım.

Yeni iPhone'lardan biriydi ve açmak için yüzüne doğru tuttum. Göz kapakları titreyerek açıldığında ne kadar şaşkın olduğunu gördüm ve sonra telefonun açılmadığını fark ettim.

Lanet olası bir şifreye ihtiyacı vardı.

Ofise doğru ilerlemeyi düşündükçe midem bulanıyordu ve uzanıp piçin göğsündeki bıçağın kabzasını tutmak hiç de zor olmadı. Bir şey yapmadan önce, "Telefonunun şifresi ne?" diye fısıldadım.

Cevap gelmeyince piçin gözlerinin içine baktım, acıyla karışık nefreti gördüm ve bıçağı çevirdim. Boğuk çığlığı kulaklarıma müzik gibi gelmiyordu ama kalbimin tatminle çarpmasına neden olduğu kesindi. Aslında bu beni sersemletti. Güç değişimi başımı döndürüyordu.

"Dur!" diye bağırdı ama ben devam

ettim. Ve devam ettim.

"423," diye hızlıca söyledi ve ben de bıçağı çevirmeyi bıraktım. "341," diye altı haneli şifreyi geveleyerek söyledi, ağzından kan fışkırırken dili kalınlaşmıştı. Vücudundan yayılan ani sidik ve bok kokusu, daha fazla zehri bana temas etmeden önce yolundan kaçmam için yeterliydi ve vücudum bu hareketi protesto ederken inledim, ama iki şey yapmam gerektiğini bilecek kadar aklım vardı.

İlk olarak, ayarlarına gittim ve giriş yaptıktan sonra şifresini değiştirdim. Numarayı tekrar tekrar mırıldandım, bağımlı beynimin altı rakamı unutmamasına izin vermedim. Bu işlem tamamlandığında, şifreyi altı sıfır olarak değiştirdim ve ardından Face ID'sini kendiminkini tanıması için kaydırdım.

Bu sahip olduğumdan daha fazla enerji gerektiriyordu ama telefonunu istedim. İstedim çünkü sanki kader elimi tutuyormuş gibi, bunun bir nedeni olduğunu biliyordum.

Ve aklıma gelen tek neden burada, elimdeydi.

"Güzel ve kuru, tam sevdiğim gibi."

Söylediği şey buydu ve tanımlamaya bile başlayamayacağım bir düzeyde bende yankı uyandırdı. Belki de bu sözlere bu kadar çok anlam yüklemem aptalcaydı. Bazen kötü şeyler olur ve bu benim şanssız günümdü, ama bunu kabullenmeliydim, yoksa ağlamaya başlayacaktım.

Evet, taş gibi soğuk, bıçak bükten bir sürtüktüm ve ağlamak istiyordum.

Kahretsin, bundan daha fazlası, Nyx'i istiyordum, onu çok istiyordum, ama ona sahip olamıyordum, bu yüzden

Kadın kalktı. Beni kurtarmak için burada değildi. Sadece Tanrı bilir neredeydi ve ben kendi başımın çaresine bakmak zorundaydım.

Eskiden beri yaptığım gibi.

Keşke odanın ortasındaki küçük dans pistinde olmasaydık da kendimi bir sandalyeye ya da başka bir şeye yaslayabilseydim diye düşünerek 911'i tuşlarken kendimi yere bıraktım. Operatör telefonu açtığında barın adresini fısıldadım ve sonra "Tecavüze uğradım" dedim. Beni parmaklamıştı. Bu tecavüz müydü yoksa cinsel saldırı mı? Bir saniyeliğine öylece uzandım, göz kırptıyordum, ta ki onun sesi karanlık hayallerimi bölene kadar.

"Hanımefendi? Saldırganınız hala binada mı?"

Polisi tatmin edecek bir hikâye bulmam gerektiğini biliyordum ama elimdeki telefonun şifresini değiştirmeyi düşünmek zorunda kaldığım için beynimin sınırları zorlanmıştı.

Solmaya başladığım için fısıldadım, "Onu öldürdüm. Şimdi bayılacağım."

"Hanımefendi, benimle kalın" dediğini duydum ama faydası olmadı.

Elimdeki telefona tutunarak, bir sonraki uyanışında kendi kusmuğumun içinde yatmıyor olmak, onun kanıyla kaplı olmak ve etrafımda sidik ve bok kokusu olmaması için dua ettim. Bundan da öte, Nyx'in yanımda olması için dua ettim çünkü o olmazsa... Nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

ON

NYX

BLACKPOOL'DAN YİRMİ DAKİKA UZAKTA, sınırdan hemen önce bir telefon aldım.

Kadınımdan beş saat uzaktaydım ve lanet bir telefon aldım.

Link'in bizi yakaladığına hiç bu kadar sevinmemiştim çünkü cep telefonum sadece Rex'in kullandığı zil sesiyle çaldığı anda yolun kenarında durdum ve hemen kenara çektim. Bazen bir yere varmadan önce bana bilgi verirdi, bu yüzden zaten oradan kaçınmamam gerektiğini biliyordum, ama bu sefer? Cevap vermek için kenara çektiğime iki kat sevinmişim ama keşke çekmeseydim diye de hayıflandım.

Beş saat... eve dönmek beş saat sürdü ve ben üç saatte döndüm. Bu saatlerin her biri beni öldürdü, içimdeki şeytanı kanayan bir yara kütlesi haline gelene kadar kesti, çünkü o da Giulia'nın adına acı çekiyordu. Ölüyormuşum gibi hissediyordum ve saatte yüz mil ve daha fazla hızla giderken uyanık ve farkında olmam gerektiği gerçeği beni ayakta tutuyordu.

Saldırıya uğramıştı.

Barda.

Yaralandım.

Günahkarlar bölgesinde.

İlk kimi öldüreceğimden emin değildim.

Sin, onu güvende tutmak için terk ettiğim amcık ya da Sinner'ın kadınına zarar verebileceğini düşünen piç.

Kadınım benim.

Benimkini.

O ana kadar dokuz saattir at sürmeme rağmen öfke beni gaza getirip yola devam etmemi sağlarken, şehre geri döndüm ve doğruca hastaneye gittim.

Bir Günahkâr olduğum için hiç bu kadar minnettar olmamıştım çünkü nasıl olduğumu bildikleri ve farkında oldukları için kliniğe girdiğimde bana hiçbir şey söylemediler ama oradaydılar. Biri girişte, diğeri koridorun sonunda, her biri Hansel ve Gretel'in şeker izleri gibi takip etmem gereken birer işaretti.

Resepsiyonist benimle dalga geçmedi, bunun yerine beni gördüğü anda bana bakmamak için çenesini eğdi ve ben de onu görmezden geldim, sadece kardeşlerimin benim için açtığı izi takip etmeye niyetlendim. Toplamda sekiz kişilerdi ve her biri tek kelime etmeden çenesini bana doğru eğdi.

Yüzlerindeki gerginlik beni gerdi, çünkü... Rex sadece saldırıya uğradığını söylemişti.

Bana verdikleri yanıt kötü
olduğunu söyledi. Gerçekten kötü.
Ölüyor muydu?

Hayatımda başka bir kadın mı vardı... Onu hayal kırıklığına mı uğrattım?

Carly'i yüzüstü bıraktığım gibi onu da mı yüzüstü bıraktım?

Bu düşünce mideme inen bir yumruk gibiydi ve Rex'in nöbet tuttuğu koğuşa ulaştığımda neredeyse büzülüydüm. Yüzü asık ve gergindi, kararlıydı ve bana kapıyı açarken gözleri tetikteydi.

Onu selamlamadım bile, sadece içeri girdim ve gördüğüm şey onu sadece hayal kırıklığına uğratmadığımı, bunun başarısızlığın ötesine geçtiğini fark etmemi sağladı.

Kahretsin, onun halini görmeyi bile hak etmiyordum ve o lanet olası bir haldi. Gözleri morarmış, burnu kırılmıştı. Eli ve kolu alçıdaydı ve hastane önlüğünün altındaki büyüklükten göremediğim yerlerde bandajlar olduğunu anlayabiliyordum.

Her yeri kesik ve sıyrıklarla doluydu ve bunun bir bıçaktan mı yoksa... cehennemden mi kaynaklandığından emin değildim, neye baktığımı bile bilmiyordum.

Sırtım yatağın karşısındaki duvara çarptı ve ona baktım, baktım ve baktım, bunun nasıl olduğunu anlamaya çalıştım.

Bunun nedeni onun zamanını çalıyor olmam olmalıydı. Bu bir intikam olmalıydı çünkü kimse Günahkârlar'ın malına zarar veremezdi ve bu, İnfazcı olduğum her yıl üzerinde durduğum bir gerçektir.

Cevaplara ihtiyacım vardı, çünkü onu ne kadar kötü bir şekilde yüzüstü bıraktığımla uğraşmak aklımı kaybedip kaybetmediğimden emin olamadığım bir noktaya kadar kafamı kurcalıyordu, sadece birine bunu ödetmem gerektiğini biliyordum.

Onun intikamını almam gerekiyordu. Bir şeyler yapmalıydım çünkü silah ruhsatı almasına yardım etmediğim düşüncesi beynimi zonklatıyordu. Onun güvenliğini değil, sikimi düşünüyordum ve lanet olası hayatımda kendimden hiç bu kadar utanmamıştım.

Bir şeyleri yok edecekmişim gibi hissettiğim için cevaplara ihtiyacım olduğunu biliyordum ve Rex'in de bu cevaplara sahip olduğunu biliyordum. Bunu bana o açıklayabilirdi, ben de gitmeye karar verdim. Ama elim kapı koluna değdiği anda, "Kal" diye fısıldadı.

Tek bir kelime bir mırıltıdan daha yumuşaktı ama yine de üzerimde beynime sıkılmış bir kurşunla aynı etkiyi yarattı.

Sırtım ona dönükken, kalbimin ve ruhumun, lanet olsun, *iblisin* sesime karışmasına izin verdim ve mırıldandım, "Kalmayı hak etmiyorum. Seni hayal kırıklığına uğrattım."

Bir şey söylemeyince gözlerimi kapattım, kabul etmesinden nefret ediyordum. Bunu zaten biliyor olsam bile.

Onunla aynı havayı solumayı hak etmediğimi bilsem bile.

Sonra fısıldadı: "Buna karar veren kişi olmayı hak etmiyor muyum sence?"

"Seni güvende tutacağımı söylemiştim."

"Denedin."

Yüzümü kapıya bastırdım. "Yeterince sert değil."

Titrek bir iç geçirdi. "Lütfen. Gitme, Nyx." Her zaman bu kadar güçlü, bu kadar dirençli olmasına rağmen sesindeki titreme beni daha da gerdi. "Kal."

Onun ihtiyaçları benimkilerden daha önemli olduğu için kapıyı ittim. Hıçkırıklarını duyduğumda, nasıl olsa gideceğimi düşündüğünü biliyordum, ama topuğumun üzerinde döndüm ve ona doğru yöneldim, yanına gelene kadar durmadım.

Yatağın üzerinde çok küçük görünüyordu ve bunun o olduğunu anlamam birkaç dakikamı aldı.

Çünkü ufak tefek, kısa boylu ve kıvrımlı *olmasına* rağmen öyle bir duruşu vardı ki daha büyük olduğunu düşünmek çok kolaydı.

Bu ufak tefek figür benim tanıdığım kadın değildi.

Bu düşünceyi bir kenara ittim, çünkü eğer bunu düşünmeye başlarsam boku yemiştim demektir. Öfke her zaman beynimin dönmesine neden oluyordu ve uzun yolculuktan ve uykusuzluktan sonra yorgunluğu da eklediğimde, tüm silindirleri ateşlemiyordum.

Hardal rengi sandalye, alçı kaplı bileğiyle aynı taraftaydı, bu yüzden onu kaldırdım ve diğer tarafına taşıdım.

Onu duvara fırlatmayı, yıkımın yağmur gibi yağmasını izlemeyi o kadar çok istedim ki ama yapamadım. Yapamadım.

Bana ihtiyacı vardı.

Daha önce bana ihtiyaç duyulup duyulmadığından emin değildim, en azından MC'den başka biri tarafından ihtiyaç duyulmamıştı ve bu farklı bir şeydi.

Onu hayal kırıklığına uğratmış olmama rağmen bana ihtiyacı vardı ve bunun bir anlamı vardı. Ne olduğundan emin değildim. Ama bir anlamı vardı.

Benim için çok küçük olan sandalyeye oturduğumda ona baktım, yaralarını yakından gördüm, kırmızı gözlerini ve ıslak yanaklarını çektim ve "Onu öldüreceğim" diye fısıldadım.

Sonra beni daha da şaşırttı, gülümsedi. "Bunu zaten yaptım."

Kaşlarım kalktı. "Yaptın mı?"

"Evet."

"Nasıl?"

"Kalbe bıçak." Gözlerinin üzerinde anlamadığım bir gölge vardı. O herifi öldürdüğü için kendini suçlu hissediyor olamazdı, değil mi?

"Daha kötüsünü hak ediyordu."

"Yapabildiğim tek şey buydu."

Benimle dalga mı geçiyordu? Sikeyim. Ediyordu. O küçük gülümseme beni mahvetti. "Yazık," diye fısıldadım. "Bunu ona ödetmek isterdim."

"Ben de isterdim" diye mırıldanırken gözlerinin benimkilerden ayrılmasına izin vermedi.

O anda içimdeki iblisin eşini bulduğunu fark ettim ama ben buna odaklanamadan "000000" diye fısıldadı.

Ona göz kırptım. "Ha?"

"Cep telefonum şuradaki dolapta." Kişisel eşyalarını saklamak için kullanılan sağlam bir üniteyi işaret etti.

Kaşlarımı çattım. "Bunu bilmemi neden istiyorsun?"

Gözlerini kırpmadan bana baktı, sadece bana istediğini yaptırmaya odaklanmıştı. "Al şunu."

Anlamasam da anlamak isteyerek cihazın içine uzandım ve kesinlikle ona ait olmayan bir cep telefonu çıkardım. Yaklaşık iki yıllık daha küçük bir iPhone'u vardı ve bu da daha yeni olanlardan biriydi.

Cebime attım ve "Eve götürmemi ister misin?" dedim.

"Evet." Gözlerini kapadı ve fısıldadı, "Şimdi uyumak istiyorum. Sürekli gelip beni uyandırıyorlar."

Yani beyin sarsıntısı geçirmişti ve bunu tetikleyecek kadar sert bir darbe alma ihtimali içimdeki öfkenin bir kez daha alevlenmesine neden oldu. İblis uyanıktı ve intikam almak istiyordu. Buna *ihtiyacı vardı*.

Belki bunu gördü, belki de bendeki değişimi hissetti, çünkü gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gitme," diye yalvardı, bu isteğiyle beni öldürdü.

"Yapmayacağım. Söz veriyorum. Uyu. Uyandığında burada olacağım," diye yemin ettim

hoayatça, iç çekip omzum olması gereken yastığa sokulup kendini bıraktığında içim eridi.

Elimi onunkinin üzerine koydum, yatağa onun yanına tırmanmayı tartıştım ve bunun yerine elimi cebime sokup telefonu parmakladım.

Saldırganın olmalı. Olmak zorundaydı.

Ama neden almıştı? Neden bana vermişti?

Birkaç bin dolarlık bir telefonu çalmasına karşı değildim. Bunu fazlasıyla hak ediyordu ama Giulia'nın umurunda bile değildi. Çok fazla arkadaşı yoktu ve ne kadar huysuz olduğunu düşünürsek, nedenini biliyordum. Kardeşlerine tahammül ediyor gibi görünüyordu ve onlar dışında sadece benimle konuşmakla yetiniyordu.

Bunu bilmek beni içten içe tuhaf hissettiriyordu. Her ne sebeple olursa olsun, onun çevresine girmiştim. Bana orada olacak kadar güvenmişti ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım.

Çenem sıkıştı ve bana uyuduğunu söyleyen yumuşak bir hırıltı çıkardığında elimi nazıkçe kaldırdım, sonra botlarımı çıkardıktan sonra dikkatlice ayağa kalktım. Çoraplarım yere değdiği anda kapıya doğru ilerledim ve kapıyı açtım.

Rex'in hâlâ orada olduğunu ve ona yaslandığını görünce, "Buralarda olduğun için teşekkürler," diye mırıldandım.

"Sanki başka bir yere gidiyormuşum gibi," diye mırıldandı usulca, gözleri benimkilere sabitlenmişti. "Nasılsın?"

"Ne düşünüyorsun?" Tersledim, sonra sesimdeki sertlikten anında pişman oldum. Bu onun hatası değildi ve istediğim son şey Giulia'yı uyandırmaktı.

"Günah cezalandırıldı."

"Söyle ona, onunla işim bittiğinde ölmüş olmayı dileyecek."

Rex başını salladı. "Hayır. Onu Oklahoma'ya gönderdim."

Kaşlarım kalktı, burun deliklerim öfkeyle genişledi.

"Ne?" Eğer kelimeyi tükürdüysem, öyle olsun.

"Her şeyi berbat etti ama sırf senden önce o şerefsize ulaştı diye onu öldürmeni hak etmiyor."

Beni bu kadar iyi tanımasından nefret ediyordum. "Onu becerirdim, öldürmezdim." "Surat asmak için fazla çirkinsin."

"İkimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz," diye karşılık verdim ama kaşlarımın çatılması öncekinden daha az ateşliydi. Ta ki kadınının neler çektiğini, nelere katlandığını düşünene kadar... ne? Gerçeğin kafamı daha da karıştıracığının farkında olsam da bilmem gerekiyordu. "Ne oldu?" Homurdandım.

"Gerçekten bilmiyorum." Burnunun kenarını sıkarak açıkladı: "Sin kapanıştan önce ayrılana kadar bütün gece oradaydı. Polisler ve ambulans geldiğinde striptiz kulübündeydi."

"Orospu çocuğu."

"Evet." Bir nefes verdi. "O gece sorun yaşadığın adamdı. Zengin sarışın piç."

Anında tanıdım ve o anda lanet olası burnunu kırmaktan daha fazlasını yapmış olmayı diledim. Lanet olası bacaklarını kırsaydım, kadınıma hiçbir şey yapamazdı.

"Hatırlıyorum."

"Unuttuğunu sanmıyordum," diye homurdandı Rex, sonra uzanıp gözlerini ovuşturdu ve onun da en az benim kadar yorgun olduğunu fark ettim. Bar geç saatlerde kapanıyordu ve eğer bu olay kapanışta olduysa...

"O tanınmış bir aileden, Nyx. Bunun için başımız belaya girecek."

"Polis bizim cebimizde," diye reddettim.

"Evet, ama soru sormaları gerekiyor."

"Ona saldırıyordu."

"Evet. Öyleydi. Yaraları bu profile uyuyor."

Boğazım düğümlendi. "Ona tecavüz etti mi?"

"Hayır. Ama bir şey yaptı. Sormak istemedim. Ona tecavüz kiti verdiler ama-"

"Ona bir şeyle nüfuz etti ama içine boşalmadı mı?"

"Sanırım öyle. En azından konuşmalardan anladığım kadarıyla öyle." Bana bir bakış fırlattı.

"Özür dilerim Nyx."

"Olma. O yaşıyor ve onun canını, onun canını yaktığından daha çok yaktı." Bu beni rahatlatmalıydı. Mecburdum, yoksa aklımı kaçıracaktım. Belki zaten aklımı kaybediyordum, belki iblis beni ele geçirmeyi düşünüyordu ama -ki bu çok büyük bir ama- onun bana ihtiyacı vardı. Nyx'in. İblisin değil. Ve bu, ve sadece bu, akıl sağlığıma tutunmamı sağladı.

Cebimdeki cep telefonunu parmakladım ve mırıldandım, "Hepsi 0. Bunu bana o verdi." Telefonu uzattım. "Eve götürmemi istedi."

Pahalı telefonu inceledi ve "Onun mu?" diye mırıldandı. "Sanırım öyle."

"Neden bizim almamızı istedi?"

"Bilmiyorum. Öğren." Elimi yüzümde gezdirdim, sonra ona bir bakış attım, hala uyuduğundan emin oldum ve "Onu bıçaklayarak öldürdüğünü söyledi. Bu..."

"Olasılıksız mı? Şanslı mı? Evet, öyle. Biri ona göz kulak oluyordu." Ben değil.

Bundan eminim.

Çenemi eğdim, ne olduğunu tam olarak anlamamıştım ama bir süre koşuya çıkamayacağımı biliyordum. Ne o ayağa kalkana kadar, ne de ben...

Sikeyim.

Elimi yüzümde gezdirdim. "Dog'un kızı olduğu için mi buradasın, yoksa benim kızım olduğu için mi?"

Rex homurdandı. "Bu ne biçim aptalca bir soru böyle? Teknik olarak onu sahiplenmedin ama sen daha farkına varmadan onun senin olduğunu biliyordum. Nyx, sen birçok şeydin ama-"

"Ama ne?" Sözünü kestiğinde mırıldandım.

"Çok fazla önemsiyorsun. Senin sorunun da bu." Rex başını salladı. "Teknik olarak buradayım çünkü o Dog'un. Biliyorsun, Yaşlı Bayanlar olmadıkları sürece sürükleri korumayız."

"Bu yüzden sordum."

"Bunu değiştirecek misin?" "Onun için iyi değilim."

"Olmayabilir. Bırakalım da kendisi karar versin, olur mu? Hayır diyebilir."

"Bu gecedен sonra mı? Onu kim suçlayabilir ki?" Ensemi ovuşturdum ve "Kardeşleri geldi mi?" diye mırıldandım.

"Evet. Sarhoşlardı, ben de onları eve gönderdim."

"Ve gittiler mi?" Onlarla ilgili tahminlerim o anda düştü.

"Onlara eşlik edildi," dedi Rex kuru bir sesle. "Köpek gelmedi. Ziyaret ederse onu yalnız bırakmaktan daha çok üzeceğini söyledi ve haksız olmadığı için zorlamadım."

"İyi düşünmüşsün." Ona bir bakış daha attım. "Geceyi burada mı geçirdi?"

"Evet. Beyin sarsıntısı için. Ne olduğunu tam olarak açıklamadı, bu yüzden polisler bilmek için sabırsızlanıyor." Rex tereddüt etti. "Bu konuşma geçtiğinde kendini kaybetmemeni istiyorum Nyx. Seni hapishane hücrelerinde istemiyorum."

"Biliyorum." Ses tonum beni irkiltecek kadar asık suratlıydı.

"Bileği ve burnu kırılmış, bileği burkulmuş ve üst baldırlarında kötü kesikler var." Bir elini omzuma attı ve sıktı - nedenini de biliyordum. İçimdeki öfkenin bir kez daha kabardığını ve beni lanet bir ateş gibi yaktığını hissedebiliyordum. "Bunu mahvetme, Nyx."

Ona bir bakış attım. "Sen sıçıp batırmaktan ne anlarsın ki?"

Rex homurdandı. "Bunu bana sormak zorunda mısın?" Ağzını büzdü. "Dövmelerin ne anlama geldiğini biliyor mu?" "Evet."

"O da zaten seni istiyor. Bunu mahvetme," diye kararlılıkla tekrarladı. "Seni içindeki o sapkın pisliğe kaptırmamızı engelleyen tek şey o olabilir."

Bu konuşmayla uğraşmak istemediğim için homurdandım ve odaya çekildim.

Kapı başka bir şey söylemeden arkamdan kapandığında, kaçmama izin vereceğini biliyordum.

Ne yazık ki benim için Giulia öyle değildi. "Senin çarpık saçmalıklarını seviyorum."

Mırıldanması iç çekmeme neden oldu. "Uyuduğunu sanıyordum."

"Öyleydin. Sen bağırmaya başlayana kadar." Gözlerini kısarak bana baktı. "Hastanelerde sessiz olman gerektiğini bilmiyor musun?"

"O notu almadım."

"Bu beni şaşırtmadı." Burnunu çekti. "Her neyse, hangi çarpık şey? Özel olarak yani?" "Neden bahsettiğini biliyorsun," dedim açık açık.

"Olabilir. Bana her şey mantıklı geliyor."

"Demek ki sen de benim kadar berbat durumdasın."

Gülümsedi ve her nasılsa, gözlerini kapalı tuttuğu için daha da dinsizdi.

"Öyle olması gerekiyordu," diye karşılık verdi gülerek. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Onu incittim, Nyx. Benimle gurur duyardın."

Boğazım düğümlendi ve şunu söylemekte zorlandım: "Kurtulmamış olsaydın bile seninle gurur duyardım. Hayatta kaldın, bebeğim. Senden tek istediğim buydu. Bozuk olanı onarabilirim ama bozuk olanı onaramam.

."

Bana olduğum canavar değilmişim gibi baktı ve birkaç kez göz kırptıktan sonra fısıldadı, "En çok acı veren bu mu? Carly'yi tamir edememek mi?"

Çenem çalışıyordu. "Çok kırılmıştı. Bunu o kadar uzun süre yapmıştı ki, kız doğru değildi." Midem çalkalanırken mırıldandım, "Yazı uzun zamandır duvardaydı ve bunu biliyordum ama yine de bir şey söylemedim."

"Ona ödettin." "Çok geç."

"Asla çok geç değildir."

Şimdi tartışmanın sırası değildi, ben de homurdandım. Sağlam elini uzattı ve bana "Polisler geldiğinde benimle kalmak zorunda değilsin" dedi.

"Tabii ki biliyorum," diye homurdandım. "Sen benim ne olduğumu sanıyorsun? Bir amcık mı?"

"Hayır. Tutuklanmanı istemiyorum, hepsi bu. Sana yanımda ihtiyacım var, Nyx. İsteyeceğim son şey senin bir hücrede olman."

Rex de az önce bunu söylediği için gözlerimi devirdim. "Senin ya da Rex'in düşündüğünden daha fazla kontrole sahibim."

"Bunu biliyorum," diye homurdandı. "Ama benimle ilgili bir şeyin beni korumak istemene neden

olduğunu da biliyorum... beni polislerden koruyamazsın."

"Sadece beni izle."

Ve yaptı da.

Ertesi öğleden sonra domuzlar onu sorgulamaya geldiklerinde, her lanet detayı anlatmasını istediklerinde gözlerini benden ayırmadı, ta ki kendimi kaybedip ona verdiğim sözü bozup bozmayacağımdan emin olana kadar.

İçimde yanan iblis kendini serbest bırakmak, gördüğü herkesi sakatlamak istiyordu ama bedel ödemesi gereken herif çoktan ölmüştü.

Bunu yapmıştı.

Ona bedelini ödetmişti ve bunun için ona kızamazdım, çünkü kapanışa benden daha çok ihtiyacı vardı, ama kahretsin, keşke ben yapsaydım dedim. Keşke o pisliğin derisini canlı canlı yüzen ben olsaydım ve...

"Az önce saldırdı mı?"

Dedektif Cole dikkatli olmazsa suratına bir yumruk yemek üzereydi.

"Evet, Dedektif," diye homurdandı. "Sadece saldırdı. Bunu ben istemedim. Kızıyı yüzüne doğru sallayıp elbiselerimi kesmesi ve kafama bir şişeyle vurması için yalvarmadım. Sizi temin ederim, bunların hepsini kendi başına yaptı."

Göz ucuyla Cole'un kıpkırmızı olduğunu gördüm ama o görmedi. Görmedi çünkü bana bakıyordu.

Diğer dedektif Bradley, "Bunu destekleyecek kamera kayıtlarımız olsaydı, işler daha kolay olurdu," diye mırıldandı onaylamayarak.

Onaylamamanın kamera kayıtlarımızın olmamasından mı yoksa Cole'un böylesine duyarsız bir soru sormasından mı kaynaklandığından emin değildim.

Her iki şekilde de, yeterince içmiştim.

"Kadınım hayatta kalmayı başardığı ve tecavüzcüsü kurtulamadığı için hayal kırıklığına uğradınız mı, Dedektifler?" "Tabii ki hayır!"

"Ses tonunuzu beğenmedim-"

Arkamızdan gelen bir ses Giulia ile aramdaki bağlantıyı kopardı. O da kapı aralığına baktı ve Rex ile tanımadığını bildiğim bir kadını görünce kaşlarını çatı.

Elimi uzatarak Rachel Laker'a doğru yöneldim. "Geldiğin için teşekkürler Rachel."

"Benim için zevkti." Dedektiflere bir bakış attı. "Gerçekten bu şekilde mi sorgulama yapmak istiyorsunuz? Luke Lancaster tarafından dövülen ve cinsel saldırıya uğrayan bir kadına?" Uzandı ve manikürlü tırnağıyla çenesine vurdu. "Sanırım şimdi manşetleri görebiliyorum. *Polisler Şokta Tecavüzcünün Tarafını Tuttu*-"

"Yeter," diye homurdandı Cole. "İhtiyacımız olan her şeye sahibiz." "Şimdilik," diye ekledi Bradley.

"Önce randevu almak için ofisimle irtibata geçmeyi unutmayın. Unutmayın beyler, müvekkilim bir *kurban*dır. Lancaster'lar bunu tamamen farklı bir şekilde göstermeye çalışıyor olabilir, ancak müvekkilimin yaraları gerçeği kanıtlıyor. Kamuoyuna açıklamaktan da çekinmeyiz."

Dedektifler önce ona ters ters baktılar, sonra Rex ve benimle çekiciliklerini paylaştılar ve Giulia'dan bir özür bile dilemeden çıkıp gittiler.

Ben daha fazla sinirlenemeden Giulia, "Ne zamandan beri avukatım var?" diye mırıldandı. "Lancaster'lar dün gece olanları çarpıtmaya karar verdiğinden beri."

Giulia kaşlarını çatarak Rex'e baktı. "Bunu nasıl yapmışlar?"

Bana ters ters baktığında omuz silktilim. "Bilmiyorum. Burada seninle birlikteydim."

Rex bana bir gazete fırlattı. Başlığa baktım ve okuduklarım karşısında ağzım açık

kaldı. "*Lancaster Varisi Şüpheli MC Saldırısında Öldü.*"

Bunu kendisinden saklamama izin vermeyeceğini bildiğim için Giulia'ya gösterdiğimde yüzü kızardı. "Aman Tanrım. Bundan kurtulamazlar."

"Oh, dava açıyoruz," dedi Rex ona, neşeli bir ses tonuyla. "Bunun için endişelenmeyin. Biz yasal bir işletmeyiz."

Rachel homurdandı ve gazeteye uzandı. Manşeti incelerken mırıldandı: "Evet. Sanki bu doğru."

Rex ona sırtıttı, sonra Giulia'ya endişeli bir bakış attı. "Merak etme Giulia. Her şey kontrolümüz altında."

Çenemdeki kirli sakalı ovaladım. "O dedektifler tanıdığım kişiler değildi." Prez'im dudaklarını büzdü. "Onları tanıdığını umuyordum."

Başımı salladım. "Lancaster kendi polis ekibini getirmiş olabilir mi? Bu mümkün mü?" Rex, "Kolluk kuvvetleri hakkında herkesten daha çok şey bilen sensin," dedi.

"Yargı yetkisini birden fazla şekilde ihlal ediyor ama-"

"Eğer aile hikâyeye böyle bir yön verebiliyorsa," diye araya girdi Rachel, gazeteyi avucunda sallayarak, "o zaman kim bilir neler yapabilirler."

"Bölgede yeniler," diye ekledi Rex. "Yakın zamana kadar adlarını hiç duymamıştım. Mini alışveriş merkezimizin izinleri konusunda kıyameti kopardılar ama ruhsatlarımızı almak için yerel yerlerde yeterince dostumuz vardı."

Neler olup bittiğini anlamaya çalışırken beynim uğulduyordu ama yorgunluk ve uykusuzluk bana yardımcı olmuyordu. Tek bildiğim, o pisliğin ailesi kendi polislerini getirebiliyorsa, bir şeylerin yolunda gitmediği idi. Ve eğer maaş bordromuzdaki domuzlara güvenemiyorsak, o zaman işler sarpa sarmış demektir - spreynin içinde yakalanmamak için önlemler almamız gerekecekti.

"İyi misin?" Rachel'ın endişeli sorusu beni irkiltti ve dikkatimi Giulia'ya yönelttim. Başından beri olması gereken yere. Ama lanet olsun, hayatım boyunca kulüp işlerine *öncelik* verme alışkanlığımdan vazgeçmek zordu. Yine de denemeye devam etmeyeceğim anlamına gelmiyordu.

"Daha iyi oldum," diye mırıldandı ve ben de ona doğru ilerleyerek sağlam elini tuttum. Rex ona küçük bir gülümsemeyle "Seni yakında gönderecekler," dedi ama bakışlarının kaydığını gördüm.

ve bakışlarımla ona bu konuda tek kelime etmesi için meydan okudum. "Güzel."

Bir nefes verdi. "Beni tanıştıracak mısın?"

Rachel kızardı. "Özür dilerim. Günahkârlar ve polisler söz konusu olduğunda önce saldırmam gerektiğini çabuk öğrendim." Yatağa yaklaştı ve sağ elini uzattı, böylece Giulia, onu tutmaktan vazgeçtiğimde, sol eliyle onunkini sıkabildi. "Umarım en kısa zamanda iyileşirsin."

"Teşekkürler." Yarılmış alt dudağını kemiriyor, derisinin kırılmış olmasını umursamıyor gibi görünüyordu. "Yardıma ihtiyacım olacak mı?"

"Yapmamalısın. Nefsi müdafaaydı ve şu anki durumunla ilgili her şey bunu destekliyor, ama Lancaster'lar zengin ve güçlü, bu yüzden sadece olasılıkları dengeliyoruz." Giulia'nın omzunu okşadı. "Merak etme. Lütfen. Sadece iyileşmeye konsantre ol."

Gülümsemesi solgundu ve onu suçlayamazdım. Bu saçmalıktı. Tamamen ve tamamen saçmalık. Ama her ne kadar polise sahip olsak da, kaçakçılık suçlaması ve ehliyetsiz taşıma suçlaması ile cinayet arasında bir fark vardı.

"Bir avukata param yeter mi bilmiyorum," diye itiraf etti ve bunun gururunu ne kadar incittiğini duyabiliyordum.

Rex burnunu çekti. "Sen bir Günahkârsın, Giulia. Biz kendi başımızın çaresine bakarız."

Ona bir bakış attı ve ağzının titremesinden nefret ettim, gözyaşlarını tuttuğunu biliyordum, ama başını sallayıp "Teşekkür ederim" demeden önce onları kontrol etmeyi başardı.

"Teşekküre gerek yok," diye tersledi. "Bu pisliği halledeceğiz ve Lancaster'ların bu konuda düğümlendiğinden emin olacağız. Çöpü atmakla iyi iş çıkardın Giulia. Aferin sana."

Kaşlarını çattı ama "Telefonum mu?" diye sorarken başını yana eğdi. Rachel boğazını temizledi. "Bunu duymam gerektiğini sanmıyorum."

"Kimse bilmiyor," dedi Rex acımasızca. "Ama bununla sonra ilgileniriz. Seninle dışarıda görüşürüz, Rachel." Bana bir bakış attı. "Yerleşkeye döndüğünde konuşuruz."

Başımı salladım ama Giulia kadar meraklı olmadığımı da itiraf etmeliyim. Acaba benim odak noktamın ne kadar merkezinde olduğunu biliyor muydu?

O anda görebildiğim, duyabildiğim ve nefes alabildiğim tek şey oydu.

Bu yoğunluğa hazır olup olmadığından emin değildim, sonrasında bununla başa çıkıp çıkamayacağını bilmiyordum, bu yüzden kapı Rex ve kulübün avukatının arkasından kapandığında, bir Iron Maiden'ı rahat gösteren koltuğa geçtim ve kendimi oturttum. Başımı arkaya yatırarak gözlerimi kapattım ve rahatlamaya çalıştım.

Kadın dudak büktü. "O böyle bırakıp gitmişken nasıl uyuyabiliyorsun?"

Giulia mırıldandı. "Eve dönene kadar yapabileceğimiz bir şey yok."

Dudağını ısırıldı. "Ev."

Göz kapaklarımın bir parça açılmasına izin verdim. "Evet. Ev."

Başını bir an salladı, sonra biraz daha sert bir sesle "Evim" diye fısıldadı.

Neşeli olduğumu söyleyemesem de, tam olarak değil, bu beni çok daha iyi hissettirmeye bir milyon mil daha yaklaştı.

ON BİR

GIULIA

Önce çılglık beni uyandırdı. Sonra neden çılgılık attığımı anladım.

Bir kabus.

Lanet olsun.

Kabuslardan nefret ederdim. Yani, kimsenin iyi vakit geçirme fikri olmadığını tahmin ediyordum, ama yine de bir zayıflıktı ve ben...

Tanrım, zayıf olmaktan nefret ederdim. Zayıf olmak sizi hiçbir yere hızlı bir şekilde götürmezdi, ama bilinçaltınızla ilgili en kötü şey, onu tam olarak kontrol edememenizdi, değil mi?

Yanımdaki yatak kımıldayınca gözlerimi ovuşturmayı bıraktım ve son bir haftadır her gece uyandırılan zavallı piç kurusuna baktım. Silahlıydı, alışmaya başladığım bir manzaraydı ve endişeliydi, ben öyle görmüyordum.

Yatak odamın kapısına vurulduğunda yüzümü buruşturdum, çünkü bu bile işlerin hâlâ tuhaf olduğunun bir başka kanıtıydı.

Çılgılık attım ve genellikle kardeşlerim beni görmezden geldi.

Şimdi çılgılık attığımda, iyi olduğumdan emin olmak için beni kontrol etmeye geldiler.

İyiydim ama bazı şeylerle ilgili bazı sorunlar yaşıyordum ve etrafımda diken üstünde olmalarına gerçekten ihtiyacım yoktu. Bu bana bazı şeylerin garip olduğunu hatırlattı.

Nyx'in parçasından gelen metal parıltısına bakarak - sadece genital türden değil, gerçek donanım - "Sorun yok çocuklar. Sadece kötü bir rüya

gördüm." "Tamam. Biraz uyu," diye

seslendi Hawk.

"Deniyorum," diye mırıldandım. "Asswipe." Kibar olmaya çalıştığında bile beni kızdırıyordu. Kapalı.

Yatağın üzerine uzanarak, Nyx'in her zamanki gibi sessiz bir şekilde, yatağın üzerinde manevra yapmasını izledim.

ve silahını yastığının altına koydu.

Dolu olduğunu bilmek beni rahatlatmıştı. Ama onun yatakta yanımda olması, gecenin bir yarısı çılgılık attığım anda ateş etmeye hazır olması beni daha çok rahatlatıyordu.

Tek kelime etmeden yan döndüm ve beni göğsüne doğru çekti. Omzuma bir öpücük kondurdu ve şimdiye kadar her gece olduğu gibi sessiz kalıp dinlenmeye başladı.

Konuşmak istememesi hoşuma gitti. Olayları ihtiyacım olduğu şekilde ele almama izin vermesi hoşuma gidiyordu. Tabii ki, bu gece bunu istemediğime uyuyordu. Bu gece, açıklamak istedim. Açıklamak zorundaydım.

Altı gece üst üste kâbus mu? Bir düzen oluşuyor gibi görünüyordu ve öyle olsa bile, bunun düzenli bir düzen olmadığını bilmesine ihtiyacım vardı. Pişmanlık duymuyordum, utanç ya da suçluluk hissetmiyordum. Bu yüzden kâbuslar bir anlam ifade etmiyordu. Bunların hiçbirini hissetmiyordum.

Ve bunun korku olabileceğine inanmayı reddettim. Bir başkasının bana güvenliğimin ne kadar tehlikeli olduğunu göstermesinden korkuyordum. Bir kez daha birinin beni alt edebileceği korkusu ve-

Bu düşünce treni beni hiçbir yere götürmüyordu. Hızlıca. Ben de ağızımdan kaçırđım, "Suçlu hissetmiyorum." Teknik olarak, bir nedenim yoktu. Ama bunu bilmesini istemedim, değil mi? Ayrıntıları değil,

Her neyse.

"Sen de yapmamalısın," diye yumuşak bir sesle beni temin etti, sesi bana tekrar uykuya dalma hareketleri yapıyor olsa bile tamamen uyanık olduğunu söylüyordu.

Her gece onun da aynı şeyi yapıp yapmadığını merak ettim. Ben dinlenirken o nöbet tutuyordu ve eğer bu bir kadının kalbini eritmek için yeterli değilse, o zaman söz konusu kadının kalbi düpedüz acımasızdı. Cruella de-fucking-Vil'den bahsediyorum.

"Sadece kötü hissettiğimi düşünmeni istemedim."

"Yapmadım," diye inkar etti, sesi o kadar sakindi ki ona inandım.

"Güzel." Alt dudağımı kemirdim, sonra mırıldandım, "Ona işkence ettim." Gerildi. "Nasıl?"

Şaşkınlığını duyabiliyordum, tiksintisini değil. "Telefonunun şifresine ihtiyacım vardı. Şifreyi bana vermesi için bıçağı göğsüne sapladım."

Yumuşak bir kıs kıs güldü ve bu sesle içimde bir gurur kanadı oluştu. "Aferin kızıma."

"Ben de kendimle gurur duyuyordum," diye alaycı bir ifadeyle itiraf ettim, sonra yutkundum ve daha fazlasını öğrenmek için yanıp tutuştuğum bir şeyi sordum. "Neden bana telefonda ne olduğunu söylemiyorsun?"

Vücudundaki gerginliği hissetmem için kılını bile kıpırdatmasına gerek yoktu. Konuyu her açtığımda ortaya çıkan bir gerginlik.

Bir parçam ve Tanrım, bunun ne kadar aptalca olduğunu biliyordum, ama bu yüzden yerleşemediğimden emindim.

Bu ve polislerin hâlâ Lancaster'ın ölümünü soruşturuyor olması.

Rachel, aldığım yaralar yüzünden bir şey olmayacağına dair bana güvence vermişti ama sanki üzerimde bir gölge dolaşıyordu.

Soruşturma kelimenin tam anlamıyla yaraya tuz basıyordu ve her şeyi arkamda bırakabildiğim zaman mutlu olacaktım. Avukatlar her zaman haklı değildi ve aslında işlemediğim bir cinayet için değil, bana tecavüzden daha fazla zarar vermenin eşiğinde olan bir adam için hapiste zaman geçirmek istemiyordum.

Lancaster'ın o günkü amacının ne olduğundan emin değildim ama bunun sadece tecavüz olmadığını biliyordum.

Bunu nasıl bildiğimi söyleyemem. Ve içgüdü, bir avukata teslim edip sizi kurtarmasını bekleyebileceğiniz bir şey değildi. Nyx'in soruşturma konusunda tedirgin olması da yardımcı olmuyordu. Onu hayatının diğer her alanında neredeyse kendinden emin görürken, bu konuda tereddütlüydü. Özellikle de polislerin yanında ve bunun nedeninin artık kimin cebinde olduklarından emin olmaması olduğunu biliyordum.

Bu da tabii ki beni daha fazla risk altına soktu. Yaşasın!

"Bilmek istemezsin."

Sözleri o kadar uzun sürdü ki, neredeyse ona ne sorduğumu unutuyordum. Uyku öncesi programımda çok önemli bir yeri olduğu için onu yataktan atıp oturma odasındaki kanepeye

göndermedim. Bunun yerine, "Hiç kafamı karıştıracak kadar çok şey bilmem gerektiğini düşündün mü?" diye mırıldandım.

"Gördüğüm şey gerçekten kafanı karıştırabilir, Giulia. Yaşadığın onca şeyin üzerine bir de buna ihtiyacın yok."

"Bu kararı benim vermem gerekmez mi?" Bu ifade hoşuma gitti. Bunu bir süredir kullanıyordum.

Hastaneden bu yana çok şey oldu ve o zaman yaptığı gibi, uzun süre acı çeken bir iç çekişle kabul etti.

"Evet, bu kararı vermesi gereken kişi sensin ve normalde bununla ilgili bir sorunum olmazdı. Bu kulüp işi değil ama bana güvenmelisin bebeğim. Bunu senin için yapıyorum."

Dokunulduğum için, yüzüm ona dönük olana kadar kıpırdandım. "Öyle olduğunu biliyorum ve bu yüzden kızmıyorum."

Homurdandı. "Sen tamamen kalpsin."

"Biliyorum." Alaycı ses tonum ona bir kahkaha attırdı. Ve bu ses içimde bir şeylerin durulmasına neden oldu, çünkü bu kahkahalar çok azdı, ama bardaki olaydan sonra bile giderek daha fazla ortaya çıkıyorlardı.

"Lütfen?" Fısıldadım, alnımı göğsüne bastırdım ve birkaç tutam saçın beni gıdıklamasına izin verdim.

Cevap vermeyeceğini düşünmeme yetecek kadar uzun bir süre tereddüt etti, sonra "Orada videoları vardı" dedi.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, mideme doğru battı ve lanet yatağın üzerine düştü. Lancaster piçi gibi hasta bir herifin telefonunda ne tür videolar olduğunu bilmek için zihin okuyucu olmaya gerek yoktu. Zihnim Vitamix'e girmiş gibi hissederken, "Tuhaf bir şey bilmek ister misin?" diye fısıldadım.

"Emin misin?"

"Polisleri aramak için cep telefonunu kullanmam gerekiyordu. Bu yüzden onun şifresine ihtiyacım vardı ve şifreyi sıfıra çevirdim. Ama telefon elime geçtiği anda, tüm bunları neden yaptığımı anladım. Böylece onun cep telefonunu ele geçirebilecektim. Garip, değil mi?"

"Belki, belki de değil." Boğazını temizledi. "Videolar başka kadınlara yaptıklarını gösteriyordu."

"Yapabilseydi bana ne yapardı?"

"Evet." Kolu belimi daha sıkı sararken homurdandı. "Senin bildiğinden bile daha fazla kaçışın oldu Giulia."

"İnan bana, minnettarım," dedim usulca. Sonra alnımı göğsüne daha sert bastırdım ve fısıldadım, "Hadi, vur bana. Bana söylemediğin şey ne?"

"Sanırım..."

"Ne düşünüyorsun?" Sesi kesildiğinde ben sordum.

"Kahretsin. Düşünmekten fazlasını yapıyoruz. Bir yerlerde iki kadın tuttuğunu *biliyoruz*. Onları bulmaya çalışıyoruz."

Sesi çok soğukkanlıydı ama bu sert ses tonunun birçok duyguyu gizlediğini biliyordum. Geçmişi yüzünden muhtemelen içini parçalayan duygular.

"Demek ki bunun bir nedeni varmış," dedim açıkça.

"Bunu bu şekilde düşünebilmen bile beni kızdırıyor," diye homurdandı.

"Kızgın olmanı ve bir yerlerde, bir hapishanede rehin tutulan iki kadın olduğunu bilmeni tercih ederdim... Tanrım, o öleli altı gün oldu Nyx. En az altı gündür açlar." Yutkundum ve onun kollarında bulduğum huzur duygusu, ayağa kalkarken azaldı. "Yakında ölecekler."

"Belki."

Ses tonu bana izlediği görüntülerin ne kadar kötü olduğunu anlatıyordu. Aynı zamanda bana onun da içten içe ölmekte olduğunu söyledi. Nyx'im bir koruyucuydu ve sadece beni kurtarmakta başarısız olmakla kalmamıştı, aynı zamanda dışarıda yakında ölebilecek iki kadın daha vardı, saldırganımız hepimizin ötesinde olsa bile hayatlarını kaybedecek iki kadın.

Sırtımı eğdim, yüzümü ellerime bastırabilmek için yere çöktüm. Benim yaşadıklarım, o kadınların şu anda çektiklerinin yanında hiçbir şeydi, onların çektiklerinin yanında.

Onların çürüyüp gitme ihtimali.

Ayağa fırladım ve banyoya koşarken yere vurdum. Başımı kâsenin üzerine koyar koymaz midemi boşalttım. Eylem şiddetliydi ve ardından gelen kuru kabarmalarla vücudum ağrıyordu, ancak damarlarımı hala dolduran zehirle kıyaslanabilecek bir şey değildi.

Nazik bir el saçlarımı avucunun içine aldı ve yapış yapış olmuş alnımdan taradığını hissettim, karnım boşaldıktan sonra uzun süre kabarmaya devam ettiğim için kaseye bulaşmadığından emin oldum.

Sonunda kapağı indirip dikkatlice sifona uzandığımda elimin tersiyle ağzımı sildim ve "Bana bir iyilik yapmanı istiyorum Nyx," diye fısıldadım.

"Tüm kulüp olarak onları bulmak için tüm kaynaklarımızı birleştiriyoruz Giulia. Bu konuda endişelenmene gerek yok." İç çekti. "Polislere güvenip güvenemeyeceğimizi bilmiyoruz. Etrafınızda dolaşan dedektifler çok kirli ve Lancaster'ları örtbas etmek için ne kadar ileri gideceklerini bilmiyorum."

O daha bir şey söyleyemeden araya girdim, "Endişelenmiyordum. Çok geç olmadan onlara ulaşmak için elinden gelen her şeyi yapacağını zaten biliyordum." Yerde kayarken bir nefes verdim, ayağa kalkmayı başarana kadar dizlerim fayanslara daha fazla sürtündüğü için itiraz ediyordu. Ellerimi yıkadıktan sonra ağzımı çalkalamak için eğildim, sonra aynadan ona baktım ve fısıldadım, "Benim iyiliğimin Lancaster'la bir ilgisi yok..." Gözlerimiz birbirimize kilitlenmişken, "Bir daha sakın kendine kötü deme," dedim.

Geri çekildi. "Ne?"

"Beni duydun," dedim, sesimin hararetli çıktığının farkındaydım ama öyleydim çünkü. O şeytan değildi.

Artık kötülüğü

biliyordum. Bana

dokunmuştu.

İçimdeydi.

Peki ya Nyx? Elbette sapkındı ama o değildi.

Ben gargaraya uzanırken onun sözlerimi anlamasına izin verdim. Bu şeyle yıkanmak isteyerek ağzımı tekrar çalkaladım, sonra yüzümü yıkamaya başladım.

Sonra, kendimi biraz daha iyi hissederek elimi onunkine uzattım ve onu odadan çıkarıp yatağa doğru çektim.

Bir kez daha yatağın üzerine çıkarken, "Sabahki normal programıma geri dönmeye hazırım," diye mırıldandım.

"Daha çok erken-"

"Benim için neyin çok erken olduğunu biliyorum Nyx ve tekrar normal olmak istiyorum. Biraz morarmışım, bazı yerlerim burkulmuş ama beni kırmadı. Ben iyiyim." Homurdandım. "Alarmımı yedi buçuğa kurdum."

Homurdandı. "Yani bu bir nezaket konuşması mı?"

Elini karnıma bastırıp beni tekrar kendine doğru çekerken yastığa doğru gülümsedim. "Aynen öyle. Beni çok iyi tanıyorsun."

Ve bu bir yalan değildi.

Birbirleriyle sadece bir aydan biraz daha uzun süredir birlikte olan iki insan için beni kardeşlerimden bile daha iyi tanıyordu, çünkü paylaşmadığımız bir geçmişimiz, birbirimize

gösterme fırsatı bulamadığımız iki ayrı hayatımız olsa da, içten içe onu anlıyordum ve o da beni anlıyordu.

Onun şeytanları benimdi, benimkiler de onun. Peki bu?

Kahretsin, bu bir evlilik yüzüğünün hayal edebileceğinden daha fazla bir birlikteliği ifade ediyordu.

Ertesi gün, o tezgâhtan bana ters ters bakarken kahvaltı hazırlamaya başladım. O kadar da zor değildi ama yumurta kırmak zordu ve bana yardım etmesi gerekiyordu.

Kendimi zorlamak istemediğim için omlet yapmaya karar verdim. Çocuklar homurdanmak istiyorlarsa homurdanabilirlerdi ve şikayet ederken onlara göndereceğim kuşların üzerinde dönebilirlerdi.

Normal rutinime dönmek iyi hissettirdi. Elbette yemek yapmaktan nefret ediyordum ama yine de normal bir şeyden nefret etmek güzeldi. Sadece nankör bisikletçilere ve yeterince ısınmayan ocaklara söylenmek bile keyifliydi çünkü yavandı ve Tanrım, yavanlığın tadı şu anda çok güzeldi.

Evet, kolum ağrıyordu, bileğim eklem yerinden tamamen kopmuş gibi hissediyordum -ki durum öyle değildi- ve vücudum büyük bir çürük gibiydi. Sürekli yaşadığım baş ağrıları migren kadar şiddetli olmaktan daha yeni çıkmıştı ve beyin sarsıntısı geçirdiğim için önümüzdeki bir ay boyunca dikkatli olmam gerekecekti *ama...* hayattaydım.

Özgürdüm.

Kurbanların durumunu yetkililerden daha fazla önemseyen bir grup belalı motorcu için kahvaltı hazırlayabildim.

Nyx'in haklı olduğunu fark ettim.

Yerleşke evdi, o evdi ve burası da benim yerimdi - üzerime sıçrayan pastırma yağından şikâyet ederken Nyx'e homurdanarak sakın olmamı ve çok yorulursam gelip oturmamı söyledi.

Doksan beş yaşına girmek üzereymişim gibi mi görünüyordum?

"Yardımcı olabilir miyim?"

Ses, kısa bir mola vermemle ilgili tartışmamızın arasına girdi ve kapıya bakıp Cammie'nin orada durduğunu gördüğümde, hangisinin beni daha çok şaşırttığından emin değildim. Yardım etmeyi teklif eden kişinin o olması mı, yoksa vücudunu gerçekten örten kıyafetler giymesi mi?

Aslında, bunu bir kenara bırakın, beni en çok şaşırtan kesinlikle ikincisi oldu.

Tüm kulüp fahişeleri arasında, ironik bir şekilde, şiddete başvurmadığım tek kişi oydu ve şimdi Nyx ve ben gayri resmi olarak birlikteydik, kulüp binasının bilmemesi mümkün olmayan bir şey, onun benim lanet olası gölgem gibi olduğunu düşünürsek, aramızda bir husumet olmasını beklerdim. Bu yüzden yardım teklif etmesi, onun bir Truva Atı olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

Her zamanki ihtiyatla, "Hayır. Sorun değil." diye mırıldandım.

"Teşekkürler Cammie. Evet, sen devralabilirsin," dedi Nyx kararlı bir şekilde ve bana ters ters bakarak sözlerimi geçersiz kıldı. "Elinin en az benim kadar ağrıdığını biliyorsun."

Ona ters ters baktım. "Artık benim bedenimde misin?"

"Hayır, ama kafanın içinde bir kırıcı olmadığı anda olacağımı biliyorsun." Mırıltısı burun deliklerimin açılmasına neden oldu ve ona daha sert baktım. "Başım ağrııyor."

Kıkırdadı. "Öyle mi? Bunu daha önce beyin sarsıntısı geçirmemiş birine anlat."

Gözlerimi devirdim ve muhtemelen tüm yerleşkede en çok kışkırdığım kadına baktım. Nedense Nyx sikmek için onu seçmişti ve o benim tam zıttımdı. Sarışın ve zayıftı, bana doğal *değil* silikon olduklarını söyleyen devasa dik göğüsleri vardı, çünkü doğal göğüsler böyle zıplamazdı ve ben makarna üzerinde dövülmüşken o tamamen zayıf ve kıvraktı. Ayrıca güzeldi, gülümsüyordu ve boktan bir tavrı varmış gibi görünmüyordu.

Benim aksime.

O anda, yine benim aksime, Nyx'e ağzı açık bakıyordu ve nedenini biliyordum. Kıkırdamıştı.

Evet.

Hâlâ duyduğumda duraksadığım nadir seslerdendi ama sanki vücudu gülmenin ne olduğunu unutmuş gibi her zaman paslı çıkan bu sese alışmaya başlamıştım.

Cammie ilk kez onun mutlu olduğunu duyuyor gibiydi. Bu konuda bu kadar kendini beğenmiş hissetmemeliydim.

Şaşkınlığını üzerinden atması uzun sürmedi, çünkü mutfığa girdi ve "Giulia, yemek yapmakta o kadar iyi değilim ama bana ne yapacağımı göstermek ister misin?" diye teklif etti.

Kaşlarını çattım, oyununun ne olduğunu merak ediyordum, sonra Nyx nazikçe kıcıma vurdu ve "Yumurtalarını yakmasını istemiyorsan, ona göstersen iyi edersin" dedi.

Sorusu üzerine homurdanarak ona kötü bir bakış fırlatmak için arkamı döndüm, sonra bir kez daha ocağa yöneldim.

Yumurta dolu kaseyi göstererek, "Omlet yapmak kolaydır. Sadece yumurtaları çırparsın ve-"

Bu da beni Giulia Fontaine'den çok Julia Childs gibi hissettiren doğaçlama bir yemek pişirme dersinin başlangıcı oldu.

Cammie'nin Nyx'e göndermeye devam ettiği üzgün bakışları görmezden geldim, çünkü o bunlardan tamamen habersizdi. Telefonuna odaklandığı için onunla ilgilenmiyordu ve kafasını kaldırdığında da bakışlarını hemen üzerimde gezdiriyor, her ne yapıyorsa ona geri dönmeden önce iyi olup olmadığından emin oluyordu. Onunla samimi olmak garipti ama beni güvensiz hissettirmedığı için çok da kötü değildi.

O zaman, Dog böyle bir şey yapsaydı annemle babamın daha iyi bir ilişkisi olur muydu diye merak ettim. Kadını ile arasındaki bağı teyit etmek, onun gibi davranmak yerine-

Düşünce gözlerimin arasında patladığında ağzım açıldı. "Nyx?" "Hmm?" diye sordu, telefonuna odaklanmıştı.

"Babama 'Köpek' denmesinin sebebi bir erkek fahişesi olması mı?"

Nyx bana göz kırptı ve kızardığına yemin edebilirim. "Şey, yani..."

"Siktir, işte bu yüzden." Cevap vermemesi ihtiyacım olan tek cevaptı. Kaşlarım çatıldı. "Annemin hiç şansı olmadı, değil mi?"

"Muhtemelen hayır," diye kabul etti ama ağzı yanlardan aşağı doğru kıvrıldı.

Ben ona baktım, o da bana ve aramızda sessiz bir sözün dolaştığını hissettim. Sanki birbirimize asla onlar gibi olmayacağımıza dair yemin etmiştik. İşleri doğru yapacağımıza, *daha iyi* yapacağımıza.

Ona gülümsediğimde o da bana gülümsedi ve bu hareket her zamanki sırtışına o kadar benzemiyordu ki Cammie on dakika kadar sonra çocuklar kahvaltı için içeri girmeye başladığında yarı fısıltıyla, "Daha mutlu görünüyor," dediğinde şaşırmadım.

Onun dikkati başka bir yerdeyken konuşmak daha kolaydı ve ben onun bir sürtük gibi davranıp bana çamur atacağını düşünmüştüm ama o bunun yerine Nyx hakkında konuştu.

Belli ki sevdiği adam.

Onun için üzülmem beni rahatsız etti, çünkü tatlı dilli kadınlar hakkında kötü şeyler düşünecek şekilde yetiştirilmişim, ama Nyx'e karşı hislerinin tek taraflı olduğu açıktı ve bu herkes için berbat bir durumdu.

Karşılıksız aşk çok kötü bir şeydi.

Benden bile daha büyük bir kaltak.

"Bence mutlu çok güçlü bir kelime. O tedirgin. Hepimiz öyleyiz."

Cammie bana göz kırptı, doğal olmayan büyüklükteki kirpikleri dalgalanarak, "Kızlara olanları duydu mu?" dedi.

"Evet. Yaptım." Çenem gerildi ve gözlerimi ondan kaçırdım.

Elini tezgahın üzerinde benimkine bastırarak beni şaşkına çevirdi. "Onları bulacaktır,

Giulia."

Dokunmasını, ilgilenmesini istemiyordum ama geri çekilmedim, onun yerine "Yapacağını biliyorum" diye mırıldandım.

Ve yaptım, çünkü hayatımda ilk kez birine inanmıştım. Nyx'e inanmıştım.

NYX

Biri el bombası atmış gibi bara yaklaşmasını izlemek beni kızdırdı, çünkü burada olması çok gereksizdi. Nasıl bir oyun oynadığını, neden acele ettiğini bile bilmiyordum ama Giulia buydu işte. Sonuna kadar inatçıydı ve onu değiştirmek de istemiyordum. Bu yüzden susup oturmak zorundaydım. Garip biriydi ama bu hoşuma gidiyordu. Ne de olsa aletimin düğümlenmesine neden olan şey buydu.

Yine de binaya doğru attığı her adım dişlerimi gıcırdatmama neden oluyordu. Bunun bir tür kapanış olduğu çok açıktı. Sanki bunu yapabileceğini kendine kanıtlaması gerekiyordu ve her ne kadar her şeyin yolunda olduğunu ve iyi olduğunu iddia etse de, kabusları bana aksini söylüyordu.

Ama bu iyiydi.

Bu doğal ve normaldi. Çocukken bunu bilecek kadar psikiyatriste gitmiştim - Bear amcamın ölümünün örtbas edilmesine yardım ettikten sonra bu konuda ısrar etmişti. Ben de yapmasına izin verdim. Ve bir saat sonra, kendini barın içinde yürümeye zorladıktan, yarım yamalakdan da öte bir envanter çıkardıktan sonra, bana gergin bir gülümsemeyle bakıp, "Sanırım artık eve gitmeye hazırım," demesini izledim.

Home.

Sihirli kelime.

Her zamanki uğrak yerim olan kabine gitmemiştim. Onun yerine ön kapıda durup aklının başına gelmesini bekledim. Sözleri üzerine elimi uzattım, bana yaklaşmasını izledim, her adımını kıyametine doğru yürüyormuş gibi atıyordu.

Bunun nedeninin bardan kaçmak istemesi ama gururunun buna izin vermemesi olduğunu düşündüm ve bazı günler beni bir arada tutan tek şeyin gururum olduğunu hissettiğim için, ona iyi olduğuna inandığımı, bu illüzyonu görmediğimi söylemenin yapabileceğim en nazik şey olduğunu biliyordum.

Dışarı çıktıktan sonra derin bir nefes aldı, muhtemelen uzun zamandır aldığı en derin nefesti. Parmaklarını benimkilere geçirip acı verecek kadar sıktağında ona izin verdim ve dikkatlice bisikletime doğru yönlendirdim.

Teklif etmeme rağmen kafeste araba kullanmayı reddetmişti ve daha sonra inatçılığının bedelini baş ağrısıyla ödeyeceğini düşünmüştüm ama aslında onun için bir şeyim vardı, hoşuna gitmeyeceğini bildiğim ama kişisel yapılacaklar listemden çıkarmam gereken bir şey.

Yerleşkeden uzaklaşıp ters yöne döndüğümde kulağıma bağırmadı, sadece kollarını belime dolayarak bana sarıldı.

Tıpkı ilk seferinde olduğu gibi, bunun ne kadar doğru bir his olduğu beni şaşırtmıştı. Ne kadar

da mükemmeldi.

Orada, arkamdan sürtüp duruyordu.

Arkamda başka bir kadının olmasına asla izin vermememin nedeninin o olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Eğer içten içe onu bekliyorsam. Hayal ürünü bir düşünce gibi görünüyordu ama lanet olsun, aşk hayal ürünü değilse neydi ki?

Tek yaptığı yaptığının doğru olduğunu teyit etmek oldu.

Bizi bir sonraki kasaba olan Verona'ya yönlendirdim ve bizi Indiana Ink'in önüne park ettiğimde çenesini omzuma dayadı ve "Yirmi dokuz numaralı dövmenin zamanı geldi, ha?" diye sordu.

Başımı salladım. "Şimdiki zaman gibisi yok." "Burada olmamı istediğine emin misin?"

Kaşlarımı çattım, sonra dönüp sordum: "Neden yapmayayım?" O pozisyonda yüzünün büyük bir kısmını göremiyordum ama omuz silktiğini hissettim.

"Bilemiyorum. Sanırım bu senin için bir hac yolculuğu gibi. Yoluna çıkmak istemiyorum." Ona homurdandım, sonra da "Kaldır kışını bisikletten" dedim.

"Evet efendim," diye tatlı tatlı karşılık verdi ama bisikletten indiğinde koluma yumruk attı.

"Senden boyun eğmeni istemenin çok fazla olduğunu biliyordum." Ona sıırttım, yumruğunun biraz ağır olduğunu anladığımda başımı salladım, sonra elini tuttum ve onu kendime çektim.

Vitrin oyma tik ağacından yapılmıştı ve tabeladaki yazılar bana Vahşi Batı yazı tiplerini anımsattı. Her ne kadar eski dünya gibi görünse de öyle değildi.

İçeri adımımızı atar atmaz iğnelerin vızıltısı ses dalgaları boyunca yankılandı ve Giulia'nın Indiana'nın dövmeleriyle kaplı parlak sarı duvarlara bakarak etrafı incelemesini izledim.

Algonquin'di ve tarzı da mirasını yansıtıyordu. Hayvan dövmeleri ve kabile çalışmalarıyla adını duyurmuştu ama mandalalarda da harikaydı - üç tanesi, devasa sırt parçaları, şişirilmişti ve resepsiyon alanının duvarlarının yarısını kaplıyordu.

Giulia onlara ağzı açık bakarken, bizi asistanı David'in bir bilgisayarın arkasında oturduğu yarım masaya götürdüm.

Beni gördüğünde kibar gülümsemesi biraz gerildi, çünkü ünüm çoğu yerde benden önce geliyordu, ama Indiana son on dört dövmemi yaptığı için, artık onun için sıradan birinden daha fazlasıydım, bu yüzden tedirginliği beni sadece kızdırdı.

"On dakika içinde seninle olacak," diye ciyakladı David kaşlarımı çattığımı görünce.

Başımı salladım ve Giulia'yı arka duvarı kaplayan alçak kahverengi deri koltuklardan birine doğru yönlendirdim. "Senden korkuyor," diye mırıldandı, sesi eğleniyor gibiydi.

"Herkes öyle."

"Benim dışımda."

Bunun üzerine sesindeki gururu duydum ve gülümsememi gizlemek zorunda kaldım. "Senin dışında," diye onayladım, elimi sıkıldığında neredeyse gülecektim.

"Yılda kaç dövme yaptırıyorsun?"

Omuz silktim. "Ne olacağına bağlı."

"Kötü şeyler yapan kaç kişi buldun?" diye sordu, sözlerini dinleyebilecek herhangi biri için temiz tutarak. Gerçi burada David'den başka kimse yoktu ama yine de ağzından çıkana dikkat etmesi gerektiğini biliyordu.

"Evet."

"Geçtiğimiz on iki ayda kaç tane aldınız?" "İki."

Islık çaldı. "İki tane fazla."

Sonuna kadar ayık bir şekilde ona baktım. "Kesinlikle."

Kanepeye yerleşip biraz rahatladığında, başını koluma yasladığında şaşırdım. Çok sevecen değildi, en azından yatak dışında, ama neden normalden biraz daha alıngan olduğunu biliyordum - bara gitmek onu tüketmişti.

Bu yüzden ona hırlamak istedim, kendini çok zorladığı, çok hızlı olduğu için, ama ne diyebilirdim ki? Onun yerinde olsaydım, ben de normale dönmek için can atardım.

Onunla konuşmaya zahmet etmedim, telefonumu bile açmaya zahmet etmedim. Onunla birlikte sessizce oturdum ve içmelerin vızıltısının beni sakinleştirmesine izin verdim. Bu benim meditasyon versiyonumdu. Her ne kadar berbat olsa da.

Ama son birkaç gündür düşünecek çok şeyim vardı. Lancaster amcığı bölgede bir yere iki masum kadın saklamıştı ve onları yakında bulamazsak öleceklerdi. Polislere yaklaşamazdık, çünkü Giulia'nın Lancaster'ın telefonunu neden çaldığını sormakla kalmaz, kadınları bulup konuşmalarına fırsat vermeden canlarını yakarak Lancaster'lara yönelik tehdidi bile gerçekleştirebilirlerdi.

Sadece bu da değil, kadının saldırıya uğramıştı ve hala soruşturma altındaydı çünkü bir milyarder bölgede gücü elinde tutuyordu.

Bunun da ötesinde, hayatımda yapmak istediğim değişikliklerle yüzleşiyordum. Giulia'ya daha fazla güvence sağlama arzusu beni bu kararı almaya itmişti, ama sonuçta bunu sadece ona ihtiyacım olduğu için yapmıştım.

Evet, büyük, kötü Nyx'in, Oklahoma'dan New York'a kadar korkulan İnfazcı'nın bir kadına ihtiyacı vardı. Sadece yatağında değil, kalbimde de.

Belki başka bir kardeş bu noktada gergin olabilirdi. Ama ben? Ben değildim. Kararlıydım. Tartışabilirdi, mürekkep salonundan tekmeleyerek ve çılgılık atarak kaçabilirdi, ama damgam üzerinde olmadan buradan ayrılmayacaktı.

Kabul etmesi için ona şaplak atmam gerekse bile bunu yapardım, çünkü o benimdi ve bunu bilmesinin zamanı gelmişti.

David bize on dedikten sekiz dakika sonra, Indiana kendi istasyonunun kapısında belirdi. Bir kadını resepsiyona doğru götürüyordu ve kadının göğsüne, bandajlarına ve gömleğinin vücuduna oturmasına bakarak Indiana'nın kadına mastektomi izleri üzerine dövme yaptığını tahmin ettim. Bunu ücretsiz yapmasının yanı sıra, bu da adının duyulmasını sağlayan başka bir şeydi.

Bunu görmek için erken geldiğime sevindim, çünkü maliyeti ne olursa olsun karşılayacaktım - Indiana'nın faturayı tek başına ödemesine asla izin vermeyecektim - kadın gidene kadar sessiz kaldım. Ama nafile. Kapıya doğru ilerlerken beni görünce dondu kaldı ve korkmuş bir fare gibi kaçmaya başladı.

Indiana bana kuru bir sesle, "İyi ki seni dövmeden sonra görmüş," dedi. Omuz silktim. "Beni kalabalık kontrolü olarak düşün."

Kadın homurdandı. "Bu da bir bakış açısı." Bakışları, yanımda uyuklamakta olan Giulia'ya kaydı.

Bugün kendini nasıl zorladığını düşündüğümde bu bana mantıklı gelse de Indiana şaşırmadı ve bakışları yumuşayarak ona baktı ve mırıldandı: "Savaşlardan geçti."

"Evet, öyle ama bunu ona söyleme. O bunu sadece bir savaş olarak görüyor." Indiana gözlerini kırptırdı. "Arada bir fark mı var?"

"Elbette," diye mırıldandı Giulia uykulu bir sesle. "Savaşta bir sürü muharebe olur." Indiana biraz kıkırdadı, sonra da

"Uyandırdıysak özür dileriz," dedi.

"Sadece gözlerimi dinlendiriyordum."

"Neredeyse horlayacaktın. İtiraf et," diye takıldım.

Giulia burnunu çekti. "Hiçbir şeyi kabul etmiyorum ve her şeyi kabul ediyorum, bu da seni cehalet içinde bırakıyor." Sırıtarak, çünkü o tam tersi bir baş belasıydı, "Mürekkep yaptırma zamanı" diye mırıldandım.

İçini çekti, poposunu kanepeye yasladı ve "Burada iyi olacağım" diye mırıldandı. "Hayır, iyi olmayacaksın," diye sertçe bilgilendirdim onu. "Sen de mürekkepleniyorsun."

Bunun üzerine gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ha? Dövme yaptırmayacağım!

İstemiyorum." Dudaklarım kıvrıldı. "Bunu isteyeceksin."

Gerildi, sonra bana ters ters baktı. "Şu anda ciddi misin?"

"Nyx ciddi olmaktan başka bir şey yapabilir mi?" Indiana alaycı bir tavırla sordu.

Giulia ona ters ters baktı. "Yakın falan mısın?"

Güldü. "Öyle mi? O benim kardeşim."

Daha önce iri olan gözleri Indiana'nın sözleriyle bir portakal kadar yuvarlaklaştı. "Ha?"

"O benim kız kardeşim," dedim ona, gerçek ortaya çıktığından beri biraz gergin hissediyordum.

Bu benim hakkımda bilmediği birçok gerçekten sadece biriydi, ama bilmesini istiyordum. Kahretsin, her şeyi bilmesini istiyordum. İyi, kötü, lanet olası çirkini.

"Ama ben onun..."

"Öyle. Arayan Carly'ydi." Uzandım ve boynumdaki ötücü kuşa dokundum. "Indiana benim küçük kardeşim."

Dudaklarını yaladı, sonra Indiana'ya bir bakış fırlattı. "Anlamıyorum."

"Anlaşılabilecek bir şey yok. Annemiz hayatı boyunca en az üç kez seks yaptı," diye ciddi bir açıklama yaptı Indiana. "Bundan daha az olduğunu düşünmek isterdim ama her çocuk arasında en az dört yıl var."

Giulia'nın dudakları seğirdi. "Keşke matematik işe yarasaydı, ha?"

"Aynen öyle." Indiana gülümsedi, sonra bana bir bakış attı. "Damgalanmaya hazır görünmüyor."

Giulia yutkundu ve eli dizime gitti. Sıktı, beni rahatsız edecek kadar değil, ama daha çok onu topraklayacak bir şeye tutunuyormuş gibi.

Bunu yapmak için kanepeyi değil de beni kullanması hoşuma gitti.

"Nyx, bu geri alabileceğin bir şey değil," diye fısıldadı, sesi temkinliydi.

"Öyle olmadığını biliyorum."

"Annem gibi olmayacağım," diye uyardı. "Ömür boyu benimle kalacaksın. Peşini bırakmayacağım ve beni aldatırsan aletini kesip Günahkârlar'a kahvaltı niyetine yedireceğim."

Indiana ıslık çalarak, "Kana susamış, *güzel*," dedi.

Ona ters ters baktım, gösteriyi izlemek için duvara yaslandığını gördüm ve bana gülümsediğinde gözlerimi devirmekle yetindim.

Giulia ciddiyetle, "Burada çok fazla et var," dedi. "Harika bir omlet olacak-"

"İğrenç, ağabeyimin kocaman bir aleti olduğunu bilmeme gerek yoktu," diye ciyakladı Indiana, sonra kabine doğru bir hamle yaptı, David de kendi ciyaklamasıyla hemen onu taklit etti.

Bana sırtıttı. "Kadınlar çok alingan."

Homurdandım. "Bunu biraz mahremiyet için

mi yaptın?" "Emin ol yaptım."

"Boşaldığında çılgılık attığını kardeşlerinin bilmesinden hoşlanmadın," diye belirttim.

"Bu tamamen farklı bir şey."

Kesinlikle değildi, ama onunla tartışacak havada değildim.

Bunun için değil zaten. Geleceğimiz için mi? Elbette, onunla cehenneme kadar tartışırdım. Eğer mecbur kalırsam.

Elini uzattım ve ona "Giulia, bunu istiyorum" dedim.

"Bunu şimdi istiyorsun."

Başımı salladım. "Benim neyim geçici, Giulia? Benimle ilgili her şey kalıcıdır.

Sen de dahil."

"MC'de hiçbir şey kalıcı değildir," diye mırıldandı üzüntüyle ve gözlerinin derinliklerinde üzgün *olduğunu* gördüm. O zaman onu yakaladığımı anladım. Geçmiş, zorunda olmadığını bildiği bir şeyden şüphe etmesine neden oluyordu. Birbirimize bağlıydık, o ve ben. Bağlıydık.

"Ben sıradan bir adam değilim Giulia ve benim için uygun olan kadın da sıradan değil.

"İçimdeki canavarı kaldırabilir, onunla başa çıkabilir ve gerçekte kim olduğumla başa çıkabilirsin. Bu cesaret ister ve bir erkeğin testisini bir ayakkabıyla kesebileceğini bildiğim bir kadınla uğraşacak kadar aptal olduğumu düşünüyorsan, o zaman deli olan sensin. Ben değil."

Kıs kıs güldüğünde, uzun bir kış gecesinden sonra doğan güneş gibiydi. Parmakları tekrar benimkilere dolandı.

"Çok erken değil mi?"

"Hayat kısa. Bize verilen her günü dolu dolu yaşamalıyız. Ben bunu yapmak istiyorum, sen arkamda sürtük gibi sürerken."

Bunun üzerine omurgasından aşağı bir ürperti fısıldadı ve bana doğru uzanıp çenemi kavrayarak, "Bir gün gelecek ve sen kaltağa bineceksin Nyx, bunu biliyorsun, değil mi?" dedi.

Sözleri, onun benim için doğru kadın olduğunu bir kez daha teyit etti.

Milyon yıl geçse bile domuzumu kontrol etmesine izin vermem mümkün değildi.

İşte bu çılgınca bir konuşmaydı.

İKİNCİ NYX, Giulia'nın adı boğazında dövmeyle kulüp binasına girdiğinde, daha fazla açıklama yapmaya gerek yoktu.

Markasının sadece onun görebileceği bir yerde olacağından hiç şüphem yoktu, çünkü o sahiplenici bir piçti ve kolunun onun omuzlarına dolanması bana okulda koridorda yürürken sporcuların kız arkadaşlarıyla yaptıkları saçmalıkları hatırlattı. Dudaklarım kıvrıldı çünkü Nyx okulda F.U.C.K O.F.F'den başka harf giymemişti ve Giulia'nın Letterman ceketini giydiğini göremiyordum.

En azından bu sonsuzlukta.

Kardeşimin maskaralıkları karşısında gözlerimi devirmiş olsam da mutlu olduğumu itiraf etmeliydim. Onun için mutluydum, kız için mutluydum, kulüp için mutluydum. Burada işlerin değişmesinin zamanı gelmişti. Konsey üyelerinin hepsi otuzlu yaşların ortasındaydı, sadece Storm'un birkaç ay önce Keira ile işleri berbat edene kadar yaşlı bir hanımı vardı. Burası ben çocukken sahip olduğu havadan hiçbir şey taşımıyordu ve Şeytan'ın Günahkârları'nın bir topluluk olmasından çok porno film stüdyosu gibiydi. Evet, biz bir aileydik ve evet, avantajlardan biri de elimizin altında am olmasıydı, ama lanet olsun, babamın zamanında bu ikisi birbirini dışlamıyordu.

Ama bunu almak için mi?

Cesur bir yaşlı kadına ihtiyacımız var. Her nasılsa, Giulia'da bunun olduğunu düşünmüştüm. Kulüp fahişelerine ne yapmaları gerektiğini söylemekte sorun yaşamazdı ve ben de kendime bir kadın seçene kadar kadınlar üzerinde hüküm sürmesine izin verirdim.

Bu bir yalandı.

Kadını çoktan seçmiştim ama onu ikna etmek uzun bir proje olacaktı. Zamanım vardı, Rachel'ın da vardı ve Lancaster'la olan bu berbat durum yüzünden her zamankinden daha fazla birlikte çalışacaktık. Rachel normalde yöntemlerimizi onaylamazdı ama o kancığın telefonunu biliyordu, orada ne bulduğumuzu biliyordu ve polis soruşturmasının Lancaster'ların lehine nasıl çarpıtıldığını - hepimizden çok- biliyordu. Öyle ki, ailenin maaş bordrosundaki dedektifler Giulia'nın Lancaster'a tecavüz ettiğini söylemeye başlasaydı, hiç şaşırmazdım.

Link, Giulia ve Nyx'i birlikte görünce alkışladı, bu da bir alkış dalgasını tetikledi çünkü açıkçası kimse Nyx'in yaptığı çoğu şeye nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Onu doğru yöne yönlendirenin Link olması beni şaşırtmadı. Ya o ya da Steel olacağını biliyordum.

Dirseklerimi dizlerime gömüp, benim olduğu için herkesin sevişmemesi gerektiğini bildiği kanepeye uzandım ve onları görmemek için çenemi eğdim. Nyx dövmesini gösterdikten sonra eninde sonunda buraya geleceklerdi ve şu an için düşünmeye ihtiyacım vardı.

JoJo ve Tink'i çoktan göndermiştim ve birazdan Jingles'ın iyi olup olmadığını görmek için yola çıkacağını biliyordum.

Kulüp fahişelerinin hepsi orospu değildi. Giulia'nın sandığı gibi değillerdi, ama çok fazlaydılar ve hizaya sokulmaları gerekiyordu. Bunu yapmak için ne zamanım ne de isteğim vardı, ama Giulia'ya 'balayı' hediyemin onları hizaya sokmak olacağını düşündüm. Ve lanet olsun, bu soruşturma devam ederken onu meşgul edecek bir şeye ihtiyacı olacaktı.

Bir yanım onun temize çıkacağından şüphe duymuyordu. Ama başka bir yanım da gergindi. Lancaster'lar buralarda yeniydi ama polis departmanında nüfuz sahibi olacak kadar zengindiler, bu da bana yeni silah poligonlarını ya da onun gibi bir şeyi finanse ettiklerini söylüyordu. Davayla ilgilenen yeni dedektifler olan biten her şeye bir kulp takmışlardı ve Giulia'yı her türlü pislikle suçlamaya hazırlanıyorlardı - içimden bir ses ona asıldığını, sonra da silahını çalmak için saldırdığını söyleyeceklerini söylüyordu. iPhone'unun bulunamamış olması bir işe yaramadı - bulunamazdı da, Mav'ın Lancaster'ın diğer kurbanlarını ararken kullandığı bilgisayarlarımıza bağlıyken- ama cüzdanına dokunulmamış olması ve içinde altı yüz dolardan biraz fazla para olması onun lehineydi. Bok herif.

Polisin üzerinde durduğu şey Lancaster'ın cesedindeki morluk ve yaraların seviyesi ve vuruşun kendisi miydi? Evet. Şüpheliklerini anlıyorum çünkü Giulia, daha önce bıçak kullanmış olsun ya da olmasın, asla böyle bir saldırı yapmazdı.

Bu da Lancaster'ın ölümünün nasıl gerçekleştiği hakkında yalan söylediği anlamına geliyordu. Bu da hikayesinde delikler açıyordu.

Kimi ya da neden koruduğundan emin değildim ama bara yerleştirdiğimiz sinsi kameralar hiçbir işe yaramıyordu. Mav'a onları taratmıştım ve saldırı anına ait boş kasetlerden başka bir şey bulamamıştı. Herhangi bir kardeşin kamera ekipmanına erişimi vardı, herhangi biri onları kapatabilirdi, ama soru şuydu: Neden?

Polisin varlığından haberdar olmadığı bir ekipmanı neden kapatsın? Bu, anlamadığım bir kasıt seviyesini gösteriyordu.

Giulia'nın tecavüze uğradığı gerçeğinden kaçış yoktu. Onun durumu? Çürükler? Cinsel saldırı? Hepsi gerçektir. Bardan o kadar korkuyordu ki, bar müdürümüzü kaybettiğimizi biliyordum.

uzun bir süre. Yani, bu *gerçektir*.

Ama yalan neydi?

Ona kim yardım etmişti ve neden bana söylememişlerdi? "Prez?"

Nyx'in sesi biraz gergin, çokça da neşeli geliyordu. O kadar ki gözlerinin içine bakıp sırtıtmaktan başka çarem kalmamıştı. Ayaklarımın üzerinde zıpladım ve onu kucaklayarak ne kadar yakın arkadaş olduğumuzu gösterdim. MC'deki kardeşlerden daha fazlası, gerçek kardeşler. Onu sıkarken, "Bir kez olsun beni dinlediğine sevindim," diye mırıldandım.

Kulağıma attığı kahkaha asla unutamayacağım bir şeydi, çünkü hayatımda çok nadir duymuştum. Nyx? Mutlu mu? Annem muhtemelen mezarında tango yapıyor olurdu.

"Akıllıca önerilerde bulunduğunda hep dinliyorum."

Giulia ikimize de baktı, sonra da şaşırtıcı olmayan bir şekilde -çünkü saldırı onu sarsmış ama ağzını kapatmamıştı- "Ne önerdin Rex?" diye sordu.

"Bu işi berbat etmeyeyim diye." Nyx onu bir kez daha yanına çekti. Adamın eli kızın belindeki yüksek bir yere gittiğinde kız irkildi. Damgasının orada olduğunu biliyordum. Memesinin hemen altında.

Nyx bazen çok tahmin edilebilir oluyordu.

Dudaklarını kardeşimin dudaklarına bastırırken, kardeşime duyduğum mutlulukla gülümsedim ve bir süre benimle oturacaklarını bildiğim için yerime oturdum. Karşı kanepede birbirlerine sokulduklarında, elleri birbirine yapıştığında, vücutları birbirine değdiğinde, aralarındaki özlem gerçek olduğunda, sahip oldukları şeyi istediğimi biliyordum. Hayatın sıkıcılığından daha fazlasını hissetmeye hazır olduğumu biliyordum.

Farkında olmasa bile, söylediği yalanlar ne olursa olsun, sırf *bunu* korumak için Giulia'yı ve koruduğu kardeşini -ikizlerden biri olmalıydı, değil mi? Gülümseyen bir Nyx.

Daha hafif bir

Nyx. *Mutlu*

bir Nyx.

Şeytanları huzur içindeymiş gibi görüldüğü sürece, arkamı kollayacaktı.

Sonuçları ne olursa olsun.

EPİLOG

NYX

Onun kaygan sıcaklığını sikimde hissettiğimde, gözlerimin tembelce açılmasına izin verdim. Hareketleri telaşsız ve rahattı, ben de öyle hissediyordum.

Elbette, içimde kıpırdanan bir aciliyet vardı, elbette boşalmak istiyordum, ama bundan da öte, ilk kez onun inisiyatif alması hoşuma gitmişti.

Bana böyle tembelce binecek kadar beni istemesine bayıldım.

O piçin kendisine yaptıklarının üstesinden gelmeye ve vücuduna yeniden sahip olmaya başlamasını daha da çok seviyordu.

"Günaydın bebeğim," diye mırıldandı, sesi hâlâ uykudan boğuk çıkıyordu.

"Günaydın tatlım," diye karşılık verdim, ellerimin kalçalarını kavramasına izin verdim, onu yönlendirmek ya da durdurmak için değil, sadece ona tutunmak için.

Kalçalarını her sallayışında sikimi kaygan kremiyle kaplıyordu ve her seferinde klitorisi ucundaki piercinglerle temas ediyordu. Dudaklarını her ısırışında biraz daha sertleşiyor, bu hissin elektrikli olduğunu biliyordum ve aynı şekilde tembelliğin kaybolacağını ve yerini her zaman bizi tüketen ateşe bırakacağını da biliyordum.

Son nefesimiz ciğerlerimizi terk edene kadar bizi yiyip bitirecek olan cehennem ve tutkumuzun oluşturduğu külden başka bir şey değildik.

Bu lezzetli işkencenin birkaç dakikasından sonra sikimi tuttuğunda rahatlayarak iç çektim ve ucunu girişine bastırduğunda tekrar iç çektim.

Bu kısım her zaman acı vericiydi ve özellikle onun için dayanılmazdı, çünkü çok dardı.

Birlikte olduğumuz onca zaman boyunca bana hiç binmemişti, bunu hiç başaramamıştı ve bugün de başarabileceğinden emin değildim.

Beni içine sokmaya çalışırken göğüsleri titriyordu ve ben de uzanarak damgasını gösteren bir tanesinin alt tarafını avuçladım.

Altında el yazısıyla "Nyx'in Malı" dövmesi vardı ama benim asıl takdir ettiğim şeytan başıydı. Benim sırtımdakinin aynısıydı ama benimkinde olan kan ve vahşet yerine onunki Indiana'nın imzası olan mandalalarla süslenmişti.

Korkunç olmaktan ziyade ilginçti, ama bu her şeyden çok bir markaydı.

Dokunuşum ona kendi işaretimi sürmesi için ilham verdi. Kardeşler genelde damgalanmazdı ama ben bir taneydim ve bunu bilmesini istedim.

Bir geçmişim vardı, kirli ve pis bir geçmişti. Çoğu erkeğin hayal bile edemeyeceği kadar çok kadınla yatmışım ama geçmişimden kaynaklanan acıların aramızdaki ilişkiyi bozmasına izin verecek değildim.

Bu yüzden onun işaretini gururla taşıdım. Carly'nin boğazımdaki ötücü kuşunun artık bir ortağı vardı, Giulia'nın hayatımdaki önemini yansıtan bir ayna görüntüsü.

"İçeri sokamıyorum," diye homurdandı bir dakika sonra.

"Biliyorum," dedim ona kuru bir sesle, bu kadınla seksin nasıl komik olabileceğini merak ediyordum. Her zaman bir ihtiyaç, bir dürtü olmuştu, ama şimdi? Kendi başına bir hayat almıştı.

"Bu konuda bir şey yapmayacak mısın?" diye homurdanarak sordu, cam gibi gözleri ve pembe yanakları bana işleri daha da ileri götürmem için fazlasıyla hazır olduğunu söylüyordu.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım," diye homurdandım ve onu yakalayıp sırt üstü yatması ve benim de onun üstünde olmam için bizi döndürdü.

Ciyaklamasının zamanlaması kötüydü. Bu, kapının sertçe vuruluşunu kaçırdığım anlamına geliyordu, ama kıkırdaması dindikten sonra yumruk sesini duydum ve küfrederek alnımı onunkine bastırdım ve "Kim o?" diye bağırdım.

"Benim. Rex."

Nefesimin altında hırlayarak, "Özür dilerim bebeğim," diye homurdandım.

Surat asıyor olsa da, sadece kulüpte yetişmiş bir veledin yapabileceği gibi skoru biliyordu.

Bu sabah bana saldırmadan önce yere attığı pijama tişörtünü aldım ve aletimi örtmek için kullandım. Kapıyı biraz araladım, böylece Rex çağrısına cevap verirken sadece öfkeli yüzümü görebildi.

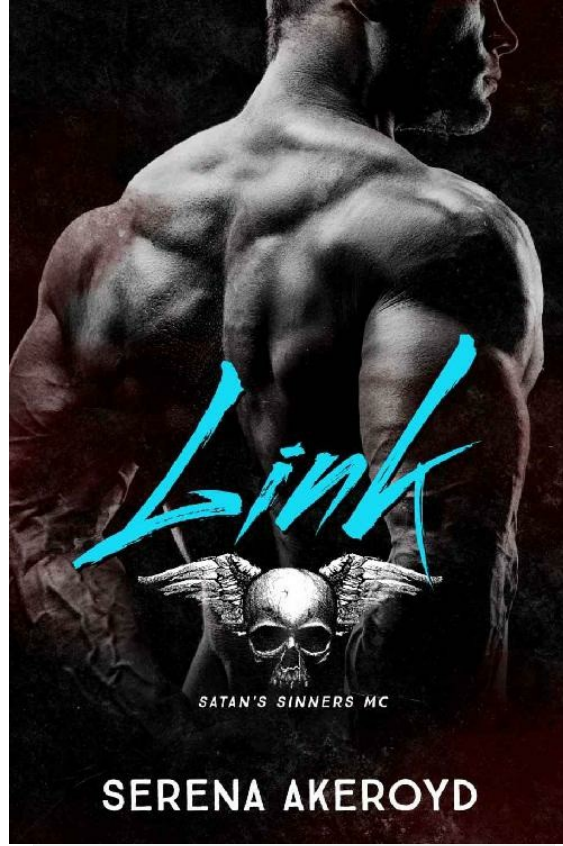
"Ne oldu?" Homurdandım. "Kiliseye daha birkaç saat var."

Bana "Lancaster'ın rehinelerini bulduk" derken yüzü gergindi, gözleri gerginlikle doluydu.

BAĞLANTIDA DEVAM

EDECEK

SON SÖZ

Bu benim ilk MC romanım değil. Bu çılgın melodi treni [THEIR SINNER](#) ve [THEIR SAINT](#) ile başladı, ama çok çok uzun zamandır MC romanslarının büyük bir hayranıyım. Neredeyse bir saplantı. Ben de bir tane yazma sırasının bende olduğunu düşündüm. İşin özüne inme sırası bende.

Az önce okudun. Ne düşünüyorsun? Ne diyorsunuz? :P Dürüst bir eleştiri bırakarak (çünkü bunlar bir yazarın can damarıdır ve bunu benim için yaparsan seni sonsuza dek severim, MWAH) ya da [FB'deki Diva Okur grubunda](#) benimle sohbet ederek bana bildirin. Eğer kitabın çıkış haftasına yakın bir zamanda katılırsanız, orada bazı çekilişler yapacağım, bu yüzden sadece potansiyel ödüller için katıldığınızdan emin olun. ROFL.

Kitabın ortasında Finn ve Declan Donnelly ile tanıştınız. Bu onların ilk rodeosu değil. Finn'in [SCREW YOU](#) ve [SCREW ME adında](#) kendi düeti var. Burada Aoife ile tanışabilir ve hikayelerini okuyabilirsiniz. Kişisel favorilerimden biri, bu yüzden mutlaka göz atın. KU'da.

Ve... bil diye söylüyorum, Link ön siparişte. Her zaman elimden geldiğince çabuk çıkaracağım, bilginiz olsun. [Buradan](#) alabilirsiniz.

Sizi seviyorum çocuklar. Çılgın hayal gücümü serbest bıraktığınız için çok teşekkürler.
Muhtemelen beni bir tımarhaneden kurtarıyorsunuz! :D

Sevgil
er,
Serena
Xoxo

AYRICA SERENA AKEROYD TARAFINDAN

[En son güncellemeler için web siteme göz atmayı unutmayın!](#)

Ancak, benimle takılmak ve beni daha yakından tanımak isterseniz, sizi yeni çıkan kitaplarla ilgili tüm dedikoduları öğrenebileceğiniz Diva okuyucu grubumda görmek isterim. [Buradan](#) katılabilirsiniz: www.facebook.com/groups/SerenaAkeroydsDivas. Ya da bana her zaman PM veya e-posta gönderebilirsiniz. Sizlerden haber almayı seviyorum: serenaakeroyd@gmail.com.

Sizi orada görene ya da bana bir e-posta veya PM yazana kadar, işte okumanız için daha fazla kitabım...

SEYTAN'IN GÜNAHKÂRLAR MC'Sİ

[Nyx](#)

[Link](#)

Ejderha Bağlı

[Cadılar](#)

[Meclisi](#)

[Leman](#)

Sekiz Kanat Akademisi

[Onlar İçin Faeling](#)

[Faeling Hard](#)

[Sonunda Faeling](#)

HawkRidge Lisesi

[Beni Sevmeye Cesaret](#)

[Et Beni Tutmaya](#)

[Cesaret Et](#)

Cehennemin

İsyancıları

[Günahkarlarını](#)

[Azizleri Yapıyor](#)

Seks Kaseti (Helen Scott ile birlikte yazılmıştır)

[Profesör](#)

Caelum Akademisi

[Yedi Dilek Sekiz](#)

[Ruh](#)

[Dokuz Hayat](#)

Yaramaz Nookie

Günahkârca Onların

Günahkarca Ustalaşmış

Tanrılar Şehre Geri Döndü

Hades'ten daha sıcak

Güneş Apollo'nun Etrafında Dönüyor

Beş Nokta, Cehennem

Mutfağı Vidalı Düet

Siktir git

Becer beni

FourWinds

Vampirlerin Kraliçesi

Veronia Krallığı

Perry ve Prensleri

Majesteleri, Prenses Perry Çok

Yaşa Kraliçe Perry

QUINTESSENCE

Onunki Saklamak

Onları Değer

Vermek

Anchor Pride Serisi

Caden McKinnon'ın Eşi

Tarafından Sahiplenildi

Korsakiler

Üç Kişi Asla Daha İyisini

Bilecek Kadar Yaşlı Değildir

Federasyon

Madison'da Yapılan Bir Menajerlik

La Belle sans La Bete Serisi

Menaj Malzemesi

Son Derece Modern Bir Menage

Sonsuza Kadar Onların

Sırlar ve Yalanlar

Köken

Trinity

Triskele

Triad

Triumph

Trierna

TriAlpha

Los Lobos

Ham Dokunuş

The Salsang Chronicles (Helen Scott ile birlikte yazılmıştır)

Lekelenmiş Egolar

Lekelenmiş Kalpler

Lekelenmiş

Zihinler

Lekelenmiş Bağlar

Lekelenmiş Ruhlar

Serena Akroyd

PREPARE TO LOVE THE WEIRD

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.